CELJSKI TEDNIK

GLASILO SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNEGA LJUDSTVA

CELJE, 5. AVGUSTA 1966 — LETO XX. ST. 30 — CENA 50 DIN PAR

DOSLEJ NAJVEČ OBETAJOČI FLOSARSKI BAL NA LJUBNEM

VRSTA PRESENEČENJ

Letošnji, 6. flosarski bal na Ljubnem bo oživel stare, tradicionalne običaje in navade. Poleg flosarskega krsta, ki bo letos na obali, bodo splav udrli nekoliko višje in z njim pripluli na Ljubno. Na flosu bo flosarska koliba z ognjiščem, kjer bodo kuhali flosarski čaj.

Ko že govorimo o specialitetah, bi omenili, da bodo letos gostom na voljo Zgornje Savinjski »ajdnek« »mohot«, savinjski žlikrofi ter salama in »savinjski želodec«. Ribiči in lovci pa bodo poskrbeli za lovske in ribiške gurmane.

Na predvečer bodo ljubenski pevci ob citrah in harmoniki zabavali goste s starimi flosarskimi pesmimi.

Naslednji dan bo otvoritev likovne razstave, na kateri bodo sodelovali domači likovni umetniki, zatem bodo ljubenski nogometaši odigrali nogometno tekmo z nogometaši iz Črne za pokal »Savinjskega flosarja«. Po tekmi bo promenadni koncert šoštanjske godbe na pihala, popoldne pa tradicionalni prihod flosarjev ter flosarski krst.

Na letošnji prireditvi bodo svečano nagradili tri najstarejše flosarje.

17-LETNIK SI JE ZAŽELEL KONJAK . . .
KAJ JE ODKRILA AKCIJA NA TEMO — TOČENJE ALKOHOLNIH PIJAČ MLADOLETNIKOM.

(Reportaža na 4. strani)

KRVAV OBRAČUN BREZ VZROKA

(Reportaža na 8. strani)

LETOS PESTREJŠI PROGRAM

OB DNEVU HMELJARJEV

Letošnja tradicionalna hmeljarsko turistična prireditev se bo začela že v soboto v Žalcu. Na prireditvi, ki bo v veliki dvorani doma hmeljarjev, bodo imenovali hmeljarskega starešino ter izvolili hmeljarsko princeso. 22 hmeljarjem iz vse Slovenije bodo podelili posebna priznanja hmeljarskega združenja za njihovo uspešno delovanje. Zatem bo sledil zabavni del prireditve.

Naslednji dan bo iz Žalca krenila motorizirana povorka hmeljarjev v Braslovče, kjer bodo na planoti nad Braslovčami odprli razstavo kmetijskih strojev in njih demonstracijo. Manjše stroje bo moč takoj kupiti. V prostorih osnovne šole bodo odprli razstavo o razvoju hmeljarstva v Sloveniji od začetka do danes.

Po obhodu hmeljarskega starešine in princese bo popoldne vrsta tekmovanj. Tako bodo pripravili tekmovanje hmeljarskih vozov, »štangerjev«, ter obiranje hmelja. Na zaključnem delu prireditve bodo podelili nagrade in priznanja. Za veseli del bo poskrbel Bardorferjev ansambel s pevko Berto Ambrož in televizijskim napovedovalcev Tomažem Trčkom.

Načrt bodo dosegli

Osnovna gibanja v gospodarstvu v šentjurski občini v glavnem kažejo pozitivne rezultate. Vendar vseeno v obdobju januar—maj zaostaja proizvodnja za predvideno dinamiko. Vzroke je iskati v pomanjkanju reprodukcijskega materiala, omejitvah ali investicij, v raznih elementarnih nezgodah itd. Za leto 1966 so predvideli porast proizvodnje za 7—8 %, vendar pa rezultati polletnega poslovanja kažejo, da zaostajajo za predvideno dinamiko za okrog 3 %. Vprašamo se lahko, ali bodo delovne organizacije ob takšnem načinu proizvodnje in oskrbovanja z reprodukcijskim materialom možne doseči predvideni plan v družbenem sektorju! V okviru Slovenije po podatkih republike najbolj zaostajajo kovinska, tekstilna in usnjarska industrija. Tako se industrija v občini, glede na spremenjen način gospodarjenja po reformi bori s precejšnjimi težavami, ki jih bodo prav gotovo prebrodili.

(Nadaljevanje na 2. strani)

OB SPREMEMBAH V ZDRAVSTVENEM ZAVAROVANJU

POMAGAJ SI SAM

Zakon o spremembah v zdravstvenem zavarovanju, ki je začel veljati 28. julija, je prinesel zavarovancem eno največjih omejitev njihovih dosedanjih pravic. Gre za izločitev topliško klimatskega zdravljenja iz obveznega zdravstvenega zavarovanja in s tem tudi za spremenjeno politiko do naravnih zdravilišč. Posledice tega ukrepa je sicer težko predvideti, toda če na eni strani poskuša reševati napol izpraznjene sklade zdravstvenega zavarovanja, potem bo po drugi prav tako gotovo spravil v težak položaj mnoga naša naravna zdravilišča. Socialno zavarovanje načelno namreč po 28. juliju ne bo pošiljalo v naravna zdravilišča nobenega pacienta več. To dejstvo pa zaskrbljuje tudi mnoge zavarovance. Kajti čeprav vemo, da je bilo v naravnih zdraviliščih na stroške socialnega zavarovanja veliko takih ljudi, ki so tam bolj preživljali dopust, kot pa se zdravili, je bilo med njimi vendarle tudi določeno število pacientov, ki jim je bilo topliško in klimatsko zdravljenje več kot potrebno. Vprašanje je, kdo od njih si bo tako zdravljenje še lahko privoščil in ali se bo o tem sploh zdelo komu resneje razmisliti. Po vseh komunalnih skupnosti v tem času sicer razpravljajo o uskladitvi predpisov z določbami novih zakonov. Skupščine bi morale odločiti tudi to, ali bodo topliško klimatsko zdravljenje vključile v prostovoljno razširjeno zdravstveno zavarovanje, kar jim omogoča novi zakonski predpis. Vendar, eno je gotovo: med vsemi ostalimi bo v zdraviliščih tudi resnično bolnih manj.

No, novi zakon pa je prinesel še dve spremembi. Nadomestila za bolezenske dopuste do treh dni bodo zdaj v celoti plačevale delovne organizacije, nadomestilo za bolezenski dopust, ki traja dlje kot tri dni, pa bodo obračunali na podlagi enoletnega in ne trimesečnega povprečja osebnih dohodkov. V celjskem komunalnem zavodu za socialno zavarovanje pa si tudi od tega ukrepa ne obetajo prevelikega finančnega prihranka.

Kaže, da bodo v kratkem tudi nekateri upokojenci deležni večje spremembe. Uveljavilo se je namreč stališče, da bi bilo treba čimprej revidirati pokojnine tistih, ki so stopili v pokoj po januarju lanskega leta. Ni več skrivnost, da so v nekaterih delovnih organizacijah umetno zviševali osebne dohodke tistim članom svojega delovnega kolektiva, ki so bili pred upokojitvijo (tako pa se seveda godi še zdaj). Ne glede na to, da je višina pokojnin naših upokojencev tako vprašanje zase, pa to seveda ni bilo pravilno in je vnašalo nepotrebno zmedo in nejevoljo tako med upokojence kot tudi tiste, ki so poskušali ravnati po zakonu.

Minulo nedeljo je na Ponikvi pri Žalcu Krajevni odbor Združenja borcev pripravil svečanost ob odkritju spomenika padlim.

Več o slovesnosti na 2. strani.

VRHOVNO SODIŠČE ZAVRNILO PRITOŽBO STANKA KAPUNA

SMRTNA KAZEN POTRJENA

Minuli teden so v celjskih zaporih obvestili na smrt obsojenega STANETA KAPUNA, da vrhovno sodišče Jugoslavije ni uslišalo njegove prošnje za pomilostitev. Kot je znano, je Stane Kapun, nekdanji miličnik, lani novembra za dan mrtvih na Mariborski cesti v Celju, na bencinski črpalki poskusil oropati blagajno. Ker se mu je dežurni uslužbenec uprl, je Kapun nanj streljal in ga ranil, na begu pa ustrelil še enega in ranil drugega človeka.

Celjsko okrožno sodišče je Stanka Kapuna obsodilo na smrt, njegov odvetnik je vložil pritožbo na vrhovno sodišče Slovenije, ki pa je obsodbo celjskega sodišča potrdilo. Na smrt obsojeni Kapun in njegov odvetnik sta poskusila izposlovati pomilostitev od vrhovnega sodišča Jugoslavije, ki pa je v teh dneh zavrnilo prošnjo in potrdilo obsodbo obeh nižjestopenjskih sodišč. Tako je sedaj sodba pravnomočna, Kapunu pa ostaja še možnost, da prosi predsednika republike za pomilostitev.

VREME

OD 4. DO 14. AVGUSTA

Pomembnejši dež z ohladitvijo okrog 4., 8. in 13. avgusta. V ostalem bo prevladovalo lepo vreme, vendar so včasih še možne krajevne nevihte, zlasti okrog 9. in 12. avgusta. Dr. V. M.

KAJ SI OBETAJO HMELJARJI OD LETOŠNJEGA PRIDELKA

Sonce »težka« hmelj

ČEZ DOBER TEDEN BO SAVINJSKA DOLINA OŽIVELA, KAJTI OBIRALCI BODO ZAČELI Z DELOM. DEŽEVNO IN HLADNO VREME JE VPLIVALO NA RAZVOJ KOBUL IN KOLIČINO LUPULINA. STROKOVNJAKI CENIJO LETOŠNJI PRIDELEK NA POVPREČEN.

Muhasto in za ta letni čas nenavadno vreme je bistveno vplivalo na rast »savinjskega zlata«. Zato se hmeljske rastline niso najbolje formirale ter ostale še v začetku julija v nezaželeni razvojni fazi. Vreme v zadnjih dneh pa je ta razvoj še pospeševalo. Kljub temu strokovnjaki napovedujejo, da bodo letos na savinjskih hmeljiščih pridelali po 1500 kilogramov na hektar.

(Dalje na 3. strani)

GOLJUFA OTROKE

V zadnjem času ustavlja v Celju mlado dekle, stara 20—25 let, majhne otroke ter se jim laže, da jo pošilja njihova mati, ki ji je pustila denar v stanovanju. Tako se je na primer pred dnevi oglasila pri družini J. v Čopovi ulici neznana mlada ženska. Osemletnemu otroku je natvezla, da jo pošilja mamica in naj ji da denar. Neznanka je dobro vedela, kje so starši v službi. Deklica je, nič hudega sluteč, spustila neznanko v hišo in ji izročila ves denar, blizu 100.000 S-din. Goljufivka pobira tudi zlatnino, ure in druge dragocenosti.

Neznana ženska je visoka približno 165 cm, ima dolge svetle lase do ramen in nosi jopico ali dežni plašč. Uprava za notranje zadeve poziva vse občane, če bi karkoli vedeli o tej ženski, da to sporoče UNZ, oziroma najbližji postaji LM. jp

DOPISUJTE V CELJSKI TEDNIK

Skrbno je odložil desko. Kot da bi se bal, da se bo ranila. Previdno, kot zlaga kmetica jajca v malho pred odhodom na trg.

»Sama fina roba . . .«, je dejal sam zase.

»Ta bo za »spodnjico«, tole pa dajmo zgoraj.«

Ob lesu je odrastel, če k temu dodam, da se je rodil v Bočni, točneje v Kropi pri Bočni, nam postane jasneje, zakaj se je rodil kot sin lesnega trgovca.

Po končani trgovski šoli v Ljubljani je pomagal očetu. Na pomlad in na jesen ob Savinji, poleti pa ob Savi. Splavaril je. Ta nekoč donosen in zahteven posel mu je vtisnil v dušo vsak meter Savinje in življenje, ki se je odvijalo na in ob njej. Splavarjenje je bilo moški posel. Težko delo. Vprašaj kateregakoli flosarja, ki danes z razoranim obrazom poseda ob Savinji ali pa ob dva deci v gostilni pripoveduje o tistih dneh, ko je z utrujeno, od vesla obžuljeno roko na večer namesto da bi spokojno spal, težkal boke brhkih natakaric vzdolž Savinje in Save . . . Redkokdaj govori o tem, kako je ure in ure do pasu v vodi dvigal naseđel splav . . .

IVAN ČEPLAK je bil krmanič tako, niti ne iz potrebe. Zatem, ko se je poskusil kot športni veslač, pred vojno je bil v zmagoslavnem četvercu brez krmarja, je ono veslo zamenjal z »veslngo« na flosu. Danes se spusti z »veslngo« le enkrat na leto, takrat, ko ljubenski flosarji vabijo in oznanjajo ljudem, da je pred durmi flosarski bal.

Iz leta v leto pravi, kot ostali, stari flosarji, da je bilo letos poslednjič. Toda prihodnje leto jih znova zmamijo vode Savinje, v nahrbtnike si zložijo suhe obleke in hrane, pa odrinejo. Pri tem se drže resnobno, kot tistikrati, ko je njim in družini to pomenilo kruh. Debel kos trdo prisluženega kruha.

Drugače pa je danes Ivan Čeplak obratovodja žage v Ljubnem. Žage, ki odmira, kot je odmrla flosarija. V Nazarju so namreč dogradili novo, moderno žago, ki bo zamenjala staro, raztreseno ob Savinji in Dreti.

»Veš, rad bi, da bi na tej žagi rezali les vsaj še leto, do tačas, ko bi šel v pokoj. Veliko delavcev na žagi nas je zrelo za pokoj, skupaj smo toliko let delali pa bi bilo lepo, če bi se s to žago poslovili. Sicer res ni bistveno kdaj in kje ti povedo, da si star, toda nekako lažje ti je, če se posloviš od tam, kjer si doma.«

V zadnjem času se težko pogovarjaš z Zgornjesavinjčanom, ne da bi ta omenjal turizem. Ivan ni izjema. »Pa tudi samo z gostilnami in dobro košto ga ne bomo reševali. Moti me namreč, da tujcem ne dajemo in nudimo tega, po čemer je dolina znana. Po naših ljudeh, morali bi jim nuditi tisto specifično življenje tega dela doline . . . Naši ljudje so preprosti, veseljaki in v tem je njihova draž. Tako pa tujce odpravljamo z »želodci« in salamo, sami pa ostajamo daleč vstran od njih.«

Tudi Ivan je veseljak, kljub temu, da ga je življenje nekajkrat pritisnilo ob zid. Sam pravi, da mora biti človek močan, vendar gube na njegovem, sicer mladeniškem obrazu dovolj zgovorno pričajo, koliko notranjega boja se je odigralo za temi svetlimi očmi.

»Otroke sem spravil h kruhu, ob njih sem srečen. In vidiš, najbolj nesrečen sem bil takrat, ko sem zvedel, da mi je hčerka neozdravljivo zbolela. Vsa moja ljubezen, skrb, roko bi dal za to, da bi ona ne trpela, vse to ji ne more pomagati. Včasih se neumno vprašam, zakaj ni raje mene prizadelo, pa to je neumnost.

Kljub temu ga človek redko sreča nerazpoloženega. Vsaj na zunaj ne pokaže. V sebi nosi bol, sam pa se razdaja ljudem, kot da bi ga ne bilo nikoli konec. In takrat, ko se sreča s starimi tovariši, s fanti, ki so kot on na flosih preživljali svojo mladost, takrat življenje vežejo na metre Savinje, ki hrani spomine. Flosarija je odmrla, toda ne v njem, pa v še nekaj možakarjih, ki sedeč za zapečkom vnukom pripovedujejo, kako je bilo takrat, ko je . . .

Nani

PISMA

JE TO RES JAVNO MNENJE V VELENJU?

Imam problem, ki presega zmogljivost služb pri velenjski občinski skupščini.

Z možem želiva zgraditi stanovanjsko hišo s kiparskim ateljejem v Velenju. Zaprosila sva za lokacijo in jo tudi dobila nasproti lekarne v Velenju. Ta lokacija je izjemna in zahteva poseben arhitektonski objekt, ta pa presega najine finančne zmogljivosti. Zato sva zaprosila za drugo lokacijo in sicer za hribček nad bivšim ribnikom pri domu počitka. Na seji sveta za urbanizem z dne 13. 7. 1966 je bila lokacija odobrena. Odločbe nisva dobila zaradi zahtev tovariša Boškovića, da mora sklep sveta potrditi tudi skupščina, ta pa zato, ker po načrtu mesta Velenje tu predvidevajo rekreacijski center. Skupščina lokacije po mnenju predsednika občine in tov. Baškovića ne bo potrdila, takšno naj bi po njunem predvidevanju bilo javno mnenje v Velenju.

Hišo z ateljejem nameravava graditi z lastnimi sredstvi, z denarjem, ki sva ga pridobila z delom, zato nama ni vseeno, kam ga zazidava, zlasti še zato, ker je možev poklic vezan na ustrezno okolje. Osebno sem mnenja, da hiša z ateljejem na mestu, ki si ga želiva, ne bi kazila izgleda, niti omejevala sprehodov velenjskih občanov. (Poleg tega pa garaže, ki tam že stojijo, verjetno bolj motijo?)

Mnenje krajevnega inšpektorja je, da je potrebna urbanistična obdelava celotnega hriba. To se mi zdi utemeljeno, ker je ta ob robu mesta, ločen od celote in ne bo nikoli ovira kakršnim koli javnim interesom.

Ne bi rada zamudila gradbeno sezono, zato se obračava na velenjsko javnost, kaj misli o tem problemu? Rada bi vedela, če velenjski občani v večini res nasprotujejo tej lokaciji? Prosiva občane, če svoje mnenje o tem izrazijo tako kot midva — v javnosti.

Olga Cesar
Celje, Breg 24

ZAKAJ RAZLIČNE CENE?

Po 50.000 kilometrih me je »fičo« pustil na cesti. Utrgala se je žična vrv sklopke. V trgovini Slovenija avto v Slovenskih Konjicah sem kupil drugo — originalno — za 13,55 N-din. »Fička« sem z optimizmom in tovariško pomočjo neznanega šoferja potegnil do servisa Zastave. Tu pa so tokrat imeli »na žalost« na zalogi žične vrvi in so vgradili svojo.

In cena? Kdo pa še danes vpraša za ceno kvalitetne usluge? Račun: material — 1 žična vrv sklopke 50,26 N-din, 2 matici à 0,15 0,30 N-din in delo — montaža 27,51 N-din, skupaj 78,07 N-din.

Da bo vsaka podobnost izključena: žično vrv, ki jo imam zdaj za rezervo, sem kupil v prodajalni Slovenija avto v Slovenskih Konjicah za 13,55 N-din, to s katero se zdaj veselo vozim po cestah, pa mi je za 78,07 ND vgradil Zastava servis v Celju. Zakaj tako različne cene?

Janko Kovač,
Slovenske Konjice

»POLPISMENI KOMERCIALISTI«

V »Celjskem tedniku« štev. 26 z dne 8. julija je tov. J. Sever pod tem naslovom analiziral sposobnosti in profile zaposlenih v žalski občini in ugotovil, da od 44 direktorjev 23 nima ustrezne kvalifikacije ter da imata le 2 vodja komercialne službe ustrezno kvalifikacijo, od vseh sekretarjev le četrtina, od računovodij pa še to ne.

Pisec članka dalje navaja, da vodijo v isti občini podjetja direktorji s komaj dokončano osnovno šolo, računovodje z nekimi tečaji in komercialisti z administrativno šolo.

Bralce gotovo zanima, kakšno je stanje v Celju, zato priporočam, da merodajni organ končno objavi isto analizo vodilnega in ostalega administrativnega kadra za celjsko občino, saj to že eno leto zahteva gospodarska reforma.

Vzrok, da v zadnjem času podjetja stagnirajo, je samo v tem, ker nimajo na vodilnih delovnih mestih in v strokovnih službah šolanih strokovnih kadrov.

V prvem letu gospodarske reforme smo samo razpravljali, analizirali in konferirali, v drugem letu pa razgrnimo na mizo spričevala in ugotovimo, kaj smo in kaj znamo? Ker v tehničnih službah ne morejo sedeti na vodilnih mestih ljudje brez ustrezne strokovne izobrazbe tako tudi v ostalih službah naj vodilna delovna mesta zasedajo ljudje z ustrezno izobrazbo. Samoupravnim organom priporočamo, da brez sentimentalnosti povsod tam, kjer ugotovijo, da so na vodilnih delovnih mestih v strokovnih, komercialnih in računovodskih službah ljudje z nižjo izobrazbo, *razpišejo* delovno mesto, če nočejo, da jih bo v bližnji prihodnosti povozila sama gospodarska reforma.

A. Kline, Bukovžlak 1

ŠE »OBČANI NAJ ODLOČAJO«

V Celjskem tedniku št. 26 z dne 8. julija 1966 je bil odgovor skupščine, veterinarske inšpekcije na naš članek »Občani naj odločajo« glede ukinitve Mlekarne v Vodnikovi ulici.

Ta odgovor je nepopoln, ker se nanaša samo na prvi del članka, kjer smo predlagali kot skrajno rešitev začasno ureditev starega lokala v Vodnikovi ulici.

Na naš predlog, naj bi uredili mlekarno v tem okolišu, konkretno v pisarniških prostorih podjetja KLIMA v Vodnikovi 6, ki niso namensko izkoriščeni, pa skupščina občine Celje sploh ni odgovorila.

Predlagali smo, naj bi se v teh lokalih, ki niso namenjeni za pisarne, uredila sodobna mlečna restavracija in mlekarna, ki bi služila ne le občanom tega okoliša, ampak dijakom obeh šol v tej ulici. Na ta del našega članka pričakujemo še naknadni odgovor skupščine.

Za občane:
J. H.

GIBANJE GOSPODARSTVA V ŠENTJURSKI OBČINI

NAČRT BODO DOSEGLI

(Nadaljevanje s 1. strani)

Ukrepi, ki so jih sprejeli v drugi polovici lanskega leta, so močno spremenili pogoje gospodarjenja v kovinski industriji. Cene osnovne surovine v Alposu so porastle za 42 %, cene proizvodov pa so ostale iste. Kljub povišanju produktivnosti in oprostitvam nekaterih družbenih obveznosti podjetje le s težavo premaguje stanje, v katerem se nahaja.

Podoben je položaj v kmetijstvu, kjer zaradi elementarnih nezgod in nekaterih nestimulativnih odkupnih cen (svinje) ne bodo dosegli predvidene Kmetijske proizvodnje v zasebnem sektorju, vtem ko bo proizvodnja v družbenem sektorju realizirana. Kmetijska organizacija je v polletju letošnjega leta povečala kooperacijsko proizvodnjo in delno tudi obseg v klavnici. Po podatkih za prvih pet mesecev je letos odkup kmetijskega blaga od zasebnih proizvajalcev porastel za 13,3 %. To dokazuje, da individualni kmetijski proizvajalci vedno tesneje sodelujejo s kmetijsko organizacijo, ki jih oskrbuje z reprodukcijskim materialom. V odnosu na preteklo leto so močno porastle odkupne cene živine, predvsem goveda, zasebni proizvajalci pa so zaradi destimulativnih odkupnih cen opustili intenzivno vzrejo prašičev.

Skupne investicijske naložbe naj bi po družbenem planu občine Šentjur v letošnjem letu znašale 8.627 tisoč N-din. Od tega odpade na osnovna sredstva v gospodarske 6.095 N-ali 70,6 % v negospodarske pa 29,4 %. Investicijsko potrošnjo je treba usmeriti na tista gospodarska področja, ki imajo perspektive vključevanja v mednarodno blagovno menjavo. Investicijske naložbe v negospodarska področja pa zajemajo predvsem družbeni standard. Ker so planirane investicije predvidevale večja sredstva iz federacije in inozemskih komercialnih kreditov in ker so ti viri izostali, predstavljajo sedaj glavni vir financiranja bančna sredstva, sledijo sredstva gospodarskih in drugih organizacij, občina pa bo prispevala samo 23,3 %. Podatki kažejo, da so na območju šentjurske občine štiri podjetja, ki imajo predračunsko vrednost po prvotnih programih 3.044 N-din. Tako je služba družbenega knjigovodstva ugotovila da investitorji z območja občine nimajo zagotovljenih finančnih sredstev in ker se investicijska gradnja vrši postopoma, znaša vrednost investicij po pogodbah med investitorji in proizvajalci le 1.613 tisoč N-din, vendar pa za pogodbeni znesek 244 tisoč N-din sredstva še niso zavarovana.

V podjetjih sistem stimulacije še ni dokončno izdelan in zato mnogo improvizirajo ter tako ustvarjajo negotovost v kolektivih. Predvsem stimulacija neposrednih proizvajalcev in strokovnih kadrov še ni zadovoljivo rešena. Sistem delitve osebnih dohodkov tudi ne vpliva dovolj na povečanje produktivnosti dela. Vendar je bil povprečen osebni dohodek na zaposlenega v občini vseeno bistveno višji kot v istem obdobju lani. Tako je znašal v maju 68,400 din.

jp

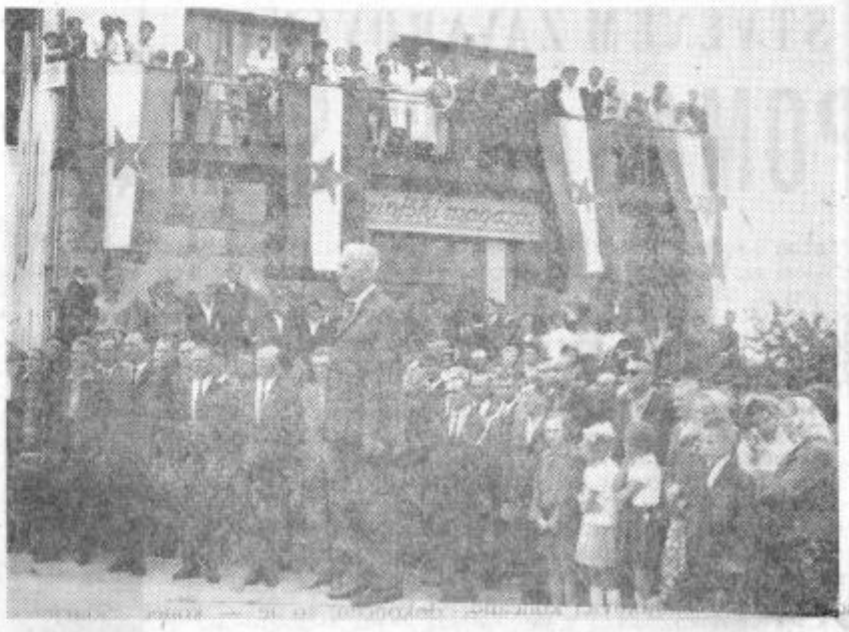

Cesta polna lukenj

ALI KDO NAJ VZDRŽUJE CESTE TRETJEGA REDA?

Že pred leti, ko je občina Laško prevzela vzdrževanje cest tretjega reda, se je marsikomu vsiljevalo vprašanje, kdo bo te ceste popravljal oziroma vzdrževal glede na to, da v občini ni bilo delovne organizacije, ki bi lahko prevzela to nalogo. Skupščina občine Laško se je torej odločila za pogodbo s cestnim podjetjem Celje. Toda že po dveh letih se je pokazalo, da so ceste iz dneva v dan slabše. Najbolj slabo je prevozna cesta Laško—Vrh—Jurklošter, čeprav je bila nekoč med najlepšimi cestami v občini. Predstavniki podjetja se sicer izgovarjajo, da vzdržujejo cesto le v okviru finančnih možnosti, toda občani vedo, da je vzdrževanje cest tretjega reda v laški občini namenjenih 14 milijonov starih dinarjev. Občane zdaj zanima, kako so bila ta sredstva porabljena. Tudi če na cesto Laško—Vrh—Jurklošter ne bi pripeljali niti kubika gramoza, bi cesta lahko ostala varna in dobra, če bi zanjo skrbeli cestarji. Ker pa ima cestno podjetje brigadni sistem vzdrževanja cest, so primeri, ko na cesti ni stopila noga cestarja tudi po več mesecev. Res je, da je tak sistem vzdrževanja cest dosti cenejši, vprašanje pa je, če z njim ne škodujejo samemu sebi. S tem pa ne mislimo reči, da bi bila sredstva bolj rentabilna, če bi jih uporabila kakšna druga delovna organizacija, toda verjetno bi bilo prav, če bi vzdrževanje cest tretjega reda prevzela taka delovna organizacija, ki ima sedež na območju občine. Če so krajevne skupnosti kvalificirane za vzdrževanje cest četrtega, potem bi bile verjetno zmožne skrbeti tudi za ceste tretjega reda.

Kako v zelo slabem stanju je cesta Laško—Vrh—Jurklošter dokazuje tudi izjava šoferja reševalne postaje, da je vožnja po cesti že zelo ogrožena in da bo kmalu že nemogoča. To je prav gotovo dovolj zaskrbljujoče, da bi končno cesto le lahko popravili.

Ko to poročamo, je sicer prispela ekipa cestarjev, ki je zakrpala cesto, ni pa očistila kanalov in tako lahko pričakujemo, da bo prvo deževje opravilo svoje in naredilo cesto spet takšno kot je bila.

T. K.

OB ODKRITJU SPOMENIKA PADLIH NA PONIKVI

PRAZNOVANJE PREBIVALCEV

Krajevni odbor združenja borcev je minulo nedeljo na Ponikvi pri Žalcu organiziral veliko svečanost ob otvoritvi spomenika 13 borcem in 15 žrtvam fašističnega terorja.

Pred odkritjem spomenika je več sto zbranim spregovoril VINKO RAZDEVŠEK, predsednik krajevne skupnosti Ponikva, o nekaterih problemih in rezultatih razvoja. Zatem je tovariš Cilenšek, predsednik občinskega združenja zveze borcev Žalec v daljšem nagovoru opisal vrednost in delež prebivalcev tega kraja med narodnoosvobodilno vojno.

»Te žrtve so svetal simbol velikega deleža tega kraja, je med drugim poudaril tov. Cilenšek, »ki ga je prispeval za jutrišnji dan vedoč, da ga sam ne bo užil.« Po odkritju spomenika je tovariš Cilenšek razvil še prapor krajevnega odbora zveze borcev na Ponikvi.

»Tovariši, ko vam predajam ta prapor, vas obvezujem, da bi ga s ponosom ohranili poznejšim rodovom, ki bodo užili to, za kar je padlo toliko žrtev, toliko ljudi, ki so se čez noč prelevili v heroje.«

Po razvitju prapora so domačini pripravili lep kulturni program v sodelovanju z godbo na pihala iz Liboj. Pevski zbor, ki ga sestavljajo prebivalci iz Ponikve je lepo zapel več borbenih in delovnih pesmi.

Odkritja spomenika in razvitja prapora se je udeležilo med drugimi tudi več nekdanjih borcev in aktivistov, ki so pred spomenik padlih položili vence. Pred samim odkritjem spomenika pa so pripadniki predvojaške vzgoje ponazorili napad na Ponikvo. Ob zaključku svečanega dela so se zbrani udeležili tovariškega srečanja.

PREPLAH MED OBČANI ZARADI OBJESTNOSTI

Kdo je požigalec?

Prva avgustovska noč je vnesla med občane Trnovelj, Leskovca in Zadobrove preplah. Neznan požigalec je v sorazmerno kratkem času zanetil štiri požare.

Pol ure pred polnočjo je začel goreti kozolec, last Konrada Fazarinca iz Trnovelj št. 38. Medtem ko so domači gasilci omejevali požar, je komaj kilometer vstran začel goreti v Leskovcu kozolec, last Elizabete Rožman. Kmalu zatem je ogenj znova osvetil nebo, gorel je kozolec Franca Prevorška iz Trnovelj št. 92, ki je bil od drugega pogorišča odmaknjen komaj 200 do 300 metrov. Ob enih ponoči pa je začelo goreti v Zadobrovi št. 43. Požigalec je zažgal gospodarsko poslopje kmetu Ivanu Hojniku.

Kljub izredni požrtvovalnosti domačih ter kmalu zatem tudi okoliških gasilcev ter poklicne gasilske čete iz Celja, ki so nemudoma prihiteli na pomoč, so le s težavo požare omejili in reševali opremo ter živino. Komisija je škodo ocenila na 12 milijonov starih dinarjev.

Požari so nastali v času, ko je bilo po cestah v teh vaseh več ljudi, ki so se vračali iz Trnovelj s predstave Mlinarjevega Janeza ali pa z veselice v Škofji vasi. Zato poziva UNZ Celje vse, ki so v času nastanka požarov opazili karkoli sumljivega, naj to sporoče najbližji postaji milice ali pa stalni službi UNZ v Celju.

PO SVETU • PO SVETU • PO SVETU • PO SVETU • PO SVETU • PO SVET

Dr. Sukarno se počuti v Indoneziji kakor človek, ki je prisiljen ponudil nekomu prst, a ko je ta zgrabil za celo roko, ga je moral z drugo mahniti po glavi. Četudi so uradno razglasili, da je postal general Suharto premier z nalogo, da sestavi novo vlado, je nekaj dni zatem Sukarno javno razglasil, da je še vedno premier. A še malo zatem je svet presenetil z dejstvom, da nasprotuje mirovnim sporazumom z malezijsko federacijo, ki sta jih začela general Suharto in zunanji minister Malik. Ta zaostritev odnosov napoveduje nove neprijetnosti, ki nikakor ne kažejo, da bi bili uporniški dnevi lanskega septembra že pozabljeni.

V Nigeriji si nova vlada podpolkovnika Govona ni pridobila vseh somišljenikov. Najbolj mu nasprotuje poveljnik vzhodne Nigerije podpolkovnik Ojukvu. Pričakujemo lahko, da se bodo razvneli plemenski spori in preseljevanje plemen, ki so ga uvedli pod vlado generala Ironsija, da bi tako omilili plemenska nasprotja. Kaj se je zgodilo z Ironsijem, ne ve nihče, četudi večinoma menijo, da so ga ubili.

Studentske demonstracije v Argentini so privedle tako daleč, da je vojska zasedla vse univerze in so z vladnim ukrepom za 15 dni prepovedali delovanje univerz. Tako skušajo urediti vprašanje študentskih nemirov, ki so se začeli ob odloku o ukinitvi samostojnosti univerz, da bi tako preprečili preveliko svobodomiselnost.

Ob svojem prvem sklicu je vrhovni sovjet ZSSR izvolil znova za premiera Alekseja Kosigina, kar je predlagal Leonid Brežnjev. Dosedanji predsednik prezidija Nikolaj Podgorni je na tej seji široko razlagal o nujnosti, da se v odločanju uveljavljajo še močneje širše ljudske množice s svojimi hotenji.

Kakor smo mogli pričakovati, da bo kairski predlog o razorožitvi konference afriškega vrha, sprožil nevšečnosti, tako se je tudi zgodilo. Prva se je oglasila Saudova Arabija, ki vidi v predlaganju nevarnost za nadaljnjo afriško enotnost. Za preložitev se je zedinilo sedem držav, medtem ko — razen Saudove Arabije — še vedno ni znano stališče petih držav, če odštejemo Tunizijo, ki se je v zadnjem času izmikala sodelovanju v krogu afriških držav.

V Trstu je spet velika stavka, ki so jo začeli ladjedelniški delavci, a z njimi so iz solidarnosti pritegnili še kovinarji. Stavka je uperjena proti nameravani zapori ladjedelnice Sv. Marka, kar se je v poldrugem letu ponovilo že tretjič. Vprašanje ladjedelnice je za Trst in njegove prebivalce ključnega vprašanja, zato ni nič čudnega, če vsi tako zavzeto vztrajajo, da ohranijo svojo eksistenco.

INTEGRACIJSKI PROCES, KI KAŽE VEČSTRANSKO KORIST

KADI IZ ENEGA KOSA

EMAJLIRNICA KRUŠEVAC — VI. OBRAT »EMO« V CELJU

Po daljših poprejšnjih razgovorih in raziskavah je marca letos sklenil delavski svet tovarne »Veselin Nikolić« v Kruševcu, da se njihov obrat emajlirnica izdvoji in priključi kot šesti obrat v EMO v Celju. Aprila je potrdil to integracijo tudi CDS EMO v Celju in pred dnevi je stekla v šestem obratu v Kruševcu nova proizvodnja, ki obljublja veliko koristi obema integrirancema.

Tovarna EMO v Celju je poprej izdelovala kopalne kadi, ki so bile varjene, kar je bilo vsekakor nekoliko slabše, saj so se na kadeh poznali varilni šivi kljub kvalitetnemu nanosu emajla. V novih pogojih in z razširjeno kooperacijo s podjetjem IKARUS v Zemunu so osvojili nov tehnološki postopek, pri čemer izdeluje IKARUS odtiske kopalnih kadi iz enega samega kosa pločevine, a postopek emajliranja v obratu v Kruševcu je uveden po najboljših izkušnjah sodobnega emajliranja.

Integracijski dogovor vsebuje določila, da bo tovarna EMO prevzela odplačilo anuitet za kredite, ki jih je najelo podjetje »Veselin Nikolić« v Kruševcu za svoj obrat emajlirnice, vključila obrat z ustreznim številom delavcev v organizacijski sestav svojega podjetja, skrbela za potrebne surovine iz uvoza, dokler obrat sam ne zagotovi lastnih deviznih sredstev in za razvoj obrata, ki s tem sprejema vse pravice in obveznosti, kakor so določene v podjetju EMO v Celju.

V podjetju »Veselin Nikolić« so se ogreli za integracijski akt še posebej zaradi tega, ker sami niso imeli organizirane izvozne službe, oslanjali so se na dolgoletne izkušnje v emajliranju, ki z njimi razpolaga tovarna EMO v Celju in na proizvodnjo posameznih delov, ki bodo koristili tovarni »Veselin Nikolić« v njenih kooperacijskih odnosih s podjetjem »14. oktober« in »I. petoletka« ter z nekaterimi drugimi delovnimi organizacijami, ki se ukvarjajo z izdelki za avtomobilsko industrijo.

Vse kaže, da je bil ta integracijski postopek koristen predvsem za kolektiv v Kruševcu, zaradi česar so nekateri člani EMO v Celju nekaj časa nekoliko pomišljali o uspešnosti tovrstne integracije. Zdaj, ko je proizvodnja stekla, pa ugotavljajo tudi v Celju, da je bil integracijski postopek in akt zelo umesten ter lahko v prihodnjem obdobju od tega sodelovanja pričakujejo samo koristi.

Za letošnje drugo polletje predvidevajo, da bodo izdelali okoli 20.000 komadov kopalnih kadi dolžine 157 in 117 cm, medtem ko je za prihodnje leto predvidena proizvodnja 60 tisoč kopalnih kadi. Do leta 1968 naj bi se proizvodnja popolnoma uvedla in takrat bodo izdelovali od 90 do 100 tisoč kopalnih kadi letno.

H. S.

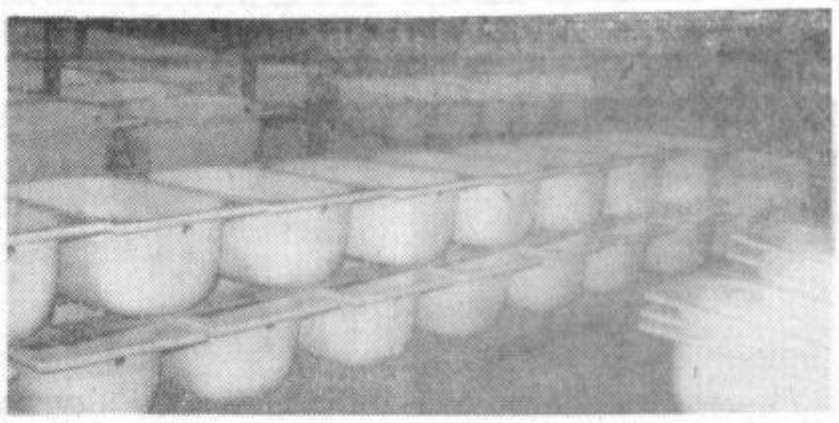

Prve kadi izdelane v VI. obratu EMO v Kruševcu

V SMARJU RAZPRAVLJAJO O PERSPEKTIVAH GOSPODARSTVA

Leta 1970: Še večji izvoz

DO LETA 1970 BOSTA INDUSTRIJA IN KMETIJSTVO SE BOLJ INTENZIVNA

Občinska skupščina Smarje pri Jelšah je pripravila osnutek perspektivnega plana gospodarskega in družbenega razvoja od letos do leta 1970. Osnutek programa so obravnavali doslej v posameznih svetih, na seji občinske skupščine, posamezne družbeno-politične organizacije in v nekaterih krajevnih skupnostih. Razprave še niso zaključili, zato je primerno, da o tem perspektivnem načrtu zapišemo še nekaj več, kar bo omogočilo občanom, da bodo v prihodnje še bolj živo posegli v razpravo in pomagali, da bo občinska skupščina jeseni sprejela zares prečiščen perspektivni načrt razvoja občine Smarje.

Kot osnovno nalogo v razvoju industrije predvidevajo do leta 1970 še bolj dosledno uresničevanje in uveljavljanje modernizacije in ustrezno razširitev osnovnih sredstev ter prehod na sodoben proces dela. Skladno s temi težnjami bodo morali skrbeti za kadrovsko izpopolnjevanje in boljšo kvalifikacijsko strukturo zaposlenih, kar bo prispevalo k večji proizvodnji, izkoriščanju kapacitet in obvladanju moderne strojne opreme.

Te načrte bodo mogli uresničiti seve samo ob potrebnih investicijah, ki bodo v tem času dosegle po predvidevanjih delovnih organizacij okoli 12 in pol milijonov N-din. Te investicije so tolikanj bolj upravičene, ker dopuščajo možnost, da bodo gospodarske organizacije, ki že zdaj izvažajo okoli 75 % svojih izdelkov na tržišče s konvertibilno valuto, povečale ta izvoz do leta 1970 za nadaljnjih 37 %.

Za urejenost družbenega standarda in skladnost osebne potrošnje je nujno, da pospešijo tudi kmetijstvo, ki bi naj zagotovilo oskrbo domačega trga in prodajo viškov na druga tržišča. Prav zaradi tega predvideva perspektivni program razvoj tistih dejavnosti, ki so zanje v občini najboljši pogoji: to so predvsem živinoreja ,sadjarstvo in deloma vinogradništvo. Družbena kmetijska posestva si bodo morala zato v tem obdobju prizadevati, da vključijo v racionalno in tehnično izpopolnjeno kmetijsko obdelavo kar največ kmetijskih zasebnikov, a hkrati bodo morali poskrbeti, da povečajo pridelke na sedanjih površinah, medtem ko bo možno pridobivanje novih površin omejiti predvsem na nujno potrebne arondacije zemljišč. Nadaljnje možnosti so v povečanju plantažnih površin črnega ribeza in nasadov jablan; nujnost je tudi, da oskrbijo nove hlevske kapacitete in predelovalne obrate, da bi ne bilo več potrebno prodajati nepredelane izdelke. Vsekakor pa je nujno, da bo v tem obdobju dobil zasebni kmetovalec več veljave in enakovrednejšo možnost za prodajo svojih izdelkov kakor jo ima družbeni sektor. Prav ta enakopravnost bo zasebnega kmetovalca še bolj navezala na sodelovanje z družbenim sektorjem, kar bo temeljno jamstvo za nadaljnjo čvrstitev kooperacije. Ob uveljavljanju vseh teh načrtov bi mogli do leta 1970 povečati kmetijsko proizvodnjo za 25 %.

Veliko območje občine pokrivajo gozdovi, saj je z njimi pokrito kar 42 % vse površine. Kljub tolikšnemu bogastvu pa bo potrebno, da bo gospodarjenje z gozdovi v tem obdobju zelo načrtno, ker je struktura med iglavci in listavci zelo neugodna, gozdovi pa so zelo razdrobljeni. Za izboljšanje gozdarjenja bo potrebno izboljšati organizacijo dela, bolj skrbno izkoriščati lesno gmoto in uporabljati več mehanizacije. Sečnja v navedenem obdobju bo zategadelj pri zasebnikih nekoliko manjša kot prirastek, medtem ko bo v družbenem sektorju, ki ima nekoliko boljšo lesno zalogo, še vedno nekoliko večja od prirastka.

V prihodnji številki bomo nekoliko bolj podrobno opisali še perspektivne zasnove o razvoju prometa, gradbeništva, trgovine, gostinstva in turizma ter obrti.

ZARADI VOD IN NENADNIH RUŠENJ RUDNIK V ZABUKOVCI USTAVIL PROIZVODNJO

Konec rudarjenja

DELAVSKI SVET »MONTANE«, ZALSKEGA PODJETJA, KI ZDRUŽUJE TUDI ZABUKOVSKI RUDNIK, JE SKLENIL USTAVITI PROIZVODNJO ZARADI IZREDNEGA VDORA VODA IN RUŠENJA V ODKOPNIH ROVIH LEONHARD POLJA. DOBRO ČETRTINO RUDARJEV BODO ZAPOSLILI V LIBOJSKEM RUDNIKU ZA OSTALE PA SE PODJETJE TRUDI, DA BI JIH ZAPOSLILI PREDVSEM V VELENJSKEM RUDNIKU. V TREH MESECIH BODO V RUDNIKU POVSEM OPUSTILI DELO.

Po toliko desetletjih kaže, da je z rudarjenjem v Zabukovici končano. Še pred nedavnim smo pisali, da krampi v zabukovških rudnikih ne bodo tako kmalu utihnili. Vendar kot kaže, je bila narava tokrat močnejša od človeka. Gre namreč za to, da bi očiščevalna dela in črpanje vode, ki je nenadoma vdrla v rove novih odkopov Leonhard polj — bilo predrago. O rudarjenju v Zabukovici se je že večkrat razpravljalo. Predvsem v zadnjih letih. Rentabilnost manjših rudnikov, katerih eksploatacija rudnin terja zaradi razsežnosti in tankih slojev rude velike stroške, ki so ponavadi že na meji rentabilnosti — je bilo pogosto na dnevnem redu samoupravnih in drugih organov rudniških podjetij.

Po zasutju in zalitju, katerega posledice so zabukovški rudarji odpravljali že od pomladnih mesecev naprej, ob tem pa katastrofe niso mogli zajeziti — so samoupravni organi sprejeli sklep, ki bo kot kaže dokončen, to je — konec rudarjenja v Zabukovici. S tem pa se je pojavilo vprašanje, kam s 183 rudarji, 38 separacijskimi delavci in kam z delom uslužbencev. Po analizah potreb so našli mesto za okrog 40 rudarjev, ki bodo kopali naprej v Libojskem rudniku. Nekoliko rudarjev je že samostojno zapustilo kolektiv ter se samoiniciativno napotilo v Velenje.

Ob tem pa ne kaže »biti zvona« kajti vodstvo rudnika in pa merodajne občinske službe delajo na tem, da ti ljudje ne bodo ostali brez zaposlitve. Iz razgovorov s predstavnikom velenjskega rudnika lignita ter predsednikom občinskega sindikalnega sveta lahko povzamemo, da bo ta rudnik zaposlil veliko število zabukovških rudarjev, ki se bodo s posebnim avtobusom prevažali v Velenje. Drugo, predvsem možno osebje ter separacijske delavce pa bodo prekvalificirali. Vsekakor bo ta nepričakovan dogodek v Zabukovci potegnil s sabo nekaj problemov, katerih rešitev je vprašanje časa in možnosti. Tu gre predvsem za starejše rudarje, ki še nimajo možnosti za upokojitev, delovnega tempa v velenjskem rudniku pa tudi ne bi zmogli. Del starejših rudarjev, ki imajo pogoje za upokojitev bodo postopoma upokojili.

-ez

KAJ SI OBETAJO SAVINJSKI HMELJARJI OD LETOŠNJEGA PRIDELKA

SONCE »TEŽKA« HMELJ

Nadaljevanje s 1. strani

V Savinjski dolini je letos s hmeljem zasajeno 1.700 hektarov površin. Od tega je okrog 300 hektarov mladega, 2 do trileta nasada, ki daje največ pridelka.

V zadnjih dneh pa se je vreme nekoliko izboljšalo, tako da ob soncu dobiva hmelj na teži, se pravi, da se ustvarja več lupulina, kar daje slutiti, da bo pridelka nekaj sto ton več, kot ga je pa bilo na tem področju lani. Lani je namreč dolina proizvedla okrog 2.100 ton, medtem ko smo na celotnem področju Slovenije pridelali okrog 3.150 ton.

Strokovnjaki napovedujejo, da bo hmelj dozorel okrog 15. avgusta, ko bi tudi začeli s obiranjem. Poleg 17 strojev, s katerimi bodo obirali na hmeljiščih kmetijskega kombinata, bo poleg tega obiralo še približno 9.000 obiralcev, ki bodo stacionirani na devetih obratih. Kmetovalcem bo letos pomagalo obirati okrog 12.000 ljudi.

Priprave za obiranje so v polnem teku. Kmetovalci in uslužbenci kombinata v teh dneh opravljajo še zadnja škropljenja proti rdečemu pajku, ki je letos kljub slabemu vremenu izredno napadel hmeljišča. Obiranje bo predvidoma trajalo vse do prvih dni septembra.

J. Sever

Nepotrebne malenkosti, ki kvarijo počutje Zgornjesavinjskih turistov

Nedorasla preskrba

MUHASTO VREME NI BISTVENO VPLIVALO NA RAZPOLOŽENJE GOSTA ZGORNJE SAVINJSKE DOLINE. LETOS OBČUTEN PORAST TUJIH GOSTOV. »KMEČKI TURI-ZEM« SI UTRJUJE SVOJ SLOVES. GOSTINCI UPRAVIČENO NEGODUJEJO NAD PRESKRBO Z MESO

Letošnja turistična sezona, ali kot ji turistični delavci pravijo: glavna sezona, je lepo začela. Vreme v zadnjih dneh je sicer nekoliko vplivalo na število obiskovalcev, predvsem izletnikov, ki so bili v tem času vsakdanji pojav, letos pa jih zaradi slabega vremena ni. Kljub temu pa smo iz razgovora z gostinci in turističnimi delavci izvedeli, da je letos več stacioniranih gostov.

Pri tem je zanimivo, da je tudi letos izredno veliko gostov pri kmetovalcih, ki so v zadnjih dveh, treh letih ukvarjajo s turizmom. Kot kaže, gostje radi prihajajo in povprašujejo po njihovih uslugah. Pri tem ne gre samo in predvsem za cenenost, verjetno bi vzrok morali iskati v oskrbi in ambientu, ki jim ga nudi tovrstni turizem.

V Zgornje Savinjski dolini vlada torej turistični živžav, ki le malo zaostaja za tistim pred dvemi leti, ko je ravno ta predel beležil izreden obisk gostov. Vsekakor pa so to prve ugotovitve še več ali manj v »zraku«, saj bomo za točne rezultate zvedeli šele čez nekaj tednov.

Iz razgovorov z gosti povzemamo, da so — kot je to že običaj — izredno zadovoljni s preskrbo in navdušeni nad naravnimi lepotami. Nekateri, predvsem mlajši sicer tožijo, da ni ob dolgih deževnih večerih zabav, ta podatek lahko delno ilustriramo z dejstvom, da Logarska dolina nima televizijskega pretvornika, v spodnjem delu doline pa je le v nekaterih gostiščih televizijski sprejemnik. Tako se je dogajalo, da so v teh dneh, ko je bilo v Angliji svetovno prvenstvo v nogometu, najbolj navdušeni pristaši, (pa tudi drugi), prihajali iz Logarske doline in Solčave v Luče, v edino gostišče, ki ima televizijski sprejemnik. Večje število gostov se čudi, zakaj na primer v Solčavi in Logarski dolini ne dobe žemelj, temveč vedno in praviloma le kruh. Po svoje zanimiv je bil tudi gost, ki smo ga srečali pred bifejem pri Igli, ki vsak dan prihaja s svojo družbo v ta lokalček na biter s sodo, ker v zgornjem delu doline nimajo — sode...

Prejšnja leta smo večkrat opozarjali na slabo in pomanjkljivo preskrbo doline s sadjem. To je letos urejeno, saj trgovske poslovalnice dobavljajo nekajkrat na teden sveže in raznoliko sadje. Poglavje zase pa je preskrba z mesom. Nerazumljivo, da v Lučah na primer vse leto gostinci niso niti videli določene drobovine, kot so telečja (ali druga) jetra, možgani, ledvice in podobno. Še bolj nerazumljivo je, da moraš imeti izredno srečo, da dobiš več vrst salam, kranjsko klobaso, razen »kilometervuršta«. ...Nekoliko kilometrov nižje, v Ljubnem tega problema ni.

Na skupni seji gostincev in predstavnikov kmetijske zadruge, ki dolino preskrbuje z mesom, je sicer predstavnik zadruge obljubljal, da bo preskrba urejena, toda ostalo je le pri obljubah. Tako zaradi te nepotrebne vrzeli gostinci ostajajo pred dejstvom: znajdi se kakor veš in znaš, ker si ne morejo dovoliti, da bi gost jedel v Lučah teletino le vsakih 14 dni, ko jo v mesnici dobijo. Pa ne toliko in takšno, kot jo želijo in potrebujejo. Tu so gostincem priskočili na pomoč avtobusni spremevodniki in razni prevozniki, ki dobavljajo meso iz Žalca in Celja, kajti njih ne moti, če se kakšen zgornje savinjski turistični dinar odlije v Celje...

Ob reševanju teh problemov kaže; da bodo zgornje savinjski gostinci in turisti še nekaj let žrtve nedorasle in pomanjkljive preskrbe, ki caplja za turističnim razvojem doline. Ob tem pa so to napake takšnega značaja, da bi jih (z malo dobre volje in posluha za trgovino,) če bi bili trgovci!), z lahkoto odpravili. Vzorov ne bi bilo niti treba iskati izven meja doline, pač pa le pogledati dobavitelje alkoholnih in brezalkoholnih pijač, ki so v sorazmerno kratkem času odkrili rudnik zase in spremenili nekoč žejno dolino, poleg tega pa znano po dobri kvaliteti pijač — v danes dobro oskrbovan predel, kjer si poteši zahtevo še tako izostreno grlo.

17-letnik si je zaželel konjaka

V uredništvu smo se odločili: opravili bomo akcijo. Majhno, delikatno akcijo na temo: TOČENJE ALKOHOLNIH PIJAČ MLADOLETNIM OSEBAM. Gostišča, ki jih bomo obiskali, nismo posebej izbirali. Izbiro smo prepustili naključju. Za dober in učinkovit potek akcije smo potrebovali samo še dve mladoletni »žrtvi«; dekle in fanta, katerih zunanjost bi morala kazati, da sta resnično mladoletna.

V DESETIH LOKALIH DESETKRAT POSTREGLI MLADOLETNIKOM Z ALKOHOLOM — NAPIS SMO UMAKNILI, KO SMO BELILI — NIMAMO »STROGO PREPOVEDANO«, NITI STROGO ZAPOVEDANO, DA NE SMEMO TOČITI...

Prvo žrtev smo dobili ob ograji vrta pri slaščičarni Zvezda. Fant je pravkar zavil proti vhodu slaščičarne, kjer pa točijo tudi alkoholne pijače. Morda je bil tudi takrat namenjen na jutranji kozarček ali dva, da mu korajžo da. Pa smo mi zbrali pogum in:

— Ta bo pravšnji, je ugotovil Vlado.

— Ustavi ga in mu razloži akcijo, je pripomnil Janez, ki je bil pri akciji zadolžen, da priskrbi čimveč fotografij, ki bodo veren dokaz stanja, kakršno je v naših gostinskih lokalih.

Nisem vedel, kako ga naj ogovorim. Droben fant, bled, svetlolas in majhen se je začudil, ko sem stopil k njemu in ga povabil naj sede zraven nas na vrt slaščičarne.

»Delamo anketo po celjskih gostinskih lokalih o točenju alkoholnih pijač mladoletnikom. Za to opravilo potrebujemo še nekoga, ki si bo naročeval alkohol. Si pripravljen sodelovati z nami?«

— Sem, čas pa tudi imam. Fant se je predstavil: Z. B., rojen 1949, doma v Celju. Trenutno ima počitnice in tako ni bilo nobenih ovir, da se ne bi mogel udeležiti naše akcije in nam s svojim sodelovanjem pomagati pri delu.

»Najprej gremo v Mignon. Mi dva z Janezom greva naprej, ti pa pridi malo kasneje, se vsedi k sosednji mizi in si naroči konjak. Ostalo prepusti nama. Tako bo šlo skozi vse lokale. Ponekod se bomo ustavili kar ob točilnih mizah. O tem več kasneje.«

Vstali smo in odšli prvemu preizkusnemu »zajcu« nasproti. Ponovno smo imeli vzrok, da bomo pili. Danes uradnega, vendar vzrok je. Slovencu glede pijače nikoli ne zmanjka vzrokov. Pri kakšni drugi stvari je drugače. Tam smo prej »na betonu«. Pri pijači je drugače. Človek lahko vedno pije. Končno mora piti. Razočara ga dekle in pije; nogometni klub, za katerega navija izgubi in on zopet pije. Pa če si »star« je že vseeno, če piješ. Si polnoleten in (v večini primerov) piješ za svoj denar. Torej tu je vse lepo in prav. Osebno zdravje ga ne briga. Socialno zavarovanje je še v veljavi in recept za zdravila stane komaj 100 dinarjev. Torej pijmo. Drugače je s tistimi nesrečnimi bitji, ki še niso prilezla čez šestnajst, sedemnajst in osemnajst let. Tudi ti mlečnozobci in puhobradci radi pijejo. »Mleko je za dojenčke« (razen venerinega), si mislijo in drobne ročice jim segajo po čem močnejšem: konjak, whisky, pelinkovec ali pa stara dobra slovenska slivovka. To so pijače, poleg cele vrste drugih, zanjih; njihovi dobri prijatelji, kateri jim dajo poguma, da s prepovedanim besednim zakladom ogovarjajo mimoidoče, da prevržejo kakšno kanto za smeti, da niso noči monotone in za lastno veselje razbijejo še kakšno okno, da imajo steklarji več dela, prizadeti ljudje pa stroške. Pa recite, če ni tako! To folklorno navadico so prevzeli otroci od naših dedov in jo kot dobri sinovi skrbno gojijo in hranijo za zanamske rodove. Vendar so bili dedje pametnejši in so za svoje otroke v gostilnah na stene obesili stare, dobre napise:

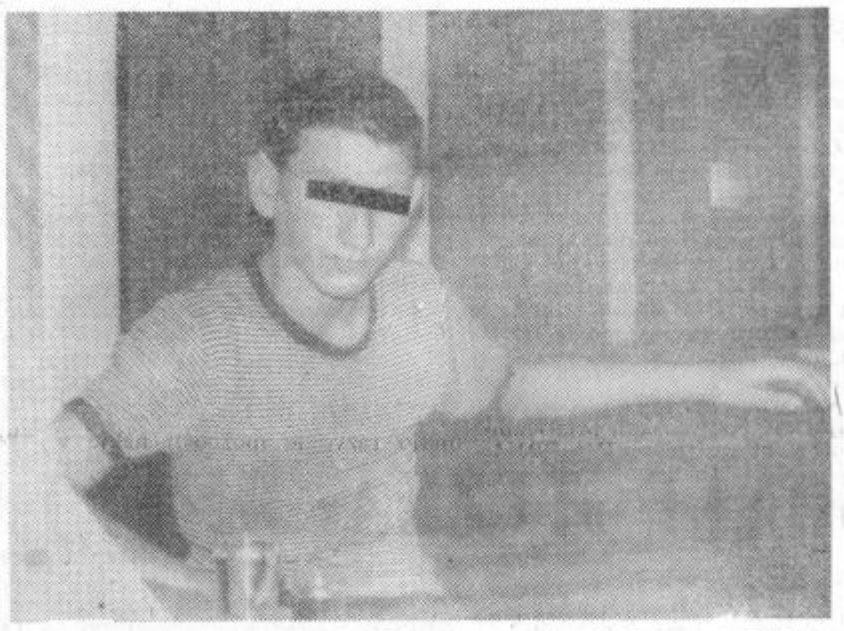

»TOČENJE ALKOHOLNIH PIJAČ MLADINI PREPOVEDANO!«

Teh ironičnih napisov ni nikjer več. Morda še katerega hranijo kot zanimiv zgodovinski eksponat v Mestnem muzeju. Morda. Pa skoraj ne verjamem. ker drugače bi lahko gostinci njegov tekst prepisali, naredili nove tablice in jih obesili nad točajne mize. Ker pa ni nobenega ostanka teh napisov, so verjetno gostinci pozabili tudi na tekst. Sicer pa, zakaj bi obešali te stare in konzervativne parole. Kaj pa komercialni uspeh?

V Mignonu sva z Janezom sedla za mizo pri vratih. Boris je kmalu prišel in sedel k sosednji mizi. Natakarica ga med brisanjem mize pobara:

— Želite?

— Konjak.

Nekaj drobtin je pri brisanju še padlo na tla, natakarica je odšla in se čez nekaj trenutkov vrnila s konjakom, ki ga je postavila pred golobradega gosta. Natakarica je bila presenečena, ko smo zahtevali vodjo Mignona, da ga seznanimo z našo akcijo in istočasno povprašamo, zakaj pri njih točijo alkoholne pijače mladoletnikom in zakaj nimajo na stenah svojega lokala vsaj napisa, da je točenje alkohola mladini prepovedano. Draksler Fani, ki je na »usodni« dan zamenjala Dremelj Marijo, se je nejasno opravičevala in nas prepričevala, da se je to pri njih zgodilo prvič, da je težko prepoznati v gostu polnoletnost ali mladoletnost in tako naprej in tako nazaj. Potem je še povedala, da bi bilo potrebno, da se prepove točenje alkoholnih pijač mladini in da bodo od zdaj naprej pazili, da se to, kar se je, ne bo več zgodilo. Zadovoljni, da smo uspeli takoj spremeniti njihovo mnenje o točenju ali netočenju alkohola mladini, smo se poslovili in odšli naprej. Majolka, Zvezda, Ribič, Ojstrica, Snack-bar v Celei, Koper, Gostilna ob Savinji... Povsod smo ponovili naš uvod, jedro in zaključek. Povsod so gostinci sledili našim njim nastavljenim zankam in padali vanje. Ko so spoznali, da so ga polomili (kolikokrat v življenju ga takole polomijo?), so se opravičevali, razburjali, zagotavljali, da se to ne zgodi dostikrat (kdo bi jim le verjel?), da bi mladini postregli z alkoholom, iskali krivce na drugih in »prali« sami sebe.

Točajka Erna Lubej pri Majolki je hitela pripovedovati: »Čisto odkrito vam povem, da se ga še mar nisem vzela. Dovolj je dela in sem pač postregla. Zakaj ni napisa, pa šefico vprašajte. (Vprašali bi jo pa je tisti trenutek ni bilo v lokalu — op. p.) Jaz se fanta še mar nisem vzela«, je še enkrat ponovila, vzela konjak nazaj in ga izlila v izlivalnik. Jože Cekuta, ki je upravnik v Zvezdi, je povedal, da pri njih stalno opozarjajo natakarice, da ne smejo postreči mladoletnikom z alkoholom, medtem ko je pa Hermina Lorger, ki je v Zvezdi postregla z alkoholom, povedala, da ni vedela, da ne sme postreči z alkoholom...

Akcijo izvedla:
Tone Vrabl, Janez Pirš

V Snack-baru hotela Celeia je ta dan delala Albina Voršič: »S to celjsko »mularijo« so stalni problemi. Če jim ne dam alkohola, me pa naderejo s takšnimi izrazi, da sem vse drugo, razen človek. Zadnjič so prišli pijani mladoletniki in so zahtevali pijačo. Ker jim nisem dala, so mi z pulta vzeli polne steklenice, potem so se še stepli in odšli. Težko je zaradi drugih gostov, ki potem odhajajo zaradi teh podivjancev. Obupni so. Z vsemi drugimi bi raje delala, kot s celjskimi frajerji. Nemogoči so.«

Od B. smo se poslovili. Poiskati je bilo treba novega »zajčka«, da bo akcija tekla še bolj zanimivo. Odločili smo se za dekle. N. D. je stara 16 let in je ravno pravšnja za naše cilje in namene. Z Vladom sta se vsedla na vrt restavracije Koper. Natakar Tonček ji je postregel z bittrom in sodo. Na naše vprašanje, zakaj je postregel 16 letnemu dekletu z alkoholom, je rekel, da pač izgleda starejša. Drugače pa da nikoli, res nikoli (to so vsepovsod močno, močno poudarjali) ne točijo alkohola mladim ljudem. Isto dekle je dobilo bitter s sodo tudi v gostilni ob Savinji in Ljudski restavraciji, kjer je upravnik Franc Slapnik povedal: »Edino pravilno je, da ste začeli z akcijo. Če bodo vse politične organizacije, šole, gostinski delavci in starši skupno stopili v akcijo, potem bomo uspeli. Vendar je zelo težko. Zadnjič je prišla k nam v restavracijo družina z otrokom, kateremu je oče naročil tudi slivovko. Natakarica ni hotela prinesti za otroka slivovke, nakar jo je oče nadrl, da njo to nič ne briga in da on skrbi za otroka. Rezultat njegove vzgoje je bil, da je otrok po popiti slivovki padel v nezavest. Vse skupaj sem prijavil sodniku za prekrške. To je problem nas vseh, ne pa samo gostincev. Mi sami smo pri celotni stvari v zelo težkem položaju. Poostriti bi bilo treba tudi horo-legalis.«

Naša akcija je uspela. V vseh lokalih, katere smo obiskali, so mladoletnikom postregli z alkoholom (izjema je le drugi obisk v Zvezdi, kar pa lahko pripišemo akciji, ki je ta dan zajela tudi Zvezdo). Upamo si trditi, da drugje ni dosti ali pa sploh nič boljše. Povsod dobi mladinec zahtevano alkoholno tekočino. Vemo in zavedamo se, da to res ni samo problem gostincev, marveč problem vseh nas; problem naše celotne družbe. Popitega kozarčka alkohola tudi ne smemo gledati v ozkem okviru, marveč v daljši perspektivi in se vprašati: kaj nam neomejeno točenje lahko naredi iz mladine?

Zaključke prepuščamo drugim, ki so za to stvar odgovorni. Dejstva so tu in nam jih nihče ne more pobijati in uvreči. Alkohol točimo mladini. Tudi druga dejstva poznamo: izpade mladih ljudi, kraje, zapravljanje denarja, huliganstvo, prevelik pogum in objestnost; na vse to vsaj delno vpliva tudi alkohol. Vse se začne in neha pri tem ljubem alkoholu. Whisky, konjak, to NI pijača za mladoletnike. Dajmo si to priznati in začeti akcijo, ki bo vsaj delno omejila točenje tega strupa. Gostincem se bo res promet zmanjšal, vendar bomo na drugih področjih s tem toliko dosegli, da nam vsem ne bo žal tega koraka.

IZ DELA PROSVETNEGA DRUSTVA RECICA OB SAVINJI

Volja najpomembnejša

Prav gtovo je odmaknjenost od središča in pomanjkanje razvedrila, zlasti pa kulturnega, tisti razlog, ki vzpodbuja prosvetna društva na deželi in podeželskih središčih k boljšemu in množičnejšemu tovrstnemu udejstvovanju, kot ga zabeležimo v mestih. To sicer ni opravičilo za kulturno prosvetno dejavnost v mestih, kajti obremenjenost z delom je morda na deželi še večja. Je pa zato tembolj razveseljivo, da v zadnjem času opažamo prav v zunanjih kulturno prosvetnih društvih, da začenjajo svoje delo resneje jemati. Nič več niso zadovoljni s čimerkoli in brezštevilne so ure vaj, posvetov in pomenkov. In ker so v društvu in izven njega ljudje, ki se dobro poznajo, je v nekaterih krajih kulturno prosvetno društvo pravzaprav »last« vseh njihovih prebivalcev. In tako je tudi v Rečici ob Savinji. Njihovo kulturno prosvetno društvo ni samo tisto, ki vsaj dvakrat v sezoni predstavi domačemu občinstvu kakšno svojo novo uprizoritev, je tudi organizator številnih gostovanj najrazličnejših ansamblov, igralskih in ostalih kolektivov. V Rečici ob Savinji, pravijo domačini, skoraj ni sobote in nedelje, ko ne bi bilo v njihovem kulturnem domu kakšne zanimive prireditve. Gostujejo člani kulturo prosvetnih družin, Beneški fantje in Veseli planšarji so sami ponudili svoj obisk, prihaja celjsko gledališče in mnogi drugi.

Osnovna dejavnost kulturno prosvetnega društva v Rečici je dramska. V letošnji sezoni so pripravili dve uprizoritvi in z obema lepo uspeli. Ko so se odločili za Desetega brata, so se sicer nekoliko bali za zasedbo, kajti igra zahteva veliko ljudi. Toda, ko so domačinom povedali, kaj bodo igrali, so se igralci kar sami prijavljali in to še tedaj, ko je bila zasedba že trdno določena. In potem so hodili na vaje tudi po uro in celo uro in pol daleč. Med njimi ni bilo samo več starih igralcev — teh je okrog dvajset — temveč tudi veliko mladine, kar je seveda nadvse razveseljivo. Zato zdaj razmišljajo o tem, da bi že jeseni ustanovili mladinsko dramsko skupino, ki naj bi med drugim skrbela tudi za to, da dramsko udejstvovanje v Rečici ne bo zamrlo tudi takrat, ko bodo izkušeni, starejši igralci morali spustiti vajeti iz rok.

Prebivalci Rečice pa množično odhajajo tudi v društveno knjižnico, ki ima v vsaki družini vsaj enega rednega člana. Ko so društveni delavci imeli pred kratkim svoj občni zbor, so sestavili tudi delovni program za naslednje obdobje. In verjetno je to eno redkih društev, ki je več govorilo o vsebini kot pa o denarju. Kajti, dotacija 40 tisoč dinarjev, kolikor so je dobili za letošnje leto, prav gotovo ni krila stroškov lepega dela. Z dobro voljo se tudi denar najde, pravijo — čeprav bi bilo seveda narobe, če bi ta njihova optimistična izjava povzročila, da bi jo kdo narobe razumel. Zapišemo to zato, ker se včasih zgodi tudi kaj takega.

Celje nima urejenih reklamnih panojev. Nemogoči, neestetski in načičkani plakati v slabi slovenščini visijo po zidovih, drevesnih deblih in na reklamnih panojih. Preprosti, z roko napisani plakati vabijo na veselice, na športna tekmovanja ali kamorkoli že. Reklamni pa tudi drugi plakati so natisnjeni v tiskarni, pa povečini niso nič boljši od onih z roko napisanih. Skoraj na vsakem lahko najdemo poleg neestetskega videza, ki kvari naše okolje, še zelo slabo rabo materinega jezika. Odkrivamo napake, se zmrdujemo in nikoli ne poiščemo krivca, ki bi mu morala že zavest očitati njegove napake. O napačni rabi slovenščine smo že veliko slišali. Poleg teh naših neustreznih plakatov pa zadnje čase opažamo na panojih tudi plakate s srbohrvatskim tekstom ali celo nemškim, francoskim... Pisani so tudi v cirilici. Vprašajmo, se komu takšni plakati služijo, kdo jih bere in zakaj se sploh pojavljajo na naših reklamnih panojih? Vredno bi bilo o tem razmisliti.

RAZGOVOR Z ANTONOM FONDO IZ KAMENČ — VERJETNOSTNIM HMELJARSKIM STAREŠINO

PRIJETNO PRESENEČENJE

Kdo bo prvi hmeljarski starešina in od kod je, po čem se razlikuje od ostalih nekaj tisoč hmeljarjev, da bo on kot prvi vodil hmeljarsko prireditev? Da bi to izvedeli, smo pritisnili na nekaj kljuk ter ga končno odkrili. To, vsaj kaže tako, je 48-letni kmetovalec ANTON FONDA, doma iz Kamenč. Ko smo ga obiskali, se je pripravljal za košnjo. Nekoliko presenečen, predvsem pa skromen, je le s težavo privolil, da smo izsilili iz njega nekaj odgovorov.

»Baje bom res jaz starešina. Vsekakor sem ponosen na imenovanje, vendar sem mnenja, da je v dolini še veliko hmeljarjev, ki bi to imenovanje prav tako zaslužili,« je odgovoril.

— Vi ste znani kot duhovit in odrezav govornik, zato nas zanima, kaj boste kot starešina rekli hmeljarjem, če bodo v dvorani?

»Trenutno še ne vem, poleg tega nisem prepričan, da ne bom zmeden. Veste, pozabil sem že, kakšen občutek imaš, ko sediš na vzvišenem prostoru in te opazuje nekaj sto parov oči. Vsekakor bo malo drugače, kot pa takrat, ko se pogovarjam z vaščani. Ko o tem sedaj razmišljam, se mi zdi, da jim bom izrazil priznanje za njihovo zaupanje in njihovo delo. Kaj pa?«

— Po obsegu proizvodnje in velikosti posestva ne spadate v tisto klasično pojmovanje »savinjskega hmeljarja«. Kaj mislite, zakaj ste bili kljub temu ravno vi izbrani za hmeljarskega starešino?

»Kje pa je danes tisti klasičen savinjski hmeljar? Sicer pa je to vprašanje predlagateljevih kriterijev.«

— Če bi vi podeljevali nagrade hmeljarjem, ali bi mogoče spremenili sedanji sestav nagrajencev?

»Ne. Prepričan sem, da je predlagatelj v prvi vrsti upošteval najzaslužnejše.«

— Na prireditvi boste izbirali tudi hmeljarsko princeso. Ali se

vam ne zdi čudno, da bo to že sedaj, ko se obiranje še niti začelo ni?

»Obiranje je samo ena faza ob pridelovanju hmelja, tuje obiralke pa se udeležujejo samo te faze, zato je prav, da je hmeljska princesa tisto dekle, ki vse leto dela ob hmelju«.

— Se ne bojite, da bo imela princesa s črnilom popacane prste in lakirane nohte?

»Kolikor vem, to ne bo čisto tako. Prav pa je, da enkrat vidimo, kaj raste v dolini poleg hmelja.«

— Kaj boste rekli princesi kot starešina?

»Na glas? Vsekakor: cvet, sedaj si torej moj, jaz sem ti namreč pokrovitelj. Ostalim pa verjetno: fantje, prste vstran, o ženitvovanjskem posredovanju se lahko menimo pozneje.«

— Ali poleg tega priznanja ob imenovanju pričakujete še kakšno nagrado? Vi ste namreč prvi starešina.

»Mislite, da bi bilo napačno, seveda, če bi doma uspel prepričati soprogo, da je tudi to v smislu pokroviteljevanja, namreč, da bi me s princeso na primer poslali za 14 dni na morje, ko vem, da tam primanjkuje izvirnih domačih gostov...«

— Glede na to, da je hmelj savinjsko zlato, kaj menite o vrednosti tega zlata?

»Vrednost tega zlata je trenutno še velika. Vprašanje zase pa so kooperacijski odnosi obeh partnerjev. Zdi se mi, da bi se ob večjem posluhu kooperantovih teženj hmeljarska proizvodnja še bolj razmahnila, s tem pa tudi zlato. Mar ne?«

— Venomer se mi zdi, da sem vas pozabil nekaj vprašati. Ali bi morda vi želeli še kaj dodati?

»Ne, ker nisem vedel, da bo ob tem starešinstvu vnaprej treba sploh kaj reči.«

J. Sever

Preuredili so dom

Pred nedavnim so preuredili dom upokojencev na Gomilskem. Na novo so ga prepleskali in obenem preuredili dvorano v kateri se upokojenci lahko razvedrijo. Tu imajo na voljo razne časopise, radio, televizijski sprejemnik, karte ipd. Sredstva za preureditev so dali iz lastnih skladov. Obnovitev je veljala okoli 3 milijone S-din. Pozanimali smo se, kakšno je počutje v domu in povprašali smo 61-letnega Veber Julija enega izmed 81 upokojencev, da bi povedal svoje mnenje. Pohvalil je dobro hrano, posebno pa ga razveseli dobra kapljica, ki jo dobi ob nedeljah. Ostali so mu pritrjevali.

Ivan Pečnik, upravnik doma je dejal, da je počutje v domu prijetno, kar potrjuje veliko število prošenj, ki pa žal vseh ne morejo upoštevati. Omenil je, da bi bila potrebna še ostala popravila, ki pa jih sami ne zmorejo.

T. T.

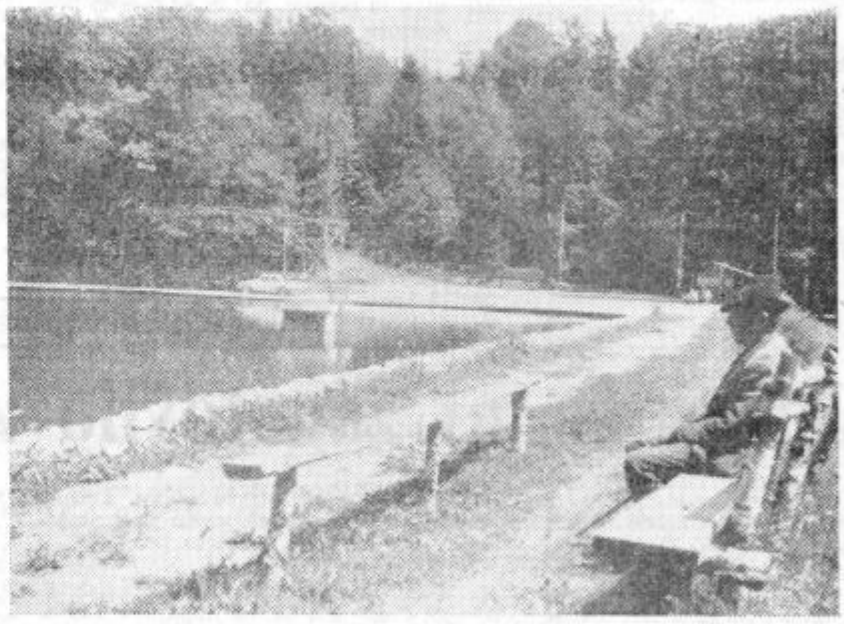

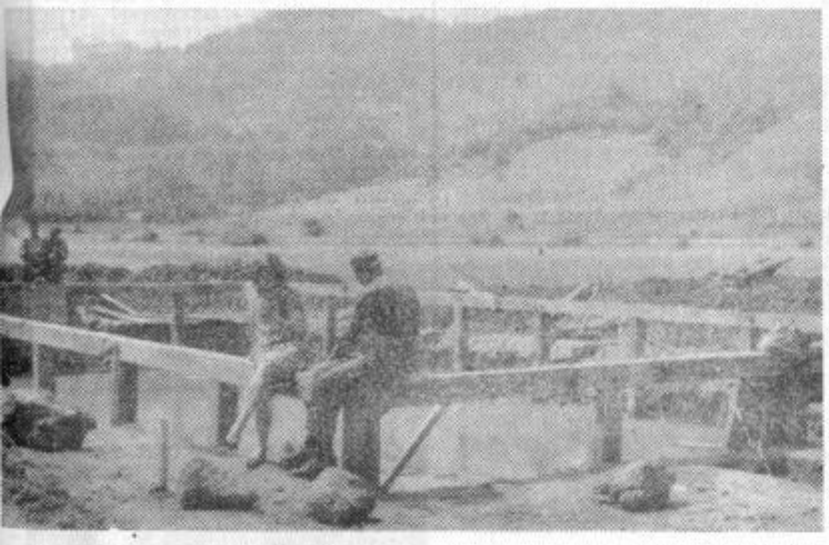

Potem ko so pred leti »atomske toplice« v Harinih Zlakah pri Podčetrtku razburile dobršen del bližnje in daljne okolice, se pri vrelcu ni kaj dosti spremenilo. Prvi naval tistih, ki so iskali v tej čudodelni vodi zdravje, je zamenjalo manjše število ljudi, opravljene so bile potrebne raziskave in potrjena je zdravilnost vrelca, v katerega so nekateri močno dvomili.

Sicer pa je bilo doslej v Harinih Zlakah še vse po starem. Ljudje so se namakali v bazenčku, ki tega imena ne zasluži in včasih jih je bilo toliko, da vsi še vanj mogli niso. Zdaj pa je v gradnji nov lesen bazen ki sicer ne bo večji kot 10 krat 16 metrov, toda kljub temu bo velika in lepa pridobitev. Kopališče, ki se bo imenovalo »Radioaktivne toplice«, gradi podčetrteško turistično društvo, veliko pa so pomagali prebivalci sami, saj so zbrali velik del potrebnih sredstev. Bazen je grajen po vzoru podobnega v Šmarjeških toplicah, poleg njega pa bodo uredili tudi zasilne sanitarije in skromne slačilnice. Tudi za bife bodo našli prostor. Bazen bodo odprli 14. avgusta.

Harine Zlake bodo torej dobile to, kar bi morale že davno. Urejeno kopališče, ki ga bodo postopoma še izpopolnjevali. Rešitev, pa čeprav zelo, zelo skromna, je torej ob podpori prebivalstva, pa turističnega društva, gozdnega gospodarstva Celje, kmetijske zadruge Šmarje pri Jelšah ter celjske turistične zveze, pred uresničitvijo. Upamo samo, da ne bo ostalo le pri tem začetku.

RAZGOVOR Z IVOM DRNACEM, PREDSEDNIKOM TURISTIČNEGA DRUŠTVA BRASLOVČE

NI RAZLIČNIH MNENJ

Na področju žalske občine je več krajev, ki vsak po svoje razvijajo turistično dejavnost. Doslej v občinskem merilu ni nekih posebnih analiz, niti perspektivnega načrta za razvoj turizma v občini. Ob tem pa nekateri upravičeno negodujejo, kajti sezona za sezono gre mimo, sredstva za turistične objekte (kolikor jih je), pa se drobe. V teh dneh, ko se v občini pripravljajo na osrednjo turistično prireditev — na dan hmeljarjev, smo obiskali predsednika turističnega društva IVA DRNAČA v Braslovčah. Braslovčani bodo namreč letos gostitelji.

— Že vrsto let trdimo, da so predvsem ceste krive, da v naše kraje ni več turistov. Ob tem pa zanemarjamo dejstva, da doslej ni bilo niti v občini jasno, katerim krajem bi naj dodeljevali sredstva za turistične objekte.

»Ceste niso toliko krive kot to, da so določene kraje demolirali, medtem ko so na primer Žalec, Polzelo in Prebold, pa še delno Vransko forsirano razvijali. Za turizem pa nismo doslej ne vem koliko dali; če sem nekoliko črnogled, bi dejal, da od Franc-Jožefa — nič. Kajti v občini nimamo niti načrta, niti analiz o perspektivnem razvoju turizma. Letos smo si končno s predsednikom skupščine ogledali naše možnosti ter ugotavljali, kaj sploh imamo.«

— In rezultat?

»Pripravili smo zbrano gradivo za poseben plenum SZDL, ki pa je žal propadel, ker ni bilo povabljenih. Na tem plenumu bi se morali namreč pogovoriti, kaj in kje bi naj gradili in od kod bi črpali potrebna sredstva.«

— Kaj mislite, kje in kako bi se naj lotili teh vprašanj?

»Po tem ogledu smo ugotovili, da bi turizem na področju občine v širšem smislu naprej razvijali predvsem tam, kjer so že temelji. Torej v Šempetru, Preboldu, na Vranskem, v Braslovčah — vključno s planinsko postojanko Goro Oljko. Pri tem pa ne bi smeli biti preveč občutljivi in »lokalpatrioti«.

— Ta koncept zajema tudi Braslovče. Kakšno perspektivo napovedujete?

»Celotna Savinjska dolina ima širšo možnost tranzitnega turizma, ki je nedvomno bistven. Braslovče imajo razvojne možnosti nekje v sredi med tranzitnim in stacioniranim turizmom, seveda šele takrat, ko bo urejena okolica in samo jezero ter po petih letih obljub in govorjenja končno izgrajen objekt ob jezeru.«

— Kaj je v žalski občini cokla turističnega razvoja?

»Cokla ne bi mogel reči, vzrokov, da je tako, pa je več. Po moje je največji nesmisel v tem, da pričakujemo, da se bodo vložena sredstva že v nekaj dneh dobila potrojena nazaj. Če gostinstvo v sedanjih pogojih v žalski občini spravi skupaj 650 milijonov starih dinarjev, bi morala biti ta vsota za občino zanimiva. To tembolj, ker v gostinstvo vlagamo izredno malo. Poglejte na primer cesto na Goro Oljko. Dve leti smo se borili, za samo cesto, zatem za vzdrževanje, bilo je zdravih idej, pa se nismo mogli zediniti. Tako letos na tej cesti še ni bilo cestarja, vsi pa vemo, kaj zahtevajo gorske ceste. Tu se začne...«

— Ob razvoju našega turizma ponavadi operiramo z nekimi številkami, ki so trenutno nedosegljive. Tako po navadi zahtevamo takšna sredstva, ki jih ni. Ponekod, vzemimo na primer camping na Ježici pri Ljubljani ali ob Brestaniškem jezeru v Mariboru, pa ustvarjajo čez noč vir turističnega dinarja. Tudi o campingu ob Savinji že nekaj let govorimo, pa nismo nikamor prišli, kljub temu, da bi za to rabili le neznatna sredstva. Kaj menite o tem?

»Imate prav, ob tem bi samo pripomnil, da je ta camping ob Savinji poglavje zase, mislim vsaj glede tega, kdo bi ga naj uredil in kdo upravljal.«

— V nedeljo bo dan hmeljarjev nad Braslovčami, isti dan bo tudi flosarski bal na Ljubnem. Ali se vam ne zdi, da dve taki prireditvi na tako kratki relaciji ne sodita na isti dan, tembolj, ker v jesenskem času podobnih prireditev primanjkuje?

»To je razumljivo in res, vendar si mi ne moremo iz tehničnih vzrokov pomagati. Čez nekaj dni se začne obiranje hmelja, to pa veste, kaj pomeni za dolino. Letos je pač tako, drugo leto pa bomo morali na to biti bolj pozorni. Kljub temu gostje ne bodo razočarani, saj bodo lahko z obeh prireditev odnesli nekaj.«

TV od 7. 8. do 13. 8.

Nedelja, 7. 8. 1966:

9.25 Poročila (Zagreb); 9.30 Narodna glasba (Zagreb); 10.00 Kmetijska oddaja (Zagreb); 10.45 Ventilator — oddaja za otroke (Beograd); 11.45 Kapetan Tenkeš — madžarski serijski film (Ljubljana); Športno popoldne; 18.30 3 državna prvenstva (Ljubljana); 19.05 Slovo — IV epizoda iz serije Anatol (Ljubljana); 19.34 Vabilo na ples — glasbena oddaja (Ljubljana); 19.54 Intermezzo (Ljubljana); 20.00 TV dnevnik (Beograd); 20.45 Sinjska alka — posnetek starih iger (Zagreb); 21.45 Golo mesto — serijski film (Ljubljana); 22.35 Zadnja poročila (Ljubljana).

Ponedeljek, 8. 8. 1966:

18.40 Poročila (Ljubljana); 18.45 Uporabnost in oblika — kulturna reportaža (Ljubljana); 19.15 Tedenski športni pregled (Beograd); 19.40 Cikcak (Ljubljana); 19.45 TV obzornik (Ljubljana); 20.00 TV dnevnik (Beograd); 20.30 TV drama (Beograd); 22.00 Zabavno glasbena oddaja (Beograd); 22.30 Svetovno prvenstvo v Chilu — smuk moški (Zagreb); 22.45 Poročila (Beograd).

Torek, 9. 8. 1966:

19.40 Poročila (Ljubljana); 18.45 Dokumentarni film (Ljubljana); 19.15 Zapoj zdaj srce partizansko — partizanske pesmi (Ljubljana); 19.40 Cikcak (Ljubljana); 19.45 TV obzornik (Ljubljana); 20.00 Svetovno smučarsko prvenstvo v Portillu — veleslalom za ženske (EVR-Ljubljana); 22.00 Zadnja poročila (Ljubljana).

Sreda, 10. 8. 1966:

18.40 Poročila (Ljubljana); 18.45 Turistična enciklopedija — odd. studia Titograd (Beograd); 19.15 Brez parole — mladniska oddaja (Ljubljana); 19.40 Cikcak (Ljubljana); 19.45 TV obzornik (Ljubljana); 20.00 TV dnevnik (Beograd); 20.30 37° v senci — srečanje z ljudmi in kraji Koper (Ljubljana); 21.50 Zadnja poročila (Ljubljana).

Četrtek, 11. 8. 1966:

17.55 Od zore do mraka — oddaja za JLA (Beograd); 18.30 Rezerviran čas (Ljubljana); 18.45 Ventilator (Zagreb); 19.15 Po poteh Jugoslavije (Beograd); 19.40 Cikcak (Ljubljana); 19.45 TV obzornik (Ljubljana); 20.00 TV dnevnik (Beograd); 20.30 Naslovnik neznan — zabavno glasbena oddaja (Ljubljana); 21.30 Lirika (Skopje); 21.40 TV akcija (Ljubljana); 22.00 ALBERT MANGELSDORF — oddaja iz cikla Jazz festival na Bledu (Ljubljana); 22.30 Svetovno smučarsko prvenstvo v Portillu — veleslalom za moške, posnetek (Ljubljana); 22.45 Zadnja poročila (Ljubljana).

Petek, 12. 8. 1966:

18.40 Poročila (Ljubljana); 18.45 Anka riše — oddaja za otroke (Skopje); 18.55 Ohridsko poletje — glasbena oddaja (Skopje); 19.15 Oddaja resne glasbe (Skopje); 19.40 Cikcak (Ljubljana); 19.45 TV obzornik (Ljubljana); 20.00 TV dnevnik (Beograd); 20.33 Ancore — angleški celovečerni film (Ljubljana); 22.00 Zadnja poročila (Ljubljana).

Sobota, 13. 8. 1966:

18.20 Poročila (Ljubljana); 18.25 Film za otroke (Ljubljana); 19.25 Vsako soboto (Ljubljana); 19.40 Cikcak (Ljubljana); 19.45 TV obzornik (Ljubljana); 20.00 TV dnevnik (Beograd); 20.30 Poljudno znanstveni film (Ljubljana); 21.00 Humoreska iz cikla Medaljoni (Beograd); 22.00 Svetnik — serijski film (Ljubljana); 22.50 Svetovno prvenstvo v Chilllu — smuk za ženske (Ljubljana); 23.05 Poročila (Ljubljana).

PRVI USPEHI

reorganizacije šolstva v mozirski občini

Čeprav je šele nekaj let, kar mozirska občina izvaja ukrepe svoje skupščine o reorganizaciji šolstva in programa za nadaljnji razvoj, se že kažejo prvi uspehi.

Na začetku šolskega leta 1961/62 je bilo v občini 13 samostojnih osnovnošolskih zavodov. Na zavodih je bilo vpisanih 2.177 učencev. Od teh zavodov pa so bile le štiri popolnoma razvite šole. V ostalih šolah, ki niso bile popolne, so poučevali v kombiniranih oddelkih. Izmed 77 oddelkov je bilo le 49 oddelkov popolnih in ti so vključevali 68 odstotkov vseh učencev osnovnih šol v občini. Zato so bili tudi učni uspehi slabi. Tako je z uspehom izpolnilo učno dobo na popolnih šolah le 58 odstotkov učencev. Ostali so zapustili šolo brez opravljenega osmega razreda.

Najprej so število samostojnih šolskih zavodov znižali na 6. Občani so ukrepe sprejeli. Zagotovili so enotno strokovno pedagoško vodstvo in pogoje, naj bi se proces prešolanja višjih razredov na matične šole pričel postopoma. Proces prešolanja se je tako izboljšal in kot je pokazala analiza, je ob koncu letošnjega leta obiskovalo popolnoma razvite šole od petega do osmega razreda s predmetnim poukom že 830 učencev od 943.

Leta 1961/62 je bilo 49 nekombiniranih oddelkov s 1.490 učenci, ob koncu letošnjega leta pa že 60 nekombiniranih oddelkov s 1.648 učenci. Povišalo se je tudi število učencev, ki z uspehom končajo osemletko.

Najboljši rezultat je v letošnjem letu dosegla osnovna šola v Mozirju, saj je 70,8 odstotkov učencev uspešno končalo šolanje. Najskromnejši uspeh je bil na šoli v Ljubnem ob Savinji, kjer je samo 54,8 odstotkov učencev končalo šolanje.

Lahko pričakujemo, da bodo rezultati v naslednjih letih še boljši. Seveda pa pri uspehih ne smemo upoštevati samo prizadevanje kadrov, ampak tudi starše.

Stanko Prodnik

Izredni študij se je uveljavil

V Celju so pred dobrima dvema letoma ustanovili združenje študijskih centrov višjih in visokih šol za izredni študij, ki ga sedaj obiskuje skoraj 400 študentov. Center se je lepo uveljavil, učni rezultati pa so nadvse zadovoljivi.

Združenje študijskih centrov višjih in visokih šol je sedaj v sklopu celjske delavske univerze in je samostojen center višjih šol, ki je še obdržal svoj prvotni naziv in tudi delo. Tako deluje v okviru združenja 7 centrov. Najmočnejši center je še vedno v okviru ljubljanske Pedagoške akademije, saj je izrednih slušateljev te šole vpisanih skoraj 200 na osmih predmetnih skupinah. Res je, da je bilo v preteklem študijskem letu vpisanih 252 slušateljev, v letošnjem pa 186, pa to še vedno ne pomeni, da je kvaliteta predavanj ali organizacija slaba. To je le normalen opis, do katerega pride zaradi prezaposlenosti ali težavnosti študija. Predavatelji so bili kvalitetni, saj so se vozili iz ljubljanske šole v Celje, tako da so bila v Celju predavanja in izpiti. Učni rezultati so do sedaj dobri, saj večina študentov opravlja izpite precej redno. Najmočnejša predmetna skupina je skupina ortopedagogike, ki ima kar 54 slušateljev, za njo pa sta skupini za razredni pouk in zgodovina — zemljepis.

Center Višje ekonomske komercialne šole iz Maribora ima letos dve skupini. V starejši je 49 slušateljev, v mlajši pa 65. Vseh skupaj je torej 114, to število pa se je nekoliko zmanjšalo, ker vsi niso zmogli vsakodnevnega zahtevnega dela in napornega študija. Tudi v tej skupini je učni uspeh dober, predavatelji pa so bili profesorji, ekonomisti in pravniki iz Celja.

Ostale višje šole imajo manjše število izrednih študentov z našega področja. Tako je na centru Višje tehnične šole iz Maribora nekaj več kot 20 slušateljev, na centru Višje upravne šole iz Ljubljane 15 slušateljev, na centru Višje šole za organizacijo dela iz Kranja 26, na centru Filozofske fakultete iz Ljubljane — skupina pedagogika-sociologija 16 ter na centru Visoke šole za telesno vzgojo 8. Najboljše študentke so vsekakor te iz šole za telesno vzgojo, saj so celo bolj prizadevne kakor večina rednih slušateljev.

Izredni študij ni lahek, saj so vsi študentje redno zaposleni in zato zahteva tak študij številne samoodpovedi. Podobno je tudi s profesorji in predavatelji, tako da oboji, ki so vzdržali, zaslužijo vso pohvalo.

Na združenju imajo še precej načrtov. V jesenskih mesecih bo ponovno vpis za izredni študij in kot vse kaže je zanimanja zanj čedalje več. V Celju in okolici je precej nezadostno zasedenih delovnih mest in ti ljudje imajo kar najlepše možnosti za nadaljnje izpopolnjevanje izobrazbe in znanja. Številnim študentom podjetja pomagajo s štipendijami ali pa tudi z zmanjšanjem delovnega časa. Pri Združenju si prizadevajo, da bi pritegnili k ponovnemu šolanju tudi vse tiste, ki so šolanje prekinili, saj so na nekaterih občinah obljubili svojim prosvetnim delavcem obnovitev štipendij. Če bo v jesenskih mesecih dovolj prijav za kakšno drugo šolo, bodo odprli nov center.

Jesenski vpis se bo pričel v začetku septembra. Vpisovali bodo v večino desedanjih centrov. Kot zanimivost naj še omenimo, da je pedagoška akademija iz Ljubljane le sporočila, da je za ponoven vpis občinah obljubili svojim prosvetnim delavcem obnovitev štipendij. Če bo v jesenskih mesecih dovolj prijav za kakšno drugo šolo, bodo odprli nov center.

J. Z.

OB KONCU LETOŠNJIH GRAJSKIH IGER

Namen še ni zagotovilo za kvaliteto

Celje, ki je letos že peto leto zapored priredilo poletne grajske igre, ima vse pogoje, da se razvije v pomemben slovenski kulturni center v poletnem času; torej razvije v mesto, ki bo poleg vsega ostalega znano tudi po kvalitetnih poletnih prireditvah. Osnovna pogoja, da s časom to stopnjo doseže, sta izredno lepo in primerno prizorišče zgodovinsko pomembnega Starega gradu in cela vrsta dramskih tekstov na temo o slavnih prebivalcih našega mesta pred več kot petimi stoletji.

V poletnih mesecih vlada po mestih in tudi drugod kulturno mrtvilo. Uradne gledališke, koncertne in druge sezone so končane. Začne se poletna sezona, ki pa je po svoji »kulturnosti« ponavadi zelo skopa. Preostanejo le filmski sporedi, ki so programsko prirejeni poletnemu času in torej nezahtevni, razne turistične (ki pa niso vedno tudi kulturne!) prireditve, množične volitve (kaj vse moramo Slovenci voliti poleg uradnih volitev!) miss in missic in morda na kakšnem vrtu naletimo (če imamo srečo) na ansambel, ki igra in poje narodne viže. Vendar vse to ni dovolj. To so zgolj surogati, ki bi morali biti tako ali tako že skozi vse leto, ne pa da se pojavijo samo v poletnem času. To deljenje kulturnih sezon na »zimsko«, torej resno in »poletno«, nezahtevno, komercialno, je samo do neke meje pravilno. Morali bi »obe« kulturi med seboj dopolnjevati in prilagajati času (ne pa čisto prenehati s svojim delom), ne pa svoje sodelovanje izključevati in strogo ločevati, tako kot se to dogaja v Celju. S tem ne dosežemo veliko: tudi občinstvo (sicer ne tako ostro) delimo na dvoje, pač prilagojeno kvaliteti kulturnih prireditev.

Vsako mesto si zato prizadeva, da potegne »resno« kulturno sezono tudi v poletni čas in to v takšni obliki, ki bo hkrati kvalitetna, zanimiva za široke ljudske množice in komercialna. Za ta namen so najboljše takoimenovane poletne prireditve, ki jih naša mesta že tako množično prirejajo, kot Slovenci svetovna prvenstva (ali pa še bolj!). Vsak išče svoj zgodovinski kotiček, kjer bi se lahko pripravila zanimiva kulturno — turistična prireditev, ki bi bila zaradi specifičnega okolja tudi atrakcija svoje vrste. Vendar si moramo biti na jasnem: vsa ta mesta s svojimi poletnimi prireditvami ne bodo mogla obstajati dalj časa, enostavno zato, ker nimajo vseh tistih možnosti, ki so nujno potrebne za takšne prireditve. Če hočemo, da bo nek kraj uspel s svojimi poletnimi prireditvami, mora imeti predvsem specifično in enkratno okolje ter specifično vsebino, ki je po možnosti nimajo ostale prireditve. Koper se je uveljavil z vsakoletnim jugoslovanskim folklornim festivalom; ljubljanske Križanke z izmenjajočim baletnim in opernim festivalom; poznamo še zelo kvaliteten Dolenjski festival, katerega jedro je Forma viva. Ti trije kraji so se odlično vključili v krog poletnih kulturnih prireditev. Trajajo že več let, pridobili so si sloves vsak po svoji specifičnosti in ni jim več potrebno trepetati pred morebitnimi »vskoki« v njihove že ustaljene programe. Vsak, ki bo začel kaj podobnega, kot obravnavajo omenjena mesta, bo pogorel in mu nadaljnji obstoj ni zagotovljen. Zakaj? Preprosto zato, ker bo Ljubljani, Kopru in drugim govorila v prid kvaliteta, tradicija in ne nazadnje se bo pojavljalo vprašanje: zakaj pa potrebujemo več istih ali podobnih prireditev?

Celje že pet let pripravlja svoje poletne grajske prireditve. Letos so jih prvič priredili v širšem obsegu. Medtem ko so prva leta uprizarjali samo po eno dramsko delo, so se letos odločili za širši in (vsaj po gostujočih ansamblih) pestrejši program. Celotno pripravo Grajskih iger je prevzel poseben pripravljalni odbor. Do tu je vse lepo in prav. Problem nastaja drugje.

Vemo in vsi se tega zavedamo, da ima Celje prekrasen zgodovinsko pomemben prostor na Starem gradu, ki je znan širom po Sloveniji. Morda kdo poreče, da imajo gradove tudi drugje in morda še lepše, kot je naš. Dobro. Ne gre končno toliko za prostor, kot pa za nekaj drugega: katero slovensko področje ali kraj se lahko pohvali z dejstvom, da je napisanih na temo njihove lokalne zgodovine več dramskih tekstov? Upam si trditi, da je Celje edino. Njegovi stari prebivalci celjski grofje so znani po svojem življenju daleč naokoli in njihovo nekdanje bivanje je pritegnilo mnoge znane in priznane slovenske literarne ustvarjalce, ki so napisali vse zelo dobrih del na temo o celjskih veljakih. Župančič, Krest, Novačan itd. Zdi se mi, da je ravno tu tista velika pozitivnost, Celja, da se uveljavi v slovenskem in celo jugoslovanskem merilu — po uprizorjenju

(Nadaljevanje na 8. strani)

S polic Študijske knjižnice

Pešić M.: Človekov prostor. Beograd 1964. S. 25784/6.

Plato: Protagoras. Maribor 1966. S. 23264/6.

Đokanović T.: Gladni i siti u svetu. Beograd 1966. S. 22992/143.

Vitorović N.: Oslobodilački front Južnog Vijetnama. Beograd 1966. S. 22992/142.

Pavičić S.: Seobe i naselja u Lici. Zagreb 1962. S. 22766/41.

Sonnige Adria. Zagreb 1966. S. 18461.

Furlan D.: Temperature v Sloveniji. Ljubljana 1965. S. 15830/15.

Marić L.: Terra rossa u karstu Jugoslavije. Zagreb 1964. S. 15685/32.

Pavlič M., F. Venturini: Evidenca pravnih razmerij. Maribor 1965. S. II 3395.

Jurejevčič T.: Organizacija knjigovodstva z mehanografijo. Maribor 1965. S. II 3385.

Hočevar T.: Mednarodne finance. Splošni del. Ljubljana 1965. S. II 3386.

Bradley C. O.: Topografska anatomija psa. V Ljubljani 1965. S II 3388.

Skerlj M.: Stabilitetni problemi. Ljubljana 1965. S. II 3391.

Istorija XX veka. Zbornik radova. I. — Beograd 1959 — S. II 2129.

Avgust Tomažič MLINARJEV JANEZ

Prav bo, če uvodoma povemo kaj več o izredno aktivnem prosvetnem društvu Zarja iz Trnovelj. Vsako leto nas namreč ti zelo aktivni igralci presenetijo s kakšno uspelo predstavo na prostem. Poleg tega uprizorijo tudi pozimi dramsko delo, ki ni nič slabše od letnega in celo presege amaterske zmožnosti. Letos pa so nas z ljudsko igro o poslednjem celjskem grofu Urhu in teharskih plemičih torej o Mlinarjevem Janezu, vsaj s premiero, razočarali. Za prizorišče so si izbrali prostor pred svojim kulturnim domom. Za Mlinarjevega Janeza so se tokrat odločili zato, ker Celjani dobro poznajo vsebino. Povabili so folklorno skupino iz Dobrne, pomagali so jim pripadniki JLA in konjeniški klub. Okrog osemdeset igralcev pa se je spoprijelo s tekstom.

Kaj lahko rečemo o predstavi? Pohvalimo lahko prizadevnost igralcev, saj so nekateri hodili tudi uro daleč na vaje in vadili pozno v noč. Pohvalimo lahko tudi režiserja Štefana Živiža, ki je z veliko ljubeznijo vodil predstavo. Vendar pa menim, da kljub tej prizadevnosti in ljubezni do igranja amaterji niso uspeli. Uspeli niso zato, ker so zajeli s preveliko žlico in zalogaja niso mogli pospraviti. Predstava v celoti ni uspela. Bilo je to razvlečeno, dolgovezno recitiranje teksta brez prave dramske napetosti in privlačnosti. Morebiti s polovičnim ansamblom in dveurno predstavo ne bi dosegli občutka spektakla, vendar pa bi predstava pridobila po vsebinski, predvsem pa po dramski plati. Tako smo bili priče prav začetniških napak, kot so zakrivanje glavnega igralca, obračanje s hrbtom proti občinstvu, patetično kričanje in solzavo prepričevanje ter improvizirani samogovori oziroma dvogovori. Improvizira naj tisti talentirani igralec, ki mu slučajno zmanjka teksta, in ki ga zna umno nadomestiti. Režiser tudi ni pravilno razvrstil igralce po odru, čeprav je domiselna scena terjala bolj smiselno razvrstitev. Takšnih, skorajda diletantskih napak je bilo mnogo in tako v predstavi ni bilo tiste dramske niti, tistega psihičnega medija, ki pritegne gledalca, da čuti z igralci, obenem z njimi igra in po predstavi premišljuje o uprizoritvi. Saj razvlečenost dramskih slik, njih ponavljanje in ne enovito nadaljevanje, ne more pritegniti gledalca in tako ta ostaja prazen in zgolj opazovalec. Ljudski igri je potrebno tudi sproščenosti in ne nasilne recitatorske vloge. Igralci bi morali biti preprosti in prej naivni kot pa načičkano prazni. Vsaj poskusit bi se morali vživeti v igro.

Tako pa so ostali nepristranski, hladni in predvsem površni. Prav opazili smo lahko, da režiserjevih nasvetov niso jemali resno in da so nastopali svojevoljno.

Morda sta bili najbolj uspeli kreaciji, ki sta se dvignili nad povprečje Martinaška (Heda Anžekovič) in Marjetica (Sava Subotič). Kljub temu, da je Martinaška včasih pozabila tekst pa ga je znala vsaj domiselno nadomestiti in ne na škodo slabi Tomažičevi dramatizaciji. Bila je preprosta in morda je ravno zaradi te preprostosti ugajala. Vendar ji lahko zamerimo, ko je včasih vendarle prav patetično nagovarjala goste. Sava Subotič je znala s svojo moško odločnostjo presenetiti in v naslednjem prizoru z žensko milino osupniti. Na splošno je bila na odru najbolj sproščena in dobili smo občutek, kot da sama vodi predstavo. Janez, ki ga je odigral Adolf Žvižej, je bil dober, le včasih je bil zaletav in je govoril prehitro ter sunkoma. Ugajal pa je zaradi prešernosti in hudomušnosti, ki jo je bilo čutiti v njegovih besedah in pogledih. Grofovski par z gradu, Urh in Katarina sta bila povprečna. Tone Ferme, ki je igral Urha, je s svojim nasilnim kričanjem pričaral vse kaj drugega kot ošabnega grofa Urha, saj menda Urh ni ukazoval s kričanjem; bojda prej z ukazi in nasiljem kot nas uči zgodovina. Pa tudi pogosto pokašljevanje je motilo njegov grofovski ugled. Grofova žena Katarina (Rozika Štorova), je ostala v ozadju. Morebiti po svoji krivdi, bržčas pa je režiserjeva roka ni dovolj poučila. Več ponosa in prikrite ljubezni bi moralo biti v njeni kraljevski krvi do njenih dvorjank in predvsem več žalosti, kot nesrečni materi. Ostali igarlci, morda samo prvi in drugi jetnik iz Bežigrada in Jan Vitovec ne, so prej ko ne ustvarjali zmedo na odru. Režiser je tu premalo storil. Slabo vreme in predvsem krajši čas priprave (samo pet tednov!), nista pravi opravičili. O tem bi moral razmisliti predvsem režiser. Tako je bilo opaziti, da je bila uprizoritev nedokončana, vendar pa je kazala tudi resnična režiserjeva prizadevanja.

V Celju smo v kratkem času imeli priložnost videti kar tri ljudske igre: Desetega brata, Miklovo Zalo in nazadnje še Mlinarjevega Janeza.

V kratkem pa bo Delavski oder iz Celja uprizoril še bulvarko Razbojnik Guzaj, in če se spomnimo še lanske uprizoritve Dva ducata rdečih vrtnic, se lahko mirno vprašamo, ali prosvetna društva, predvsem pa Delavski oder opravljajo svojo pravo nalogo. Ali res nudijo svojim gledalcem prava kulturna umetniška dela ali pa se zadovoljijo samo zbulvarsko komedijo oziroma ljudsko igro in jim je cilj samo polna dvorana. Upravičeno lahko dvomimo o njihovem delu, čeprav imajo vedno dvorano polno in ljudje radi gledajo njihove uprizoritve. Ali je današnji čas morda podoben onemu, v katerem je živel Govekar...? Zakaj na naših delavskih odrih ne zaživi predstava, ki bi bila res pravo umetniško delo in bi bila obenem ljudem blizu. Prav gotovo bomo našli v bogati literarni zapuščini zrela dela in ne samo slabe dramatizacije oziroma povprečne tuje avtorje. Morda predstave ne bodo imele spektakelske oblike, bodo pa slovenske in morebiti v skromni obliki še bolj privlačne našemu delovnemu človeku.

Pengarjeva Marjetica, oče Pengar in Martinaška

Grof Urh (T. Ferme) in Katarina (Štor R.)

KOMPAS OBVEŠČA

VABIMO VAS NA IZLETE:

1. 13-dnevno potovanje z luksuzno motorno ladjo »Dalmacija« v oktobru »PO SREDOZEMLJU«. Prijave do 15. septembra 1966.

2. 10 dnevni avtobusni izlet v CARIGRAD in SOFIJO v času od 22. do 31. 10. 1966. Prijave do 27. 8. 1966.

3. 1-dnevni avtobusni izlet na BELOPESKA JEZERA, OSOJSKO in KLOPINJSKO JEZERO.

4. 8-dnevno potovanje z letalom v SOVJETSKO ZVEZO v septembru 1966.

5. MOTORIZIRANI TURISTI! Pripravili smo vam zelo ugodne počitniške aranžmane v POREČU in ROVINJU.

6. 4-dnevni avionski izlet v CARIGRAD od 10. do 13. 10. 1966. Prijave do 15. avgusta 1966. Cena potovanja 810 N-din.

7. 4-dnevni avionski izlet v ATENE v času od 19. do 22. septembra 1966. Prijave do 15. avgusta 1966. Cena potovanja je 840 N-din.

8. 7-dnevno avtobusno potovanje v RIM (Trst, Padova, Firenze, Rim, Assisi, San Marino, Tarvivio). Prijave do 1. septembra 1966.

9. V času od 1.—9. oktobra 1966 6-dnevno avtobusno potovanje na ogled mednarodne razstave PHOTOKINA V KOLNU. Prijave do 18. avgusta 1966.

10. 8-dnevno avtobusno potovanje v oktobru na AZURNO OBALO. Prijave do 13. avgusta 1966.

11. Preživite del svojega dopusta s 4-dnevnim križarenjem med KORNATI.

12. KOLEKTIVI IN INDIVIDUALCI! Prijavljajte se za 2 ali 3-dnevne izlete v TRST in BENETKE.

13. 2-dnevni avtobusni izlet na GROSSGLOCKNER.

14. 2 ali 3-dnevni izlet v BUDIMPESTO.

15. 2 ali 3-dnevni izlet na DUNAJ.

16. 1-dnevni izlet v TRST. Prijave do zaključenega števila.

17. 8-dnevno potovanje v oktobru v PARIS, Prijave do 10. septembra 1966.

18. 6-dnevno potovanje na ogled industrijske razstave v BERLINU. Prijave do 15. avgusta 1966.

19. Tradicionalno jesensko 9-dnevno potovanje z vlakom v LONDON, ROTTERDAM in AMSTERDAM. Prijave do 10. avgusta 1966.

20. 11-dnevno kombinirano potovanje z avtobusom in vlakom na ŠVEDSKO in DANSKO v času od 5. septembra do 15. septembra 1966. Prijave do 10. avgusta 1966.

21. 9-dnevno avtobusno potovanje v JUŽNO FRANCIJO in SEVERNO ITALIJO. Prijave do 15. septembra 1966.

22. V času od 17. do 23. 9. 1966 avtobusno potovanje v RIM, NEAPELJ, CAPRI in POMPEJE. Prijave do 1. 9. 1966.

23. 6-dnevno potovanje z avtobusom na DUNAJSKI in BRNSKI VELESEJEM v času od 12. do 17. septembra 1966. Prijave do 27. avgusta 1966.

24. 3-dnevno avtobusno potovanje v času od 17. do 19. 9. 1966 v VERONO, VICENZO z PADOVO. Prijave do 3. septembra 1966.

25. 4-dnevno avtobusno potovanje na ogled münchenskega velesejma v MUNCHEN-u. Prijave do 15. avgusta 1966.

26. 6-dnevno avtobusno potovanje v septembru v BUDIMPEŠTO, PRAGO in DUNAJ. Prijave do 20. avgusta 1966.

KOLEKTIVI! Poslužujte se naših kvalitetnih prevozov, ki Vam jih nudimo po zelo nižanih cenah v najsodobneje opremljenih avtobusih tipa »MERCEDES«.

PRED VSAKIM POTOVANJEM ALI IZLETOM OBIŠČITE TURISTIČNO PODJETJE »KOMPAS« CELJE, TOMŠIČEV TRG 1, TEL. 23-50.

MALI OGLASI

PRODAM

Mlado kravo prodam: Rezec, Liboje.

Nedokončan bungalov v Žalcu prodam. Ponudbe na upravo lista pod šifro »BUNGALOV«.

Motorno kolo PRIMO 150 ccm prodam. Naslov v upravi lista.

Gradbeni material za hišo prodam. Naslov v upravi lista.

FIAT 600 prodam. Jože Sirec, Laško 22.

Ugodno prodam dobro ohranjeno opremo za dnevno sobo — orehov furnir. Naslov v upravi lista.

Prodam 3-sobno stanovanje — delno vseljivo. Vprašati: Ribič, Celje — Breg 32/I.

Malo rabljen televizor ugodno prodam. Naslov v upravi lista.

Ugodno prodam tovorni avto HANOMAG — 2,5 t, letnik 1960 v dobrem stanju. Ogled — Zidanškova 2, Celje.

Dobro ohranjeno žensko in dva moška kolesa prodam. Partizanska 24 (Lisce).

Tri fotelje in druge predmete prodam. Horvat, Savinjsko nabrežje 3.

Prodam tranzistor. Naslov v upravi lista.

Kravo 9 mesecev brejo prodam. Majcen Franc, Zagrad 127, Celje.

Prodam brejo telico, kravo s teletom in rabljene sode od 200 do 500 l. Prevolnik, C. v Laško 9 (Polule) Celje.

KUPIM

Kupim hišo (2 sobi in vrt) v okolici Celja — Savinjska dolina. Natančnejše ponudbe s ceno na Keropčič — Gotovlje, Žalec.

STANOVANJA

Mlad zdravnik išče sobo v Celju s posebnim vhodom. Ponudbe na upravo lista pod šifro »MIREN«.

Starejšo žensko sprejmem kot sostanovalko. Leopoldina Lovrec, Cuprijska 2, Celje.

Zamenjam 3-sobno sončno stanovanje z balkonom in vrtom v Jenkovi ulici za dvosobno v centru ali na Otoku z vsemi pritiklinami. Ponudbe pod šifro »MANJŠE«.

Opremljeno sobo nudim starejši ženski za varstvo otrok. Naslov v upravi lista.

Sobo in hrano nudim ženski ali moškemu za pomoč pri delu. Naslov v upravi lista.

Sobo in hrano nudim ženski za varstvo otrok. Naslov v upravi lista.

Iščem prazno sobo. Grem tudi za hišnico. Naslov v upravi lista.

Sprejmem sostanovalko. Naslov v upravi lista.

100.000 S-din dam tistemu, ki mi odstopi večjo prazno sobo. Ponudbe pod šifro »Lepa nagrada«.

Opremljeno sobo oddam ženski za manjšo pomoč v gospodinjstvu. Naslov v upravi lista.

---

skladišče in prodajalna **CELJE**,

Trg V. kongresa 6

Cenjene odjemalce obveščamo, da smo v Linhartovi ulici 18 v Celju, pri tržnici, odprli novo poslovalnico

TEHNOGUMA

s tehničnimi, gumijastimi, gasilskimi in drugimi zaščitnimi predmeti za industrijo, obrt in široko potrošnjo.

Oglejte si naše zaloge.

Priporočamo se za cenjeni obisk.

Grafično podjetje Celjski tisk Celje

razglaša prosti delovni mesti

1. tiskarja v knjigotisku
2. ročnega stavca

Kandidati morajo imeti končano poklicno šolo grafične stroke in izpit za kvalificiranega delavca.

Za delovno mesto tiskarja je rezervirano dvosobno stanovanje, vseljivo v letu 1966, vendar mora biti ponudnik pripravljen plačati kot prednakup stanovanjske pravice 5.000 N-din.

Ponudbe sprejema sekretariat podjetje, Celje, Trg V. kongresa št. 5 do do 20. avgusta 1966.

Cestno podjetje v Celju razglaša prosto delovno mesto

glavnega skladiščnika

Pogoj:

Kandidat mora biti strokovno usposobljen za trgovska poslovanja z najmanj 5-letno prakso na takem ali sličnem delovnem mestu.

Osebni dohodek po pravilniku o OD.

Stanovanje ni zagotovljeno.

Ponudbe z dokazili sprejema kadrovski oddelek podjetja 15 dni po objavi v časopisu.

Lesno industrijsko podjetje »SAVINJA« CELJE razpisuje II. javno ustno licitacijo za prodajo lesene barake v izmeri 13,5 m × 9,5 m krite s salonitom, v dobrem stanju, na obratu Celje, Mariborska cesta 116.

Izklicna cena znaša 9.541,91 N-dinarjev.

Kupec mora barako porušiti in odstraniti na svoje stroške.

Licitacija bo dne 8. avgusta ob 8. uri za družbenj sektor in ob 8.30 za privatni sektor na obratu Celje, Maribarsko c. 116.

ZAPOSLITEV

Zdravnik nujno išče starejšo žensko za varstvo otroka v dopoldanskem času. Dr. Brumen, Trubarjeva 53 A.

Štiričlanska družina sprejme samostojno in zanesljivo moč za delo v gospodinjstvu. Kavčič, Celje — Copova 11, Otok.

Takoj sprejmem žensko za dopoldansko pomoč. Primc, Cankarjeva 13.

Sprejmem takoj samostojno frizersko pomočnico. Česalnica Štuklek, Celje.

Honorarno sprejmem na dom šiviljska dela od podjetij. Vodišek Joža, Murnova 14 (Ložnica — ob Nazorjevi).

Honorarno prevzamem računovodska dela od obrtnikov ali društev. Naslov v upravi lista.

RAZNO

Podpisana Fanika Bezgovšek izjavljam, da preklicujem in obžalujem, kar sem izrekla proti tov. Hermini Strašek.

Fanika Bezgovšek
Svetina 24, Store

Preklicujem neresnična obrekovanja proti Mihu Zupanc iz Šibenika št. 16, katera so se širila v okolici, vse do dneva razprave pred poravnalnim svetom — 27. 7. 1966.

Stefan Klanjšek
Šibenik, Šentjur pri Celju

Takoj zaposlim MIZARSKEGA POMOČNIKA ali PRIUČENEGA MIZARSKEGA delavca. Osebni dohodek po dogovoru. — Marbvt Vili, mizar, Rečica ob Savinji.

ŽIVINOZDRAVNIŠKA DEŽURNA SLUŽBA

Od 6. do 13. avgusta 1966
Ivan Pleterski, veterinar
Celje, Trubarjeva 93
(Otok), telefon 29-26

TURISTIČNO DRUSTVO BRASLOVCE PRIREJA

DAN HMELJARJEV

6. in 7. avgusta v Braslovčah in Žalcu

Sobota 6. 8. v Žalcu ob 20. uri — izvolitev hmeljarske princese, podelitev priznanj hmeljarjem in nastop hmeljarskega okteta.

Prireditev bo v veliki dvorani Kmetijskega kombinata Žalec.

Nedelja, 7. 8. Braslovče ob 8. uri — otvoritev razstave kmetijskih strojev;
8,30 otvoritev hmeljarske razstave;
9,00 odhod povorke iz Žalca;
10,00 sprejem povorke, hmeljarske princese in hmeljarskega starešine ter koncert v Braslovčah.
15,30 tekmovanje štangarjev in obiralk, nato razdelitev nagrad.

TURISTIČNE OBJAVE

ZASEDENOST KAPACITET

ZDRAVILISCA: V zdravilišču Rogaška Slatina in pri zasebnikih v Rog. Slatini je dovolj prostih mest, za hotele Zdravil. gostin. podjetja pa so potrebne rezervacije.

Zdravilišče Dobrna ima dovolj prostih mest, v hotelu Triglav na Dobrni znižana cena pensiona na 29 N-din. Hotel Savinja v Laškem ima dovolj prostih mest, prav tako je dovolj prostora pri zasebnikih.

GORNJA SAVINJSKA DOLINA: zasedena sta pension sester Logar in Plesnik v Logarski dolini. Rezervacije so potrebne za Planinski dom in Plesnika v Logarski dolini, weekend naselje v Preboldu ter za novo odprti dom RINKA v Solčavi.

OSTALI KRAJI: V vseh ostalih krajih je dovolj prostih mest, rezervacije so potrebne samo za sobote v hotelu Celeia in Evropa ter Paka v Velenju.

KOLEDAR PRIREDITEV

6. 8. — VEČER NARODNIH PESMI IN PLESOV v zdraviliški dvorani v Rog. Slatini.
6. 8. — VEČER MED SAVINJSKIMI FLOSARJI NA LJUBNEM.
6. 8. — IZVOLITEV HMELJARSKE PRINCESE V ŽALCU.
7. 8. — TRADICIONALNI FLOSARSKI BAL NA LJUBNEM.
7. 8. — DAN HMELJARJEV V BRASLOVČAH.

GODBA, PLES, RAZVEDRILO

Na vrtu restavracije Koper v Celju je godba vsako sredo, soboto in nedeljo. V hotelu Celeia in v Samopostrežni restavraciji vsako soboto zvečer, na Starem gradu pa vsako nedeljo popoldne. V hotelu Triglav na Dobrni godba vsak torek, četrtek, soboto in nedeljo, v Rog. Slatini pa vsako sredo, soboto in nedeljo ples v restavraciji Pošta in vsak torek v zdraviliški dvorani. Vsak dan dopoldne in popoldne je promenadni koncert v zdraviliškem parku. Odprti so kopalni bazeni v Celju, Rim. Toplicah, Šoštanju, Preboldu in Rog. Slatini. Kopalni čas dnevno od 8—19. ure, bazen v Rim. Toplicah vsak ponedeljek zaprt.

Prevozništvo KZ Šmarje pri Jelšah

razpisuje prosti delovni mesti

dveh mehanikov

Pogoji:

1. Kvalificiran mehanik z najmanj petletno prakso
2. Kvalificiran mehanik

Pismene ponudbe z opisom dosedanjih zaposlitev pošljite na upravo Prevozništva. Razpis velja do zasedbe delovnih mest.

Stanovanja niso zagotovljena.

IZLETNIK CELJE

V sodelovanju s »Putnik«-om Beograd organizira IZLETE PO JUGOSLAVIJI IN V INO ZEMSTVO.

BUDIMPEŠTA — dvodnevni avtobusni izleti za kolektive in posameznike, datum potovanja po dogovoru.

BENETKE — TREVISO — UDINE — GORICA — TRST, dvodnevni avtobusni izleti za kolektive in posameznike.

TRST — MIRAMARE, enodnevni avtobusni izleti za kolektive in posameznike.

CELOVEC — VRBSKO JEZERO — GOSPOSVETSKO POLJE, enodnevni avtobusni izleti, datum po dogovoru.

DUNAJ — BRATISLAVA — BUDIMPEŠTA, tridnevni avtobusni izleti za kolektive in posameznike. Datum potovanja po dogovoru.

RIM — FIRENCE — BENETKE, 9-dnevno potovanje z avtobusom dne 13. maja, 17. junija, 8. julija, 2. septembra in 7. oktobra 1966. Prijave sprejemamo do vključno mesec dni pred pričetkom potovanja.

CAPRI — NAPOLI — RIM — BENETKE, 9-dnevno potovanje z vlakom dne 21. junija in 16. septembra 1966. Prijave sprejemamo do vključno mesec dni pred pričetkom potovanja.

PARIZ — NICA — MONTE CARLO — MILANO — BENETKE, 11-dnevno potovanje z vlakom dne 19. maja, 23. junija, 21. julija, 25. avgusta, 22. septembra in 20. oktobra 1966. Prijave sprejemamo do vključno mesec dni pred pričetkom potovanja.

SOLUN — ISTAMBUL — SOFIJA, 8-dnevno potovanje z avtobusom dne 22. maja, 26. junija, 17. julija, 14. avgusta, 18. septembra in 9. oktobra 1966. Prijave sprejemamo do vključno mesec dni pred pričetkom potovanja.

PO JUŽNI ITALIJI, BARI — NAPOLI — POMPEJI — COSENZA — MESINA — TAORMINA — CATANIA — PALERMO — CATANZARA, 12-dnevno potovanje z avtobusom dne 19. maja, 18. junija in 10. septembra 1966. Prijave sprejemamo do vključno mesec dni pred pričetkom potovanja.

BUDIMPEŠTA — KRAKOV — VARSAVA — BERLIN — PRAGA — DUNAJ, 10-dnevno potovanje z avtobusom dne 18. maja, 13. julija, 28. septembra in 5. oktobra 1966. Prijave sprejemamo do vključno mesec dni pred pričetkom potovanja.

PO SOVJETSKI ZVEZI, vsak mesec 12-dnevna potovanja z vlakom in letalom. Udeleženci teh potovanj si bodo ogledali MOSKVO, LENINGRAD, KIJEV, RIGO in JALTO.

Vse programe in informacije navedenih potovanj zahtevajte v našem turističnem oddelku na TITOVEM TRGU 3 ter v poslovalnici Velenje, Krško, Mozirje in Krapinj.

IZLETNIK organizira potovanja po tu in inozemstvu z modernimi turističnimi avtobusi.

IZLETNIK posreduje v najkrajšem času nabavo potnih listov in tujih vizumov.

IZLETNIK rezervira postelje v spalnih vagonih, prodaja vozovnice za letalski promet za tu in inozemstvo.

IZLETNIK menja tuja plačilna sredstva.
Za cenjeni obisk se priporoča

IZLETNIK CELJE
tel 28-41

Gospodinje, ali mislite na zimsko kurjavo in na

NAGRADNO PRODAJO

premoga pri trgovskem podjetju »KURIVO« Celje? Pripravljenih imamo 50 praktičnih nagrad v skupni vrednosti N-Din 10.000.—

1. PRALNI STROJ
2. HLADILNIK
3. ŠIVALNI STROJ
4. SESALEC ZA PRAH
5. RADIOAPARAT
6. do 9. EKONOM LONCI
10. do 12. TRANZISTORJI
13. do 16. FENI ZA SUŠENJE LAS
17. ELEKTRIČNI PEKAČ
18. do 28. NOČNE SVETILJKE
29. do 30. RAŽENJ ZA ČEVAPČIČE
31. do 35. PO 1 TONO PREMOGA
36. do 46. PO 500 KG PREMOGA
47. do 50. PO 1 PRM DRV

Premog ali drva lahko naročite v naši matični poslovalnici Celje, Mariborska cesta 7, ali pri naših zastopnikih:

1. Rogaška Slatina — Blaž Osojnik, Rogaška Slatina 93;
2. Šempeter v Sav. dolini — Alojzija Šrabar, Šempeter 78, Marija Zlobec, Dolenja vas 67;
3. Polzela, Ivanka Drobež, Ločica 73;
4. Mozirje — Senica Maks, Mozirje 184;
5. Vojnik — Berta Kramar, Vojnik 55; Veber Franc;
6. Štore — Mackovšek Marica, Lipa 77;
7. Celje — Jančič Ludvik, Ostrožno 1.
8. Žalec — Konrad Pevc.

Za vsako kupljeno tono premoga zahtevajte nagradni kupon.

Žrebanje bo 31. 8. 1966 v upravi podjetja ob sodelovanjr potrošnikov. d

---

ZAHVALA

Ob bridki izgubi dragega moža, brata, očeta, starega očeta in strica

KARLA FIJAVŽA

upokojenca

se prisrčno zahvaljujemo vsem prijateljem, znancem in sodelavcem za vse izraze sočutja, vence in šopke ter spremstvo na njegovi zadnji poti.

Žalujoča žena Jožica, hčerka in sin z družinama ter ostalo sorodstvo.

CELJSKI ROKOMETAŠI (ŽAL) OSNOVANI

Le ena - prava plat medalje

VSE BOLJ SE BOMO MORALI ODVAJATI PRAKSE, DA NAŠE OBČANE KLICEMO NA POMOČ IN JIH PROSIMO ZA PRESOJO PRI NEARGUMENTIRANIH IN ENOSTRANSKIH MNENJIH. OBČANI SO IN BODO ZADOVOLJNI LE S POŠTENO IN KRITIČNO MISLIJO, PA TUDI S SAMOKRITIKO PA ČEPRAV BO MORALA PRITI OD ZVEZNEGA LIGASA ALI PA POLITIČNEGA VODSTVA.

Preko sto mladih Celjanov je z uspehom izpolnilo svojo nalogo predstavljati Celje in Slovenijo na XII. igrah Bratstva in enotnosti. Dodali so nov člen v verigo plodnega sodelovanja mlade generacije naše širše domovine. Čeprav je jasno, da gre v prvi vrsti za srečanja in zbliževanja mladih, pa je že od vsega začetka iger ta vidik prepleten s sodelovanjem najkvalitetnejših športnih ekip iz mest petih republik. Če nimaš najkvalitetnejše ekipe, to še ni tako hudo, če pa igrajo rokomet razen nekaj mladincev še tabornik, član kviz ekipe itd., skratka ljudje, ki igre dobro ne poznajo, pa je stvar že hujša, še posebno, če gre za Celje — mesto športa in kvalitetnega rokometa. Prav zato je v kupo veselja (ob uspešnem sodelovanju na ostalih področjih) kanila grenka kaplja, ko fantov, ki so v Slavonskem Brodu uspeli, sploh ni bilo v Tuzlo. Ne gre za misel, ki je ves čas prisotna v članku: »Druga plat medalje«, da bi RK Celje storil uslugo na osnovi dobre ali slabe volje, peščici fantov, ki so bili organizatorji celjske ekipe za igre, temveč za dolžnost kolektiva, ki ima 123 članov, ki je družbeno podpiran, da na tako pomembno srečanje mladine pošlje deset fantov, ki znajo igrati rokomet.

Smatramo, da smo ne le zaradi prizadetosti upravičeni spregovoriti kritično besedo na račun takšne poteze, temveč tudi zato, ker smo že dosedaj, še posebno v zadnjem obdobju, dokaj praktično predvsem vsebinsko, moralno pa tudi materialno dali po svojih možnostih delež k oblikovanju telesno-kulturne politike v komuni in k delu posameznih športnih organizacij. Tudi RK Celje pri tem ni bil izvzet.

Prepričani smo, da smo na napako upravičeno upozorili, to je bila tudi naša dolžnost, ker je šlo v tem primeru za principielno vprašanje odgovornosti do družbene sredine. Pričakovali pa smo, da bomo to vprašanje na relaciji občinski komite ZM — RK Celje tudi razčistili in rešili. Zato nas je toliko bolj presenetil članek tov. E. Orač, ki je res (kakor sledi že iz naslova) močno enostranski. Morda bi lahko tov. Orač prišla po vsaj kakšno informacijo ali pojasnilo na ObK ZMS. Tako bi se lahko izognila enostranski obravnavi, nam pa prihranila odgovor, prav tako pa ne bi nastala ta »polemika«, ki bo rokometašem se težko koristila. (Tu nas preseneča, da se uredništvo CT ni distanciralo od članka, ki večkrat govori v prvi osebi množine). Sicer pa naj navedemo še nekaj dejstev, ki bodo razkrila nekatere nejasnosti in milo rečeno netočnosti.

Ker smo vedeli, da bodo kvalifikacije od 24.—26. 6. (mimogrede, podaljšane sploh niso bile, ampak so se pravočasno končale!) smo prosili za preložitev iger in prve tekme rokometne ekipe. V obojem smo uspeli. Žal brez haska.

V Tuzlo bi morali igralci kreniti res ob enih ponoči in bi prispeli v Tuzlo ob devetih, pred prvo tekmo. (Takoj po njej je bil zagotovljen daljši počitek!) Sicer pa so krenili menda v Celje ob dveh ponoči in prispeli domov istočasno, kot bi prišli v Tuzlo! Napor za izredno trenirane in fizično dobro pripravljene fante bi bil res precejšen, ne gre pa za takšne napore, ki bi celo ogrožali zdravje teh fantov.

Telegram smo prejeli in nanj odgovorili! V Slavonskem Brodu smo se ustavili le pri bencinski črpalki, ker smo imeli že itak dvourno zamudo. Poslati avtobus 220 km po sedem ljudi (cena preko 100.000 SD) je le malo prehuda zahteva, še posebno, ker so bili nastopajoči angažirani in ne bi mogli navijati v Slavonskem Brodu. Razen tega pa smo telegram prepozno sprejeli.

Nekateri razlogi so res tehtni, toda pretehtajo ne, čeprav je sodba (potem, ko so enostransko nanizana dejstva) prepuščena bralcem! Sicer pa smo dolžni povedati še to, da ne bomo nikogar kaznovali, niti ne škodovali klubu. Želeli smo le, kot smo že sporočili RK Celje, na neformalen in življenjski način razčistiti vprašanje, kdo je odgovoren za neresno potezo s strani RK Celje, kar pa ni našlo odmeva pri RK Celje.

Ne bomo nadaljevali, (da rokometna ekipa deklet ni imela vodje, da nam RK ni odgovoril na predlog, da se sestanemo, da smo dobili od tov. T. Goršiča spisek igralcev itg.) žal pa je obramba omenjene napake kaže v določeni meri na to, da morda le ni bila slučajna.

Resnično nam je žal, če se reševanje in razčiščevanje tega vprašanja časovno ujema z reševanjem pereče materialne in finančne problematike RK Celje ob vstopu moške ekipe v zvezno rokometno ligo. To problematiko je potrebno ustrezno — ugodno rešiti. Zato je komuna (tudi ObK ZMS) odgovorna. Vzporedno s tem pa bo potrebno najti in dati ustrezna zagotovila, da se takšne napake (neudeležba na igrah BiE) ne bodo več ponavljale. Dokler takšnih zagotovil ne bo, (članek tov. E. Orač pa to nedvomno ni!) pa se vprašanje družbene sredine (tiste komune, ki bi jo bilo treba z napori predstavljati v Tuzli) hote ali nehote postavlja.

Občinski komite Zveze mladine Celje

Dobri rezultati

Plavalci Neptuna so imeli v zadnjih dneh kar tri prvenstvene nastope. Ekipno res niso dosegli kdovekakšnih uspehov, zato pa so bili nekateri posamezniki kar uspešni. Na troboju II. slovenske lige v Trbovljah je druga ekipa Neptuna zasedla tretje mesto, nastopali pa so v večini le pionirji v celjski ekipi. V okviru prve slovenske lige pa so imeli še dvoboja z ekipama Kopra v Celju in Slavije v Vevčah. Celjani so bili obakrat poraženi: Slavija : Neptun 98:58 in Neptun : Koper 78:80.

Kljub ekipnim neuspehom pa so nekateri posamezniki dosegli nekaj zelo dobrih rezultatov. Tako je Tkavc dosegel na 100 m crawl čas 1:02,5, Kovačič na 400 m crawl 5:20,3, Toplak na 10 m hrbtno 1:16,7, Žnidaršič na 100 m crawl 1:04,7 in Herzogova na 400 m crawl 6:34,2 ter na 100 m hrbtno 1:34,7.

Tudi waterpolisti so končali svoje prvenstvo v tekmovanju za republiški pokal. V zadnji tekmi so premagali ekipo Kopra z 8:5 in v končni lestvici zasedli 3. mesto med šestimi ekipami. To je v zadnjih letih vsekakor največji uspeh celjskega waterpola. Kombinirana ekipa Neptuna pa je v nedeljo v prijateljski tekmi v Trbovljah premagala domačega Rudarja s 6:2.

PEPERKO DRUGI

V ponedeljek se je vrnil z jadralnim letalom LIBIS-18 Peperko Franc. V Vršcu se je udeležil mladinskega in članskega prvenstva v jadralnem letenju. Član AK Celje Peperko je prvič sodeloval na tako pomembnem tekmovanju. Na državnem, neuradnem mladinskem prvenstvu je dosegel drugo mesto. V hudi konkurenci 31 tekmovalcev na članskem prvenstvu, ki je bilo nekaj dni pozneje pa je zasedel odlično peto mesto.

Franc Peperko je mlad in neizkušen tekmovalec in ker mu tudi slabe materialne možnosti celjskega aerokluba ne dopuščajo dobre pogoje za vaje, je njegov uspeh, uspeh celjskega jadralnega letalstva.

Peperku dajemo vse priznanje za njegovo borbenost, ki je pogoj, da bo lahko z letos pridobljenimi izkušnjami segel po najvišjih naslovih.

F. K.

ŠPORT v Savinjski dolini

LOGARSKA DOLINA . . .

Vsako leto organizira občinski komite ZM Mozirje športna tekmovanja med mladinci občine Mozirje in graničarji v Logarski dolini. To tekmovanje je postalo že tradicionalno in se tekmuje za prehodni pokal. Lani so zmagali graničarji, letos pa so bili boljši mladinci občine Mozirje.

NAZARJE . . .

NK Nazarje v letošnjem letu ne bo več tekmoval v celjski nogometni podzvezi. Ko so namreč pred časom modernizirali cesto Nazarje — Gornji grad so jim del igrišča uporabili za cestišče. Sedaj si gradijo novo igrišče, ki pa do začetka tekmovanj ne bo zgotovljeno.

LJUBNO . . .

V prijateljski nogometni tekmi je NK Ljubno izgubil doma srečanje s Šmartnim z rezultatom 7:2. V nedeljo ob 10. uri pa bo na Ljubnem v okviru flosarskih prireditev tekma za pokal med domačini in NK Peco iz Crne na Koroškem.

POLZELA . . .

Nogometaši Partizana iz Polzele se že vestno pripravljajo za novo tekmovalno sezono. Dobili so tudi nekaj okrepitev iz Velenja in Žalca.

Meddržavni troboj atletov

Le teden dni nas še loči od športnega dogodka leta v našem mestu. V nedeljo 14. in v ponedeljek 15. avgusta bodo namreč na stadionu Borisa Kidriča v Celju nastopile moške atletske državne reprezentance iz Italije, Bolgarije in Jugoslavije. Na startu bo nad 120 izbranih atletov, ki se bodo zagrizeno borili v kompletnem olimpijskem programu za barve svoje države. Celjani smo lahko ponosni, da bo med državnimi reprezentanti Jugoslavije tudi 8 članov domačega Kladivarja! Važič, Červan, Žuntar, Kovač, Vivod, Polutnik, Spilar in Homoki se bodo pred domačim občinstvom vsekakor predstavili v svoji najboljši formi. Skromni Simo Važič, ki ga celjski ljubitelji atletike vselej tako športno bodrijo pri njegovih tekih, si vroče želi, da bi ob tej priliki postavil nov državni rekord v teku na 5.000 metrov. Tu je še vrsta drugih reprezentantov, ki jim bo celjski atletski troboj služil kot zadnja priložnost za potni list na evropsko atletsko prvenstvo v Budimpešti. Na startu bomo lahko pozdravili odlične italijanske atlete, ki so po letošnjih rezultatih sodeč najresnejši kandidati za zmagovalca, jugoslovanska in bolgarska reprezentanca pa sta si precej izenačeni in je težko napovedovati, katera izmed njih bo trenutno boljša. Ne glede na napovedi lahko pričakujemo oba dneva po 2 uri vrhunsko atletiko, takšno, ki si jo ljubitelji atletike tako močno želijo.

V taboru Kladivarja smo izvedeli, da predseduje častnemu odboru za to prireditev predsednik občinske skupščine Celje tov. Zdravko Troger, v organizacijskem odboru pa so prizadevni atletski delavci iz Celja. Atletska reprezentanca Jugoslavije bo prišla v Celje že v ponedeljek, takoj po zaključenem državnem prvenstvu v Sarajevu, kjer bo na skupnih pripravah, Italijani in Bolgari pa bodo po vsej priliki prišli v Celje prihodnji petek oz. soboto.

Za celjsko atletsko prireditev vlada veliko zanimanje tudi v sosednji Italiji, saj napovedujejo skupinske izlete iz Trsta in Gorice.

K. Jug

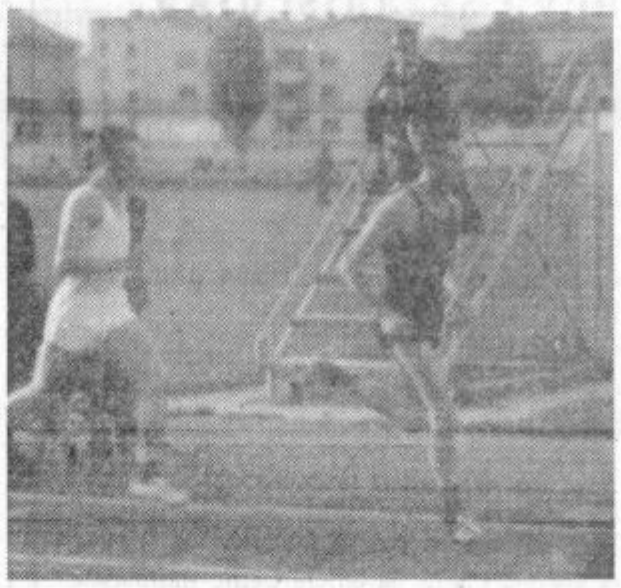

NA MEDNARODNEM ATLETSKEM TROBOJU BO V JUGOSLOVANSKI REPREZENTANCI EDEN NAJBOLJ OBREMENJENIH TEKMOVALCEV PRAV GOTOVO SIMO VAŽIČ. MU BO USPELO DOSEČI TUDI KAKŠEN DRŽAVNI REKORD? SODEČ PO NJEGOVIH ZADNJIH REZULTATIH BI SE TO LAHKO ZGODILO.

MED PRETEPOM DO SMRTI ZABODEL SOSEDA IN DOBREGA ZNANCA

Krvav obračun brez razloga

FRANC CEROVŠEK OBSOJEN NA 4 LETA STROGEGA ZAPORA; STANKO GORENC NA 8 MESECEV IN FERDO GORENC NA 5 MESECEV ZARADI PRETEPA, V KATEREM JE IZGUBIL ŽIVLJENJE ANTON TOMAŽIČ.

V nadaljevanju preložene razprave je pred dnevi senat celjskega okrožnega sodišča pod vodstvom sodnika Vekoslava Tanka zaključil obravnavo zoper obtoženega Franca Cerovška in brata Gorenca, ki so v večernih urah 16. aprila po popivanju v gostilni Jež v Jagnjenici nad Radečami sodelovali v pretepu s pokojnim Tomažičem.

Vsi trije obtoženi so živeli v kraju Počakovo, oba Gorenca in Cerovšek kot sosedje, zaposleni pa so bili kot delavci gozdnega gospodarstva. Pokojni Tomažič je bil doma iz Strmca pri Litiji. Cerovšek je bil znan kot grob in nasilen človek, saj je bil zaradi pretepov že 7-krat kaznovan. Po ločitvi s soprogo je ostal na ženinem posestvu, pri njem pa je živela tudi sestra Gorenčevih bratov Marija Bratec s osemnajstletno hčerko Vido.

Kot so priče izpovedale pred sodnim senatom, med Cerovškom in Gorenčevimi brati ter pokojnim Tomažičem ni bilo razlogov za kakšno hujšo zamero. Cerovšek je sicer dolžil Gorenčeve zaradi manjših tatvin ter da ga je Stanko Gorenc namerno poškodoval z motornim kolesom.

Na dan zločina je šel Cerovšek prijavit, da mu je nekdo ukradel dve kuri. Domov grede se je Cerovšek z Marijo in njeno hčerjo po naključju srečal v gostilni pri Ježu z Antonom Tomažičem in bratoma Gorenc. Vsaka skupina je sedela pri svoji mizi in večer je mirno potekal, razen baje malenkostnih izzivanj Cerovška, ki je ogovarjal Ferda Gorenca. Iz gostišča so krenili okrog 21. ure skoraj istočasno, fantje in Vida naprej, Cerovšek z Marijo pa za njimi. Ko se je stemnilo, je Vida prišla Cerovška opozorit, da ga fantje nameravajo pretepsti.

Prvi je baje napadel Cerovška Tomažič, zahtevajoč od njega posojenega tisočaka; ker mu ta zahtevek ni takoj izročil, ga je pograbil za ovratnik. Začela sta se prerivati, zatem pa sta padla, Tomažič na Cerovška, ta pa je izvlekel iz žepa nož in ga odprl.

Med zaslišavanjem in soočenjem so ugotovili, da se izjave obtoženih o samem deliktu razlikujejo. Marija trdi, da sta njena brata kmalu zatem, ko sta Tomažič in Cerovšek padla, navalila na Cerovška, tako da so bili vsi na Cerovšku. Brata to trditev zanikata in izpovedujeta, da sta posegla vmes, ko je Cerovšek Tomažiča že zabodel. Sam Cerovšek pa je izpovedal, da ni on zabodel Tomažiča, temveč da je do usodnega sunka prišlo medtem, ko so mu hoteli odvzeti nož. Po odvzemu noža je Stanko Gorenc do nezavesti pretepel Cerovška, ki je obležal ob mrtvem Tomažiču, vse dokler se ni zavedel in zbežal.

Sodišče ni osvojilo Cerovškovega zagovora, temveč je bilo mnenja, da je Cerovšek zabodel Tomažiča medtem, ko je ta ležal nad njim.

Namen še ni zagotovilo za kvaliteto

(Nadaljevanje s 6. strani)

del ki so napisana specifično za okolje Starega gradu. Tam dobijo najbolj veren odraz, saj se je v tistem okolju pred petimi stoletji vse to dogajalo. L. Šmasek je zapisal v Večeru, da je »naravno okolje kot prednost in ovira«; prednost zaradi čudovitih ambientov, ovira pa prav zaradi tega, ker ti ambienti zahtevajo »za svoja naravna prizorišča ustrezna dela, skladbe, plese, drame, da se slogovno dopolnjujejo z okoljem, v katerem so uprizorjena . . .« (L. Smasek: Ni vse zlato, kar se sveti, Večer, 30 julij 1966). Ta trditev pove vse: Celje ima tisto, kar drugi nimajo. In prav mimo tistega, kar imamo in je tako edinstveno in enkratno za Celje, smo šli letos. Izgovor, da smo večino del preigrali in da jih nima smisla več uprizarjati, je absurden. Imamo sedem kvalitetnih tekstov, ki jih lahko skozi leta uprizarjamo. Ta dramska dela naj tvorijo železni repertoar celjskih grajskih prireditev, ostale predstave pa naj smiselno dopolnjujejo celoten program. Končno tudi ni potrebno in nujno, da bi prav vse prireditve v okviru Grajskih iger prirejali prav na Gradu, ker imamo dovolj zanimivih prostorov tudi v mestu. Vodni stolp, ki ga menda nameravajo opremiti s starinskim orožjem, bi istočasno lahko odlično služil za recitale poezije itd, itd.

Letos smo storili precejšnjo napako, ko nismo nadaljevali tradicije uprizarjanja dramskih del o Celjskih grofih. Graditi je treba iz leta v leto, da si bomo priborili mesto, ki nam gre in za katerega imamo vse pogoje, ne pa improvizirati s teksti, ki so slabi, ki ne povedo ničesar in ki se navsezadnje ne ujemajo z okoljem, kjer so uprizorjeni. Prihodnje leto je potrebno pritegniti k sodelovanju tudi Slovensko ljudsko gledališče in ga za delo pošteno nagraditi. Združiti je treba tudi vse sile v Celju, da bodo tako prireditve res vsestransko uspele. Skrajni čas je, da bi uredili na gradu stalno prizorišče (študija o ureditvi starega gradu je zaupana Zavodu za spomeniško varstvo) in odvozno cesto v smeri Zagrada. To so tehnične težave, ki pa jih je potrebno prav tako premostiti, saj bomo le tako dosegli tisto, za čimer težimo prav vsi Celjani: da bi Celje v najkrajšem času postalo v poletnem času važno kulturno središče, ki bi po specifičnosti prireditev nedvomno pritegnilo mnogo gledalcev in med slovenskimi mesti, ki prirejajo podobne prireditve, zavzelo eno vodilnih mest.

Tone Vrabl

Žrtve prometa

HUDA NESREČA PRI BENZINSKI ČRPALKI

Voznik avtomobila kombi Jože Gregorn iz Celja je peljal iz mesta po Ljubljanski cesti. Pri benzinski črpalki je zavijal v levo, da si nabavi bencin in pri tem izsiljeval prednost vozniku tovornega avtomobila Martinu Vodniku, ki je peljal proti mestu. Trčenje je bilo tako silovito, da je tovornjak odbil avtomobil kombi nazaj na desno stran Ljubljanske ceste in zadel drug tovorni avtomobil s prikolico, ki ga je upravljal Ivan Kobal, ki je v kritičnem času peljal iz Celja proti Ljubljani. Pri trčenju je vozniku Gregornu v avtomobilu kombi pločevina dobesedno odrezala nogo pod kolenom leve noge. Dobil je še poškodbe na prsnem košu in pretres možganov. Lažje telesne poškodbe sta dobila tudi voznik Martin Vodnik in njegov sopotnik Peter Tisnikar. Materialno škodo na vseh teh vozilih so ocenili na približno 25.000 N-dinarjev.

SMRTNA ŽRTEV

Proti Celju se je peljal z mopedom Anton Žnidaršič roj. 1935 leta iz Kaplje vasi 46. Ko je prispel do naselja Gomilsko, je v blagem levem ovinku zapeljal na skrajno desno stran ceste na 7 do 10 cm nižjo bankino. S te je nameraval zapeljati nazaj na cesto, vendar ga je spodneslo in se je prevrnil. Odpeljali so ga v celjsko bolnišnico, kjer je zaradi težkih poškodb dva dni kasneje podlegel.

KOLESARJA

Kolesar Franc Esih je zvečer vozil proti Celju brez luči. V Šempetru je zavijal na levo stran ceste, ko mu je pripeljal nasproti neznan kolesar brez luči. Po trčenju je drugi kolesar pobegnil, Franca Esiha pa so odpeljali v celjsko bolnišnico, kjer so ugotovili, da ima pretres možganov.

AVTOMOBIL V POTOK

Nesreča se je pripetila v naselju Ločica pri Vranskem. Voznik osebnega avtomobila dr. Marjan Fink je vozil iz Celja proti Ljubljani. V vasi Ločica ga je zaradi neprimerne hitrosti in spolzke ceste zaneslo v levo, tako da je zapeljal v potok in se prevrnil na streho. Pri nesreči je bil voznik težje poškodovan, sopotnica Jerica Senica pa je dobila zlom leve roke in odrgnine po rokah in glavi. Materialna škoda: 40.000 N-dinarjev.

KONJSKA VPREGA

Voznik konjske vprege Franc Grčar je peljal iz Štor proti Prožinski vasi v večernih urah brez primerne osvetlitve. V Prožinski vasi je zavijal v levo in tako zaprl pot motoristu Stanku Kolarju, ki je pripeljal iz Šentjurja proti Štoram. Kolar ni opazil voza in se je zaletel vanj ter padel po cestišču, kjer je obležal v nezavesti. Dobil je pretres možganov, rane na glavi in kompliciran zlom leve ključnice. Sopotnik na motornem kolesu Ivan Gobec pa si je nalomil levo ključnico. Kolar je vozil motor brez vozniškega izpita. Lažje telesno poškodovan je bil tudi voznik vprege Franc Grčar. Škoda: 2.000 N-dinarjev.

TESNO PREHITEVANJE

Pešec Karl Grobin je šel peš iz Štor proti Šentjurju na desni strani ceste. Za njim je pripeljala voznica osebnega avtomobila Marija Krumpak, ki je pešca tako tesno prehitela, da ga je z desno stranjo avtomobila zadela v komolec leve roke in zbila pod cesto. Pešec je dobil pretres možganov, zlom nosnega korena in odrgnine na glavi.

TRIJE POŠKODOVANI

Ko je voznik tovornega avtomobila Zorko Mejač pripeljal v Gornji grad mu je v nepreglednem levem ovinku pripeljal nasproti z osebnim avtomobilom Safet Bajrič, ki je tovornjak tako tesno srečaval, da je zadel v zadnje levo kolo. Pri tem ga je odbilo v jarek. Teže je bil poškodovan voznik Bajrič, laže pa sopotnika Franc Ros in Jožica Bajrič. Škoda: 4.500 N-dinarjev.

TRČENJE Z LOKOMOTIVO

Iz Rogaške Slatine je proti Rogatcu vozil s tovornim avtomobilom Ivan Krumpak. Ko je pripeljal do železniškega prelaza na cesti II. reda je pričel zavirati, vendar ker mu je prekrivala pogled na progo visoka koruza, ni opazil, da prihaja vlak. Hotel je še vzvratno zapeljati nazaj, vendar je prišlo do trčenja z lokomotivo št. 3512, ki jo je upravljal Bogomir Zidar. Lokomotiva je tovornjak povlekla 3 metre ob progi, kjer je obstal. Lažje poškodbe je dobil sovozač v tovornjaku Anton Kovačič, škodo na avtomobilu pa so ocenili na 30.000 N-dinarjev.

USPEŠNO DELO POČITNIŠKE SKUPNOSTI ŽALEC

KOLONIJA V BIOGRADU

ŽE OD 1961 LETA SE ZELO USPEŠNO UVELJAVLJA POČITNIŠKA SKUPNOST ŽALEC, KI DOSEGA POD POKROVITELJSTVOM OBČINSKEGA SINDIKALNEGA SVETA IZ LETA V LETO VEČJE USPEHE. TO SAMOUPRAVNO DRUŠTVENO DEJAVNOST, KI SE DANES ŽE V CELOTI SAMO FINANCIRA, VODI DEVETČLANSKI UPRAVNI ODBOR, SESTAVLJEN IZ ZASTOPNIKOV PODJETIJ, KI SO LASTNIKI VIKEND HIŠIC V KOLONIJI BIOGRAD NA MORU.

Celotna žalska kolonija ima svoj prostor v obsežnem prijetnem gozdnem kompleksu v tem obmorskem letovišču, 42 vikend hišic od tega ima Kmetijski kombinat Žalec 12 hišic, sama skupnost 9, ostalo pa uporabljajo tekstilna tovarna Majšperk, bolnica Ormož, Majolika Maribor, Keramična Liboje in druge.

Ni majhna stvar, če se tisoč ljudi vsako leto obnovi svoje moči v tem prijaznem kraju.

Sedaj imajo v koloniji urejeno restavracijo; celotno delo vodi vsako leto posebej določeni upravnik, na razpolago imajo televizor, radioaparat, hrana je več kot odlična, ob večerih se razveseljujeo na svojem lastnem plesišču, skratka pogoji, ki lahko človeku res nudijo rekreacijo. V lanskem letu so s skupnimi močmi ob sodelovanju tamkajšnje občinske skupščine rešili največji in najtežji problem — vodo. S 15 kilometrskim dolgim vodovodom so preskrbeli vodo celotnemu področju počitniških kolonij na tem območju. K vsemu temu je dodati še izredno lepo plažo, zelo prijetno klimo in izredno dobro počutje.

V začetku letošnje sezone se je porajal, glede na gospodarsko reformo dvom, kako bo z zasedbo kolonije, toda praksa in predvsem podjetja sama so pokazala izredno razumevanje za letovanje, z ureditvijo regresov in z denarnimi prispevki v nadomestilo K-15 so več kot zadovoljivo rešili ta nič kaj lahek problem. Nekateri upravičenci, zlasti tisti, ki imajo manjše osebne dohodke in večje število otrok, so dobili znatne zneske, posamezniki celo do 90 tisoč dinarjev. Najbolj ugodne pogoje imajo delavci Kmetijskega kombinata Žalec, ki je omogočil velikemu številu svojih delavcev oddih, tako da vsi celo ne bodo mogli na morje, kot so si želeli.

Zelo pomembno bi bilo za polno izkoriščanje kapacitet v Biogradu, če bi podjetja s svojo propagandno dosegla izkoriščenje letovanja zlasti v juniju in septembru, ko kapacitete niso polno zasedene. Verjetno do takih pomankljivosti pride zaradi tega, ker delavci niso seznanjeni z vsemi pogoji, zlasti ne s tem, da so dnevi v septembru večkrat še bolj prijetni kakor v vročih poletnih mesecih.

S primerno propagando in z nadaljnjim razumevanjem za dejavnost počitniške skupnosti v Žalcu bodo verjetno kapacitete v Biogradu na moru kmalu premajhne in bo do morali misliti na razširitev.

F. K.

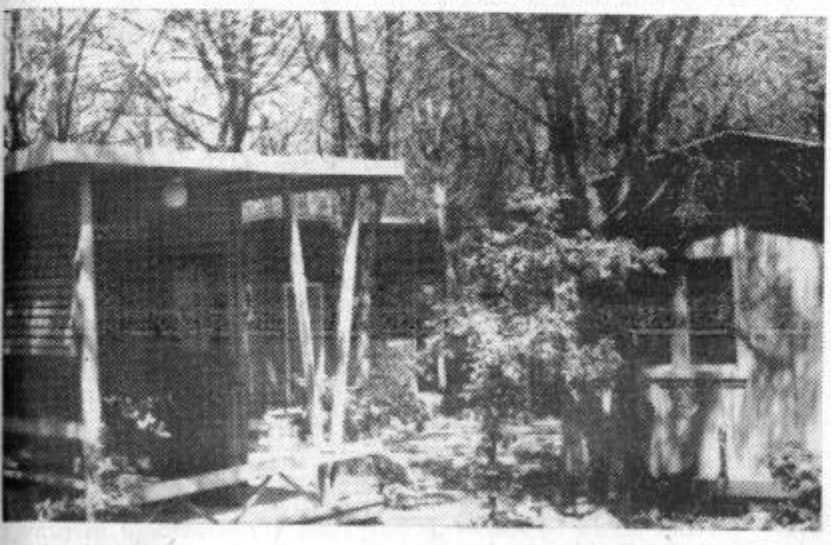

CELJSKI TRG

Preskrba na celjski tržnici je še zmeraj izredno dobra. V zadnjem času je celo piščancev dovolj, ki jih je vsa prejšnja leta močno primanjkovalo. Tržnica je ob vseh dneh napolnjena do zadnjega kotička, tako da so si mnogi postavili svoje prodajne mize že izven ožjega prodajnega prostora. Tudi cene so v primerjavi z lanskim letom zmerne, saj je krompir cenejši za okrog 30 dinarjev, paradižnik celo za sto, podobno pa je tudi s sadjem, ki skoraj nobeno ne presega cene lanskega leta. Ne glede na to pa celjska tržnica še zmeraj velja za eno najdražjih v Sloveniji, saj so mnogi pridelki v Ljubljani in Mariboru veliko cenejši.

Krompir prodajajo po 100 dinarjev, paradižnik po 180 do 250, papriko po 290 do 400, fižol po 150 do 250, gobe po 1000 do 1500, čebulo po 150 do 200 dinarjev, jajčka pa po 55 do 60 dinarjev eno. Breskve stanejo 350 dinarjev, slabše pa 200. Marelice prodajajo po 200 do 300, jabolka po 150 do 200, slive po 100 do 150, iz Bosne pa so pripeljali češplje po 250 dinarjev kilogram. Dovolj je tudi solate, ki je po 150 do 300 dinarjev in kumar po 100 do 200. Kumare za vlaganje so sicer nekoliko dražje, vendar po navadi ne več kot po 400 dinarjev kilogram.

Na tržnici je tudi veliko cvetja, predvsem gladiol, dobro pa so se založili tudi najrazličnejši obrtniki — od izdelovalcev torb in cekrov, do tistih, ki prodajajo copate in polivinilske sandale.

MEDOBČINSKA CESTA

Cesta Sevnica—Loka—Radeče je sedaj opremljena z novimi varnostnimi prometnimi znaki. Zlasti so važni znaki, ki kažejo vijugasto cesto, tako od Brega do Loke in dalje proti Radečam. Na območju občine Laško se na treh mestih zavarovana mesta, kjer se zemlja ruši. Od Radeč do Loke pa niso še postavili cestne znake, ki kažejo vijugasto cesto in številne ovinke. Potrebno bi bilo to napraviti, ker je sedaj, ko je turistična sezona, povečan promet na tej cesti, ki je bolje oskrbovana kakor ona na desnem bregu Save.

OGLAŠUJTE V CELJSKI TEDNIK!

ZBIRKA NEKATERIH KNJIG, KI OPISUJEJO RAZVOJ PRIDELOVANJA HMELJA (DOMA IN PO SVETU) V SLOVENSKEM OZIROMA SRBOHRVATSKEM JEZIKU. TE KNJIGE (IN SE DRUGE) BODO NA POSKUSNI RAZSTAVI V BRASLOVČAH V DNEH PRAZNIKA SAVINJSKIH HMELJARJEV 6. IN 7. TEGA MESECA.

O, TA ZLATA ROŽA – HMELJ

Praznik SAVINJSKE HMELJARJE 66 se bliža z bliskovito naglico in jezero pod Dobrovljami mirno čaka na množice — v nedeljo 7. 8.... Lepaki vzdolž in počez po dolini vabijo... na izbor »hmeljske princese«, na določitev »hmeljarskega starešine« in podobne privlačnosti, ki naj bi hkrati tujcem povedale kaj novega...

Pa tudi »tisto staro, od nekdaj« ne bi bilo napak! Na primer tehle nekaj stihov iz doslej še neznane »spevoigre v 3. dejanjih« ZLATA ROŽA; celo uglasbil jo je že nekdo, a vendar prav zavoljo vdora okupatorja je še nikjer niso izvedli. (O njej kdaj pozneje vsekakor več!). Kljub vsem verjetno kritičnim pripombam pa je vendarle *ogledalo* razgibanih savinjskih hmeljarjev pred 30 leti.

SAVINJSKA TA DOLIN'CA!

Če vidiš jo, že vzljubiš jo,
pogled se ti razneži:
prelepo to dolinico
v šopek še poveži!

Dolina mirna — kraj je tih,
lepota jo preveva
in kot dekleta rožni dih
jo sončece obseva.

Obdaja jo čarobni krog
gorá in holmov venec...
Dobrotni jo naš čuva Bog,
krasote te prvenec.

Vsa v zlati rožici žari,
smehlja nebo se sinje,
prepreza jo in jo deli
srebrni trak Savinje...

Če vidiš jo, že vzljubiš jo,
se vtisne ti v spomin:
Savinjska ta dolin'ca,
ta biser vseh dolin!

Pesem obiralk...

Smo brhke obiralke,
spod' rok nam delo gre...
Le včasih poniglavke,
če fantje nas jeze...

Ko pride pa počitek,
nam duše zaživé...
Prikaže fant se vitek —
ogreje se srce...

Ko roža bo obrana,
spomin bo nanj uvel,
in njiva spet zorana —
v življenje kliče hmelj!

Jaka Slokan

Zakrinkana vojna

VOHUNSKE ZGODBE IZ II. SVETOVNE VOJNE (35)

Tudi veliko denarja bi bili prihranili, kolikor so bile vredne zgradbe in druge dobrine, ki so bile porušene in uničene v zadnjih mesecih vojne. Samo britanska vlada je tisti čas porabila 16 milijonov funtov sterlingov dnevno; kolikšna vsota denarja je bila porabljena potlej v šestih mesecih, si lahko izračuna vsak sam. Če pa k temu prištejemo še denar, ki so ga tisti čas zapravljale še druge vlade, lahko uvidimo, da se je povsem po nepotrebnem zapravilo naravnost astronomsko ogromno denarja, ki bi ga sicer lahko uporabili za povojno obnovo in napredek.

Razmišljanja o možnostih in prihrankih nas lahko zavedejo, zato je bolje, če sprejmemo nesporno dejstvo, da bi se bila vojna končala dosti poprej, v kolikor bi bili britanski padalci uspeli v desantu pri Arnhemu. Toda ta desant ni uspel; četudi so bili britanski padalci pripravljeni za vsakovrstne vojaške akcije in so se izkazali hrabre in neustrašne. Ta neuspeh je zakrivil en sam človek in zaradi njega so bili britanski padalci obsojeni, še preden so začeli s svojo akcijo. Ta človek je bil po narodnosti Holandec, a pisal se je Christian Lindemans. Mogoče ne moremo valiti krivdo, da se je vojna v Evropi podaljšala za šest mesecev, samo nanj, vsekakor pa je on kriv, da je v bojih pri Arnhemu padlo sedem tisoč hrabrih britanskih padalcev. Malo je vohunov in izdajalcev, ki bi bili z eno samo potezo naredili toliko škode svoji domovini in zaveznikom.

Podpolkovnik Oreste Pinto je bil tedaj šef nizozemske skupine protiobveščevalne službe pri vrhovni komandi zavezniških čet v Evropi. Njegova naloga je bila, da je organiziral varnostno službo na področju zavezniških armad, ki so v tem času napredovale skozi Flandrijo proti Holandiji. Na tem področju so delovale II. britanska armada, I. in III. ameriška in I. kanadska armada. To je bila ogromna množica, ki je neprenehoma nadaljevala svojo zmagovito pot, a je za sabo puščala opustošenje, ki ga ni bilo mogoče preprečiti, kajti ni je vojne brez žrtev. Zaradi tega so postali mnogi nesrečni civilisti brezdomci, posebej še v tistih predelih, kjer so se Nemci trdovratno branili. Civilne oblasti in policije takorekoč ni bilo, ker so bili večioma vsi policisti zapleteni v sodelovanje z okupatorjem in so bili zaradi tega diskreditirani ali po so celo pobegnili. Tako se je primerilo, da so se vojnim strahotam pridružili še glad, kraja in neredi. Nemci so to stanje naglo izkoristili in so puščali za sabo saboterje, vohune in diverzante, ki bi naj v zavezniškem zaledju zavirali napredovanje zavezniških enot. Vsepovsod je bila zmeda. Mnogi civili so skušali izrabiti ta nered za obračune s svojimi nekdanjimi nasprotniki ali pa so se okoriščali s tujim imetjem, ne da bi se jim bilo potrebno bati policije.

Zaradi tega je bilo potrebno v teh predelih kar najbolj naglo uvesti red, kajti Nemcem ne bi bilo nič bolj všečno, kakor če bi bili morali zavezniki vrniti del svojih vojaških enot v zaledje, da bi tam skrbele za red in mir. Zato pa so morali štabi protiobveščevalne in varnostne službe delovati naglo in spretno, kar je v mnogih primerih terjalo tudi nekoliko več surovosti. Na nekaterih mestih so zgradili velika taborišča, kamor so strpali vse brezdomce in jih zadržali v taborišču, dokler se ni izkazala njihova nedolžnost. V teh taboriščih, ki so jih zgradili na zasežnih kompleksih in jih ogradili z bodečo žico ter zavarovali s strojnicami, ki so mogle streljati v obe smeri, so bili tudi vsi tisti, ki so jih osumili vohunstva ali kakršnih drugih zlih namenov v zaledju.

Varovance v teh taboriščih so sistematično zasliševali in kakor hitro so ugotovili njihovo nedolžnost, so jih premestili v udobnejše okolje. Zaradi tovrstnega »čiščenja« so slednjič ostali v teh taboriščih samo tisti, ki so bili zares česa krivi. Te so po zaslišanju ustrezno obsodili in premestili v posebej pripravljene zapore.

Po osvoboditvi Antwerpna je zahteval podpolkovnik Oreste Pinto, da se tudi v tej okolici zgradi takšno taborišče. Ko je nekega dne zaslišal pri glavnem vhodu v taborišče divji hrušč in trušč, je stopil tja, da bi videl, kaj se dogaja. In imel je kaj videti: pred stražarjem je stal pravi velikan v človeški podobi. Visok je bil skoraj dva metra, a za svojo velikost je bil še vedno preveč širok in s takim prsnim košem, da je bilo videti, da mu bo srajca nad mišicami vsak hip počila. Mišičaste roke so bile videti kot bedra pri kakšnem atletu in verjetno je, da je imel vsaj 110 kg, vendar je bilo vse telo čvrsto kakor bi bilo izklesano iz kamna. Pa to še ni bilo vse: četudi je bil že po videzu tak, da ga ne bi mogel nihče spregledati, je nosil na sebi še toliko orožja, da je bil videti kakor kak majhen premični arsenal. Za pasom sta mu tičala dva velika bodeža iz črnega jekla, ob desnem boku mu je visela pištola tipa Lueger z dolgo cevjo in merilcem za streljanje ciljev do 1000 metrov, čez prsa je imel ročno strojnico, ki mu je visela okoli vratu, tipa Schmeisser, ki pa je bila videti zaradi njegove razsežnosti komaj tolikšna kot otroška igrača. Žepe je imel izbočene, kar je dalo slutiti, da so nabasani z ročnimi granatami.

Orjaku se je za vsako roko obešala po ena nasmejana mladenka, a z vseh strani so ga obkrožali holandski mladeniči, ki jim je bilo videti, da se mu čudijo in ga obožujejo kot heroja.

SAMO SLAČILNICE

Že dolgo »grajeni«, a nedograjeni dom TVD Partizana na novem stadionu v Žalcu so začeli graditi. Ker ni dovolj denarja za dokončno izgradnjo objekta, je bilo sklenjeno, da se uredijo v spodnjih prostorih doma slačilnice in sanitarije, kar bi naj služilo vsaj najmanjšim trenutnim potrebam. Res škoda pa je, da ni denarja za dograditev celotnega objekta, ki bo vsak čas razpadel.

Kaj mislite, dragi bralci!

Ko sva se zadnjič srečala s prijateljem, mi je ta namesto pozdrava zastavil tole vprašanje:

»Ali bi rad kaj zaslužil?«

In jaz: »A?«

On ponovno:

»Če bi rad kaj zaslužil?«

»Kakor veš, uživam dopust, in če priložnost nanese, hm, se dela ne branim!«

»Dobro,« je moj prijatelj mirno nadaljeval, »potem poslušaj!«

Kaj sem hotel, poslušal sem ga. In moram reči, da mi ni bilo žal.

»Dobro veš, da sodim med tiste povprečne državljane, ki tudi žive na kredit. Pa ne za avto!«

To vem, sem si mislil, in prijatelj je utihnil, kakor da je uganil mojo pripombo.

»Torej, do nedavnega sem sodil, da je kredit perfektna zadeva.

Z ženo sva oba v službi in tako, moram reči, nama je kar lepo šlo. Ne razkošno, a bila sva zadovoljna. Lahko si misliš, kako sem bil razočaran, ko sem nenadoma ugotovil, da kredit vendarle ni vedno tako posrečena zadeva!«

»Kako? Kar naenkrat?« Postal sem radoveden, kajti slutil sem, da mora biti zgodba zanimiva.

»Počakaj! Vse lepo po vrsti. Vsak mesec sva z ženo družinski proračun delila na dva dela — na kredit in čisti osebni dohodek obeh. Ženina plača, pravzaprav njen večji del, je romal v banko, vse ostalo pa sva delila glede na običajne izdatke. Toda . . .«

Prijatelj je umolknil.

»Te zanima?«

»Kako da ne! Pripoveduj!« Za prijateljeve težave sem imel vedno posluh.

»Toda, nedavno se nama je rodila hčerka. Žena je bila torej, in je še, na porodniškem dopustu. Nekoliko sem se bal, kako bo sedaj socialno zavarovanje . . .«

Tu sem vzdihnil! »Ubogo socialno zavarovanje! Ali ni dovolj, da ga že reforma tako kritizira!« A prijatelj se ni dal motiti. »Bal sem se, da socialno zavarovanje ne bo pravočasno izplačalo ženi nadomestila za osebni dohodek. Ampak, pošteno sem se ušteli! Že petega v mesecu sva imela denar. Si lahko misliš, kakšno presenečenje! Nekoliko se mi je omajalo prepričanje, da na socialnem ne izplačujejo redno pokojnin, nadomestil za osebne dohodke — skratka, da niso ažurni! Spet je šlo vse po starem!«

»Se ni morda v naslednjem mesecu zataknilo?« sem pohlevno vprašal.

»Ne morda, ampak se je«, je trdno odgovoril prijatelj.

»Mimo je bil namreč že peti, pa šesti, sedmi julij, ničesar nisva dobila. Ko tudi do desetega nisva dobila nadomestila, sva se z ženo odločila, da počakava še dva dni — nato pa grem povprašat! Kajti z mojimi petdesetimi tisočaki nisva mogla živeti — s kreditom in z novim članom družine!«

Dobro, sem ga razumel! Toda kaj, jaz vendar nisem socialno zavarovanje!

»Bilo je torej okrog 13. julija, ko sem se šel pozanimat, kako je z vso zadevo. V sobo 13. sem vstopil nekoliko zadržano, priznam, bilo mi je neprijetno, sam ne vem, zakaj, a uslužbenka mi je povedala, da bo nakazano v prihodnjih dneh. Jasno, zadovoljen sem doma ženi sporočil veselo novico.«

»In — tako se je končalo?« sem razočarano vprašal. »Hop! Motiš se! Kajti v prihodnjih dneh nisva ničesar dobila. In še dolgo bi morala čakati, če me ne bi neka kolegica slučajno vprašala, ali se je v začetku meseca žena javila v zdravstvenem domu. Vidiš, to sva pozabila. Na socialnem sploh niso dobili obvestila zdravstvenega doma, da je žena v bolniški! Čeprav . . .«

»Čeprav ti je uslužbenka rekla, da bosta dobila v prihodnjih dneh!«

»Točno! No, in tako sva to uredila, potem pa spet čakala. Nekaj sem si moral sposoditi, kajti bližal se je že 20. julij, mjdva pa . . . Saj veš! to ni prijetno!«

»Res ne,« sem odkritosrčno priznal.

»Še sva čakala, a poštarja z nakazilom ni bilo. Tako sem se 25. julija ponovno odločil, da grem vprašat. Zadeva me je začela tudi drugače skrbeti — ne samo z materialne plati. Ali je samo pri meni tako? Kaj pa, če jaz ne bi imel službe? Kako bi žena živela z otrokom? Spomnil sem se marsičesa. Za odgovore nisem vedel. Tako sem se 25. julija spet znašel na socialni in uslužbenka, tokrat druga, me je spet potolažila, da bo denar v prihodnjih dneh nakazan. Ko sem jo vljudno vprašal, zakaj do sedaj še tega niso storili, je tovarišica blagohotno odgovorila: Veste, obvestilo smo dobili šele 15., vsa zadeva pa tudi deset dni traja! Kaj traja, tega mi ni povedala! In tako . . .«

»In tako še čakaš!« sem dopolnil njegovo misel.

»Čakam, potrpežljivo, a vendar mi nekaj ni jasno. Že ves čas ugibam, zakaj gre vsa zadeva tako počasi? Zakaj? Ali morda tam kdo meni, da je za človeka to tako enostavna zadeva? Ali za njih ne velja — reforam, vsaj reforma v ažurnosti poslovanja. Če morda ni denarja, bi se to lahko pošteno povedalo, ali pa se tako uredilo, da se vsaj del sredstev izplača. Ali pa so kje drugi vzroki? In . . .«

Prijatelj si je zastavil še nekaj vprašanj. Pozorno sem ga poslušal, a se nenadoma hitro poslovil od njega. Odhitel sem domov in vso zadevo — napisal. Takšno, kot je, ste jo sedaj prebrali. Lahko bi dodali še kakšno mnenje — vseh tistih, ki so doživeli ali pa doživljajo podobno zgodbo, kot moj prijatelj. Pa naj ostane samo pri zapisu. Morda se bo komu vendarle zazdelo, da kljub vsem objektivnim vzrokom takšno ravnanje socialnega zavarovanja ni v redu, da ni dobro. In da bi se lahko spremenilo — saj gre za človeka. Kaj mislite, dragi bralci?

Jože Volfand

Lutka IZ PARIZA

VINCENT MC CONNOR

— 17 —

»Govorite angleški« je vprašal Fanning.

»Seveda, monsieur.«

»Žal ne govorim francoski. Šele drugič sem v Parizu. Prvič sem bil tu med vojno.«

»In kaj bi želel monsieur jesti?«

»Ne vem. Kaj pa imate dobrega?«

Natakar ni niti mignil ob običajnem vprašanju tujega gosta. Toda Fanning je bil prepričan, da ne bo pozabil na prvega gosta tega dne in tako si je pridobil alibi, kakršnega si je želel.

—0—

Pred hotelom Couronne sta stala dva črna renaulta. Torej je bila policija že spet tu.

V veži je bilo mračno kakor vselej. Gospa je sedela na svojem stolčku v recepciji.

»Monsier Crossman, neka dama vas je iskala, ki je hotela z vami govoriti.«

»Neka dama?«

»Američanka.«

Fanning ni poznal nobene Američanke v Parizu.

»Sporočila je, da vam bo telefonirala«, je še dodala gospa.

Komaj je prišel Fanning v svojo sobo, že je zazvonil telefon.

Toda ni se oglasila neznana Američanka, temveč gospa, ki ga je prosila, da bi prišel spet dol; inšpektor Rodier bi želel govoriti z njim.

Fanning si je hitro odpel jermen s samokresom izpod suknjiča in se je odpeljal z dvigalom, ki so ga medtem popravili, v pritličje.

»Monsieur Crossman?« glas je prihajal iz globine hotelske veže. »Vas smem še enkrat nadlegovati?« Inšpektor se je prikazal iz sence.

»Nova vprašanja?« Fanning je stopil inšpektorju nasproti. »Ali ste morda odkrili morilca?«

»Pustite nam še čas, monsieur.« Rodier je z roko namignil proti majhni pisarni. Vsa soba je bila čisto v rjavem. Pohištvo je bilo prevlečeno z oguljenimi pregrinjali iz pliša. Sobo je razsvetljevala svetilka na podstavku z zlatorumenim senčnikom. Na zofi je sedela ženska, malo stran je stal uradnik. Ženska je bila svetlolasa, oči je imela otekle, bila je v črnini.

»Tu je Američan,« je dejal Rodier francoski »Ste ga »že videli kdaj poprej?«

Ženska je dvignila pogled in se ozrla Fanningu naravnost v obraz. »Ne,« je dejala. »Se nikoli.«

»Kaj to pomeni?« je vprašal Fanning. Rodier ni smel opaziti, da razume francoski.

»Žal mi je, monsieur,« Rodier je govoril spet angleški. »Gospa zna samo francoski. Ona je vdova nesrečnega monsieura Gabillota, ki so ga snoči ustrelili.« Pomignil je uradniku. »Odpeljite gospo v mojo pisarno. Čez deset minut pridem za vami.« Potem se je spet obrnil k Fanningu:

— 18 —

»Moral bi vas nekoliko izprašati, monsieur Crossman. Toda hočem vas opozoriti: v kolikor nočete, vam ni potrebno odgovoriti.«

»Odgovarjal bom, če bom le mogel.«

»Odlično! Najprej: ste kdaj uživali mamila v kakršnikoli obliki?«

»Nikoli!«

»Zvedel sem, da mnogi Američani kadijo marihuano. Bi smel videti vašo cigaretnico?«

»Je sploh nimam. A danes zjutraj sem si kupil cigatere,« Fanning je izvlekel zavojček iz žepa in ga ponudil Rodieru. Inšpektor je poduhal: »Francoske cigarete.«

»Kaj pomeni vse to?« Fanning je naredil nekoliko užaljen glas.

»Bi hoteli sleči vaš suknjič, monsieur Crossman?« Dodier mu je vrnil zavojček cigaret.

»Zakaj pa ne?« Fanning je vtaknil zavojček cigaret v žep, medtem ko je slačil suknjič.

»In prosim, da zavihnete oba rokava,« je nadaljeval inšpektor. Torej so bila mamila odločilna pri pojasnjevanju umora. Inšpektor Rodier si je natanko ogledoval Fanningove gole roke.

»Hvala, gospod Crossman. Ni videti, da bi vas premagovala strast.«

»Kako mislite to?«

»Nobenih vbodov injekcijske igle.«

Fanning je spet odvihnil rokave. »Smem obleči tudi suknjič?«

»Seveda. Včeraj sem vas pozabil vprašati, kje ste prebili popoldne.«

»Da se spomnim. Kosil sem na Place St. Michel. Potem sem se sprehajal po mestu, popil viski v kavarni na Rond Pointu in večerjal pri Drouantu. Od tam sem se odpeljal s taksijem v hotel, kjer sem našel vas z mrličem v svoji sobi.«

»In danes zjutraj? Kaj ste počeli v tem dežju?«

Kako dobro, da si je bil oskrbel alibi.

»Bil sem v Tuilerijah,« je odgovoril Fanning. »Potem sem šel po neki dolgi ulici z množico trgovin, kjer sem bil nekoliko zaščiten pred dežjem.« Kazal je videz, kakor da razmišlja. »Kaj se ji ne pravi Rude de Rivoli? In ko sem postal lačen, sem si poiskal restavracijo.«

»Se spominjate imena?«

»Da. Pasadena.«

Vedel je, da bo inšpektor povprašal v restravraciji in prav tako je vedel, da se bo natakar spomnil ameriškega turista. Alibi je bil v redu.

»Bili ste zelo ustrežljivi, monsieur Crossman,« je dejal Rodier. »Zahvaljujem se vam in potrudil se bom, da vas v prihodnje ne bom več nadlegoval.« Napotil se je proti veži. »Na svidenje, monsieur!«

Fanning je odšel k dvigalu. Ko se je stara kabina približevala gornjemu nadstropju, da je začelo mraziti; skozi rešetke je pihal hladen zrak. Bil je vesel, ko je prišel v svojo toplo sobo.

— 19 —

Kakšno popoldne! Že drugi mrlič. In potem listič: riba te bo ubila! Katera riba? Koliko časa bo trajalo, da bodo odkrili umor starega Michela? V kolikor ne bo kakšen sosed stopil k njemu, se lahko, primeri, da ga še nekaj dni ne bodo odkrili. Sredi njegovih misli ga je zmotilo trkanje.

»Naprej!«

Vrata so se odprla. »Jaz sem, monsieur.« Vratar Maurice je bil videti utrujen in potrt. »Nekaj sem zvedel. Policija je našla cigaretne ogorke . . .«

»To ste mi povedali že včeraj.«

»Toda bile so posebne cigarete. Marihuana. Ogorki so ležali na dvorišču naravnost pod oknom sobe osemindvajset. Morilec jih je moral vreči skozi okno. Verjetno je mislil, da jih ne bo nihče našel.«

Fanning je vzel iz žepa deset frankov. »Ste medtem slišali kaj za Michela?«

»Nič.«

Na nočni omarci je zazvonil telefon. Fanning je počakal, da so se vrata za Mauriceom zaprla, šele potem je dvignil slušalko: »Prosim!«

»Jeff?« se je oglasil ženski glas.

»Tu Jeff Crossman.«

»Jaz sem Pat.«

Pat! Patricia Middleton iz Bostona.

»Kaj si v Parizu?« je vprašal Fanning.

»Šla sem za tabo. S prvim letalom, ki sem ga lahko ujela. Prispela sem danes zjutraj.«

Fanning se je zasmejal. »Noro!«

»Vem. Kaj ti ni smešna gospa v recepciji povedala, da sem te iskala?«

»Je. Toda zakaj nisi povedala svojega imena?«

»Bilo me je strah. «

»Strah?«

»Da. Morda bi storila kaj napak. Saj ne vem, kaj počneš tu.«

»Kje pa stanuješ?«

»V Continentalu.«

»In kdaj te lahko vidim?«

»Bi šel z mano večerjat?«

»Rad.«

»Najprej bi si rada kupila nekaj novih oblek. Saj se moram zate nalepotičiti.«

»Obkorej zvečer?«

»Ob osmih?«

»Da. Toda ne v tvojem hotelu. Pelji se s taksijem do Palais Royal. Čakal te bom pred vhodom v Comédie Française in potem te bom odpeljal v čisto svojevrstno restavracijo.«

»Torej ob osmih!«

Počasi je Fanning odložil slušalko.

Place du Théâtre Française se je bleščal v dežju. Avtomobili so brzeli mimo v vse smeri. Fanning je čakal pri vhodu v Comédie

— 20 —

Française. Zagledal je taksi s Pat, ki se je zaustavil in stekel čez pločnik. Toda še preden ji je utegnil odpreti vrata, je bila Pat že na cesti.

Črni lasje so se ji vili čez črn krznen plašč, roke so mu segle naproti v objem. Njene mehke ustnice.

»Tako sem se bala,« je zašepetala, »da si jezen name.«

»Samo presenečen sem, nikakor pa ne jezen.« Peljal jo je k arkadam Palais Royala. »Si lačna?«

»Kakor volk. Opoldne nisem jedla ničesar.«

Zasmejal se je. »Za to ni nobenega opravičila. Da v Parizu nekdo ne je opoldne!«

»Razložila sem stvari iz kovčkov in takoj odšla v tvoj hotel. Zatem sem nakupovala. Le počakaj, da vidiš mojo novo obleko.« Njuni koraki so odmevali pod oboki.

»Restavracija je čisto na koncu,« je dejal Fanning. »Stara je najmanj sto let.«

»Oh, kako lepo, da sem tu!« Obesila se mu je za komolec. »Čisto si spremenil moje življenje!«

Nežna rožnata luč se je svetlikala skozi okna restavracije. Natakar je bežno preletel s pogledom po krznenem plašču Pat in zatem odvedel goste k posebno dobri mizi. Fanning je pomagal Pat iz plašča. Oblečena je bila v belo večerno obleko, ki je bila naravnost očarljivo preprosta.

»Resnično je videti, da si nakupovala,« je dejal občudovalno. »Lanvin. Zate.«

Fanning je naročil napitek, zatem pa se je zapletel z natakarjem v daljši razgovor o jedeh in o vinu, ki bi sodili k jedilom.

»Nisem niti slutila, da govoriš tako odlično francoski,« je dejala Pat, ko se je natakar oddaljil.

»V vlogi Jeffa Crossmana ne razumem niti besede francoski. Toda nocoj nisem v službi. Šele jutri bom spet Crossman.

»In kdo si zdaj?«

»Tega ti še vedno ne smem povedati.«

Natakar je prinesel predjedi. Preden je postregel, je ponudil pladenj Pat v oceno. »Čudovito!« Pat se je smejala. »Ko bi le vedela, kaj je . . .«

»Srčki artičoke z gosjimi jetrcami,« ji je pojasnil Fanning. »Mislim, da ti bo ugajalo.«

»Prav gotovo, da bo . . . oh!«

»Kaj je?«

»Obraz! Tam pri oknu!«

Hitro se je obrnil. Zavesa ni bila zagrnjena do kraja. »Mož je izginil,« je dejala Pat. »Toda naravnost bolščal je vate.«

»Kakšen je bil videti?«

»Težko bi povedala. Takoj se je odmaknil, ko je opazil, da sem ga zagledala.«

»Kakšen sprehajalec,« jo je pomiril Fanning. Nesmiselno bi bilo, da bi jo vznemirjal. Toda, je bil resnično samo kak priložnosten sprehajalec, ali mu je morda kdo sledil? Nemogoče! Dvakrat je menjal taksi.

ŠE DANES NAROČITE CELJSKI TEDNIK

Preusmeritev na preventivo

Čeprav zadnji zbori volivcev v šmarski občini niso bili najbolje obiskani — poleti, ko je na polju obilo dela, si le redkokdo lahko utrga toliko časa, da se lahko udeleži sestanka — pa je razprava o razvoju zdravstvene zaščite in socialnega varstva v šmarski komuni do leta 1970 vendarle razgibala določen del prebivalstva. To pa je tudi razumljivo, saj sta ti dve področji skoraj najbolj zanimivi, hkrati pa tudi zelo pereči.

Osnovno zdravstveno dejavnost opravlja v šmarski občini zdravstveni dom s svojimi organizacijskimi enotami v vseh večjih krajih, za zdravstveno zaščito v steklarski industriji zaposlenih delavcev in njihovih družinskih članov pa skrbi obratna ambulanta steklarne v Rogaški Slatini. Tako naj bi bilo tudi v prihodnje; v programu razvoja namreč ni predvideno, da bi kaj bistveno povečevali kapacitete zdravstvene službe, pač pa bo treba poskrbeti zato, da se bo usmerila predvsem v preventivno zdravstveno varstvo. Zato bi nekoliko povečali število zdravstvenih delavcev in posvetili vso pozornost higiensko epidemiološki službi, ki bi naj poskrbela tudi za sanacijo neustreznih vodooskrbnih objektov, ki jih je več kot dva tisoč. V šmarski občini beležijo zdaj na enega zdravnika 3.400 prebivalcev, v letu 1957. pa je bilo to razmerje še ena proti 6 tisoč. Do leta 1970. bodo razmerje seveda še izboljševali, saj bodo v občino prišli tudi nekateri štipendisti, ki se šolajo na različnih institucijah po vsej Sloveniji.

Za službo socialnega varstva pa velja ugotovitev, da se v preteklih letih ni razvijala skladno z naraščanjem potreb. Vzrok za to ne razveseljivo dejstvo je predvsem v pomanjkanju finančnih sredstev in primernega strokovnega kadra, zato so v naslednjem obdobju predvideli nekoliko širokogrudnejšo politiko. Najbolj pereča je problematika otroškega varstva, zato bo treba ustanoviti več otroških zavetišč, v Rogaški Slatini pa bi morali urediti tudi otroški vrtec za kakih 120 otrok. Ker bi stroški bivanja otrok v varstvenih ustanovah ne smeli presegati zmogljivosti staršev, bi morale pobudo in tudi del financiranja te dejavnosti prevzeti krajevne skupnosti in delovne ter družbene organizacije.

Vzporedno z reševanjem problematike otroškega in mladinskega varstva bo treba skrbneje urejati tudi varstvo starejših ljudi, ki so ostali brez sredstev za preživljanje. Tem bi morali zagotoviti take podpore, ki bi krile vsaj minimalne življenjske stroške. Z razpoložljivimi sredstvi, ki pa bodo morala biti znatno višja kot dosedanja, pa bo treba uspešneje reševati tudi preživninsko varstvo ostarelih kmetov in zadeve borcev Narodnoosvobodilne borbe. Pri tem gre predvsem za priznavalnine, stanovanjsko problematiko in podobno.

Ker je dom počitka v Jelšingradu že premajhen, bodo morali razširiti njegove kapacitete. Predvideno pa je tudi to, da bo zavod razvijal še nekatere druge oblike pomoči ostalim socialno ogroženim ljudem — da bi jim na primer nudil tople obroke hrane, pogoje za osebno higieno, da bi organiziral obrtne delavnice za delovno terapijo za fizično še sposobne oskrbovance itd.

V načrtu razvoja socialnega varstva v občini je zanimivo tudi priporočilo, naj bi načrtneje razvijali vse oblike preventivnega socialnega varstva tudi v delovnih organizacijah, na kar v mnogih kolektivih preradi pozabljajo.

Pomoč poplavljencem v Porožu

Nedavno hudo neurje je močno prizadelo nekatere prebivalce na območju krajevne organizacije Rdečega križa Dobrna, zlasti one v Porožu. Voda je vdirala v stanovanjske prostore in uničevala vsakdanje potrebščine. Najnujnejšo pomoč so nudili hudo prizadetim družinam kajpak najbližji sosedje, ki jih k sreči ni obiskala vodna stihija, ali pa jih ni tako hudo oškodovala kot druge. Kasneje so podprli nesrečne občane tudi nekateri drugi krogi, organizacije in ustanove. Občinski odbor Rdečega križa Celje je v ta namen poslal krajevni organizaciji Rdečega križa Dobrna dvestodvajset kosov raznih oblačil in perila tako za otroke kakor tudi za mladince in starejše oškodovance. Nekaj te pomoči pa je namenjeno tudi najpotrebnejšim šolarjem.

Take elementarne nesreče nas opominjajo, naj zbiramo razne potrebščine, ki še niso za odpad, pa bi se jih radi znebili, ter jih pošiljajmo občinskemu odboru Rdečega križa v Celju ali pa posameznim krajevnim organizacijam Rdečega križa, ki jih bodo z velikim pridom in na pravem mestu uporabili.

ABC NEGE

Roke delavke

Ker pri fizičnem delu roke najbolj trpijo, bi jim morali tudi pri vsakdanji negi posvetiti največ pozornosti. Sprva bo morda zato bolj težko najti čas, ko pa se takega opravila navadimo, ni prav nič več zamudno.

Marsikatera delavka si po delu ne more lepo očistiti rok, pa čeprav pridno uporablja milo in ščetko. To je razumljivo, saj se mnoge snovi v vodi in mlilu le slabo topijo. Zato si marsikatere žene čistijo roke z oljem, bencinom, nafto in podobnimi čistili, toda s tem svoji utrujeni in razpokani koži na rokah samo še bolj škodijo. Če pa se je zanje le odločila, si jih mora po čiščenju z rok vsaj temeljito sprati. Najbolje pa je, da si roke očisti z vodo in mazavim milom ter z dobro ščetinasto krtačko. Toda ob nohtih, v nekaterih gubah na dlaneh in na hrbtu roke nekaj umazanije le še ostane. Če si taka mesta podrgnemo z limono, bodo roke svetlejše, pa tudi koža bo volnejša. Pomaga tudi citronska kislina, katere kristalčke je treba vtreti v še vlažne dlani. »Črno za nohti« zahteva poseben postopek. Na zobotrebec navijemo malo vate, ga pomočimo v tri procentni vodikov prekis in posirgamo z njim nesnago izza nohtov. Po čiščenju z vodikovim prekisom si je treba roke spet splakniti.

Roke je treba tudi skrbno namazati, sicer se koža osuši in razpoka. Zato je prav, da si pravkar umite roke namažemo z glicerinom, v katerega smo stisnili nekaj kapljic limoninega soka. Preveč glicerina pa rokam škoduje in učinek je ravno nasproten. Glicerin je torej v roke treba vtreti zelo natanko.

Podobno kot z rokami, je treba ravnati tudi z nogami. Vsem delavkam, ki pri delu veliko stoje, pa priporočamo tudi to, da si vsak večer zmasirajo noge. Masažo začno pri prstih na nogah in jo končajo pri kolenih, masirajo pa tako, da z obema rokama objamejo nogo in potegnejo z njima proti kolenu. Tako naj masirajo vsaj dvajsetkrat vsako golen. Z masažo poživijo krvni obtok in preprečijo nastajanje krčnih žil. Toda masirajo naj si noge tudi tiste žene, ki krtice že imajo, saj bodo z masažo preprečile, da bi se žile vnele, da bi koža na golenih postala lišajasta in da bi se na njej pojavile rane.

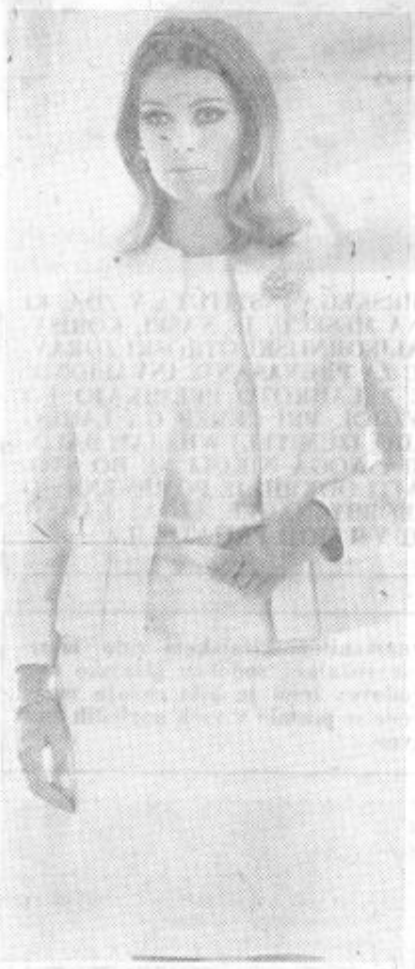

SAMO AVGUST SE IN OPUSTITI BO TREBA UPANJE, DA BI SE LAHKO OBLEKLI POLETNO OBLEKO. V PREHODNIH DNEH, KO PA SONCE VČASIH VENDARLE SE TOPLO POSIJE, JE NAPRIMERNEJŠE OBLAČILO KOSTIM. DANES VAM PREDLAGAMO PREPROSTO KOMBINACIJO, KRILA, BLUZE IN JOPICE IZ ENAKEGA MATERIALA; KROJ POŽIVLJAJO POUDARJENI ŠIVI OB ZAPESTJIH, ROBU JOPICE IN NA PASU.

Maneken

V julijski številki Manekena, ki je hkrati tudi avgustovska je precej zanimivosti. Tistim, ki odhajajo na dopust, priporočamo, da preberejo sestavek o sončenju, onim, ki so se odločile, da bodo stopile v korak z modo, sestavek Telovadba za poletje, pa tudi za neopredeljene bo v novi številki Manekena marsikaj. V rubriki Modni kurir so tokrat odgovorili nekaj bralkam, ki so prosile za nasvet, kako naj si ukrojijo novo obleko. V reviji je nekaj strani posvečenih tistim, ki rade oblečejo hlače, med katerimi prevladuje nekaj res čudovitih modelov Pletenine iz Ljubljane, seveda pa je tu tudi precej oblek za plažo in dopustniške dni. Štiri strani revije so namenjene najmlajšim, kar devet pa močnejšemu spolu. Tokrat torej zares — za vsakogar nekaj.

NEVSAKDANJI RECEPTI

Seveda ne vsak dan, toda kadar imamo nekaj več časa, se v kuhinji lahko nekoliko poigramo; tako za spremembo, ali pa, da se še prepričamo v lastno spretnost. Za take prilike smo izbrali danes jed, ki jo pripravimo iz svinjskega mesa.

Mesna omleta: trije rumenjaki, trije beljaki, 2 dekagrama olja, dve žlici moke, sol, približno pol kozarca mleka, tri dekagrame olja za pečenje, 10 dkg zmlete sveže svinine, drobna čebulica, tri dkg olja, sol, zelen peteršilj, malo sladke paprike.

Rumnejake penasto umešamo z oljem, rahlo primešamo sneg, presejano moko in mleko. V ponvi za omlete razgrejemo olje, vlijemo vanj omletno testo in postavimo za nekaj minut v vročo pečico. Polovico pečene omlete namažemo z nadevom in preganemo čezenjo drugo polovico. Hitro serviramo.

Za nadev pomešamo zmleto meso s soljo, sesekljanim peteršiljem, sladko papriko in denemo na maščobo, na kateri smo prej rahlo zarumeneli sesekljano čebulo. Vse skupaj prepražimo, ohladimo in uporabimo.

Pripravljamo ozimnico: Paradižnik

Tudi paradižnik sodi v ozimnico. Lahko ga pripravimo na več načinov in prav je, da z njim obogatimo zalogo v svoji shrambi.

Paradižnikov pire pripravimo tako, da paradižnike zrežemo in toliko skuhamo, da upadejo. Nato jih pretlačimo in pustimo čez noč na hladnem. Vodo, ki je izstopila odlijemo in jo lahko porabimo za sok ali za juhe. Pire napolnimo v kozarce in pasteriziramo. Pire lahko zanesljivo konzerviramo z vročim poljnjenjem, ki jih zamašimo z gumijastimi kapicami in že hladne zalijemo s parafinom.

Za pikantni paradižnikov pire dodamo paradižniku drobno sesekljan peteršilj, drobnjak, šalotko ali čebulo, zelenje zelene, hren in pehtran. Ta pire moramo pasterizirati dvakrat in to prvič eno uro in drugič trideset minut.

Paradižnikov kečup v steklenicah pripravimo tako, da paradižnike toliko pokuhamo, da upadejo, nato jih pretlačimo in mezgo kuhamo tako dolgo, da se zgosti. Na liter gošče damo četrt do pol litra vinskega kisa, dekagram soli, sesekljano čebulo, pet dekagramov sladkorja, dekagram soli, dva decelitra vinskega kisa, zmlet česen, malo popra in muškatnega orešcka. Polene majhne steklenice pasteriziramo deset minut pri temperaturi 100 stopinj. Kečup dodajamo solatam, mesu in zrezkom kot pikantno omako.

Nekateri radi konzervirajo tudi paradižnikovo solato s papriko. Potrebujemo: deset do petnajst dekagramov zelenih paprik, pet zelenih, deset rdečih trdih paradižnikov, dve srednje debeli čebuli, soli po okusu, poper, pol litra vinskega kisa, četrt litra vode, šest žlic olja in 20 kock sladkorja. Papriko, paradižnike in čebulo zrežemo na rezance, solimo, poporamo in dobro premešamo. Nato zdajemo zmes v kozarce. Medtem zavremo vinski kis, ki smo mu prilili vodo, dodamo olje in sladkor. To mešanico vlijemo še skoraj vrelo na zelenjavo v kozarcih. Če je olja premalo, ga še prilijemo, tako da je zelenjava z njim pokrita. Zavežemo jo s pergamentnim ali dvojnim celofanom, če uporabljamo navadne kozarce. Patentne kozarce zapremo kot običajno in pasteriziramo eno uro pri sto stopinjah. Pasteriziranje moramo čez nekaj dni ponoviti, solata pa je okusna šele po dveh mesecih.

Čebulo, papriko in paradižnik pa lahko pripravimo tudi tako, da vzamemo vse tri vrste zelenjave v enakem razmerju, zrežemo na rezine in dušimo v lastnem soku. Po potrebi dodamo malo vode, malo soli. Upadlo in že malo zmehčano zelenjavo damo v kozarce, prilijemo sok, ki je ostal od dušenja, po potrebi še malo slane, prevrete vode, ki naj seže čez zelenjavo. Pasteriziramo 80 minut pri temperaturi sto stopinj. Čez dva dni pasterizacijo ponovimo.

Za shranjevanje paradižnika je seveda še več načinov morda boste celo pripravili paradižnikov sok, ki sicer ni toliko v navadi, vendar zato nič manj okusen in primerna pijača za zimske dni.

LETOŠNJA MODA JE PRINESLA NEKAJ NOVOSTI TUDI MOČNEJŠEMU SPOLU. MOŽJE BI SI MORALI HLAČE UKROJITI TAKO, KOT VIDITE NA SLIKI. TOREJ BREZ GUBIC OB PASU IN Z NEKOLIKO SPUŠČENIM PASOM. TUDI ŽEPE JE MOGOČE VREZATI DRUGAČE KOT OBIČAJNO. HLAČE SO V ZGORNJEM DELU DOKAJ OPRIJETE, SPODAJ PA SE NEKOLIKO RAZŠIRJAJO IN SO BREZ ZAVIHKOV.

LEPOTICE JOČEJO

Ob letošnjem izbiranju za Miss Universum je bilo obilo jokanja. »Nič jim ni za latinska dekleta«, je tulila Miss Ecuador. »Evropska dekleta se bolje hranijo, zato jih vsi fotografirajo,« je hlipala Miss Argentina. In zares, švedsko Miss Margareto Arvidsson, 18 let, so izbrali za Miss Universum. In tudi ona je zajokala: »Zdaj ne bom mogla nikamor, ne da bi me kdo oblajal!« Toda kapitanova hči si je že naslednje jutro opomogla. Dejala je: »Nič ne vem, kaj se je dogajalo sinoči!«

PRVIH 13

Ob svojem času bi Van Gogh ne mogel sodelovati v izboru za prvih deset, ker je bil ob smrti tako rekoč neznan. Vsakih pet let zastavi francoska **Connaissance des Arts** raznim ocenjevalcem vprašanja: »Naštejte deset živečih slikarejv, ki jih najbolj cenite!« Znani evropski kritiki, razstavljalci, prodajalci in zgodovinarji so v 86 odgovorih navedli nad dvesto znamenitih imen iz sodobnega slikarskega sveta. Izbrali so dejansko prvih trinajst: 1. Pablo Picasso (35 glasov), 2. Joan Miró (31), 3. Max Ernst (27), 4. Jean Dubuffet (24), 5. Francis Bacon (21), 6.—7. Marc Chagall in Marc Tobey (16), 8. Vieira da Silva (14), 9. Hans Hartung (13), 10.—11. Sam Francis in Mark Rothko (11), 12. Balthus (10) in 13. Wilhelm de Kooning (9).

Devet izmed teh trinajstih je bilo v spisku že leta 1961. Bacon, Balthus, De Kooning in Rothko so novi v lestvici najboljših.

POLI IN MONO

Profesor je pri izpitu vprašal študentko medicine, kako učeno imenujemo pojav mnogoženstva.

»Poligamija,« je odgovorila študentka, ne da bi dolgo razmišljala.

»In kako imenujemo nasprotje poligamije?«

»Monotonija, tovariš profesor,« je izstrelila študentka.

— — —

Izkušena žena tolaži mlajšo: »Midva z možem imava povsem enak okus, toda trajalo je deset let, preden je to spoznal!«

Kozmični prah na zemlji

Ameriški znanstvenik John Backer je izračunal, da pade na Zemljo vsako leto okrog 100 tisoč ton vesoljskega prahu. Njegov račun izhaja iz dejstva, da je v usedlinah na oceanskem dnu več kovine (platine, iridija in osmija), kakor na zemeljski površini. Backer meni, da so te količine kozmičnega izvora, verjetno delci meteoritov in kometov. Odkril je tudi posebno metodo, s katero je mogoče meriti kovinske sloje. Skupina znanstvenikov iz Scrippsovega oceanografskega instituta v Kaliforniji je ugotovila, da so sloji na vsakih tisoč let postali za 0,4 do 0,5 milimetrov debelejši.

KADAR PRIME KAPUCIN ZA BASE-BALSKO PALICO, SE GLEDALCI IZ NEWYORSKE ČETRTI HARLEM RAJE SKRIJEJO NA VARNO. TUDI NA NASPROTNO MOŠTVO V TAKEM PRIMERU NIHČE NE STAVI NITI CENTA. ZAKAJ LE, KO PA EN CENT PROTI TOLIKIM CENTOM NE DAJE NOBENEGA UPANJA!

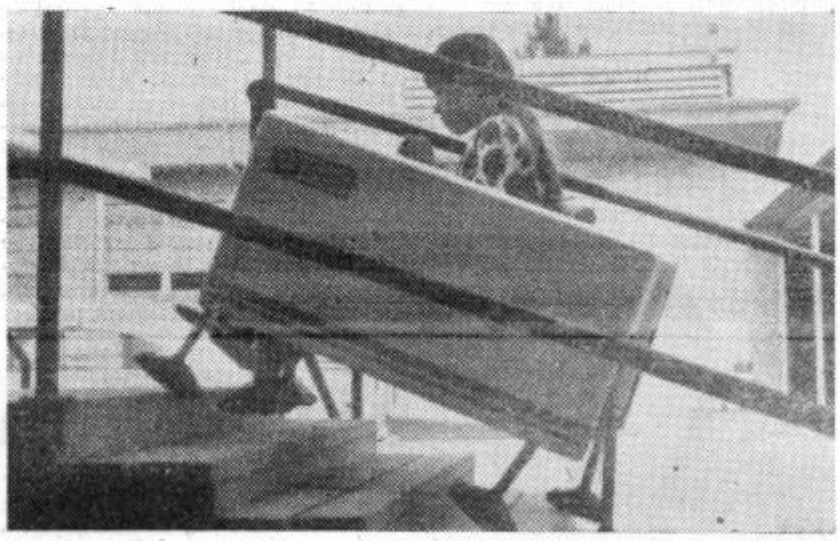

OSMERONOŽEC, IZDELEK VSEMIRSKEGA INSTITUTA V ZDA, KI BI GA NAJ PREIZKUSILI ŠELE NA MESECU, JE NAŠEL KORISTNEJŠO UPORABO NA ZEMLJI. KALIFORNIJSKI OTROŠKI ZDRAVNIKI SO GA NAMENILI NAMREČ ZA PRENAŠANJE INVALIDNIH OTROK. GUMIJASTE NOGE SE Z LAHKOTO PREMIKAJO PO STOPNIŠČU NAVZGOR ALI NAVZDOL, PRI ČEMER GA LAHKO OTROK UPRAVLJA ČELO Z BRADO. IZUMITELJ WILLIAM BALDWIN: »ČE ENA SAMA GUMIJASTA NOGA NIKOLI NE BO STOPILA NA MESEC, NIČ ZA TO, KAJTI ODKRIL JE POMEMBNEJŠO UPORABO.« IN PRVI VOZNIK BOBBY NAGEL: »ZDAJ LAHKO TEKAM PRAV TAKO KOT VSI MOJI PRIJATELJI.«

POL MILIJONA ALKOHOLIKOV V ZAPADNI NEMČIJI

Tudi alkoholizem je ena od bolezni sedanjega časa. V Zahodni Nemčiji so pred kratkim analizirali ta pojav in ugotovili, da je okrog pol milijona alkoholikov, ki so nujno potrebni zdravljenja. Zanimivo je, da je od tega deset odstotkov žensk in devet odstotkov mladine pod 25 let. Tako imajo v vsaki zahodnonemški občini s 4000 prebivalci vsaj 40 kroničnih alkoholikov, med katerimi so tudi ženske in mladina; celo nekaj sedemnajstletnikov je vmes. Število alkoholikov vsako leto naraste za okrog 10 odstotkov.

Pristanek

»Zakaj si včeraj manjkal, Janezek?« vpraša učitelj.

»Dobili smo prirastek v družini, tovariš učitelj« se opraviči Janezek in se hudomušno nasmehne.

»Kako zanimivo,« meni učitelj. »In kaj imaš zdaj, bratca ali sestrico?«

»O, nič tako majhnega! Mati se je drugič poročila!«

Mutacija

Ko se je Danica pozno popoldne vrnila s prve vožnje v avto šoli, jo je oče zamišljeno pobaral: »No, res ne vem, če je ta sivolasi instruktor še vedno sposoben za pouk?!«

»Oh, očka,« mu pojasni Danica, »ko sva se zjutraj odpeljala, je bil še čisto temnolas!«

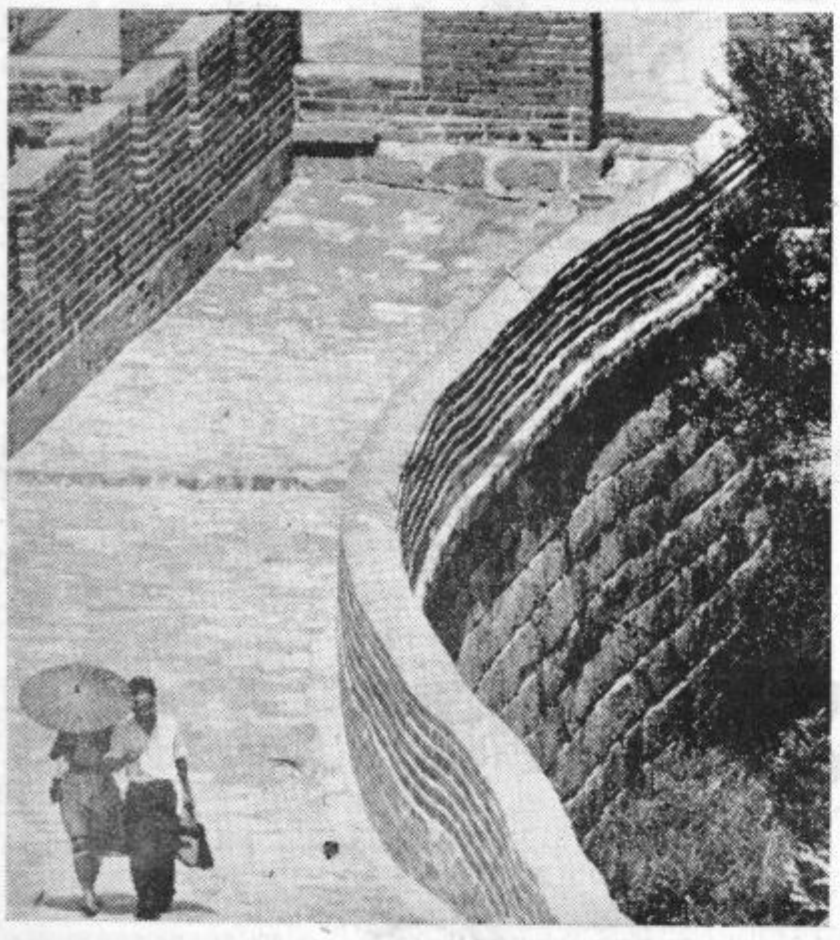

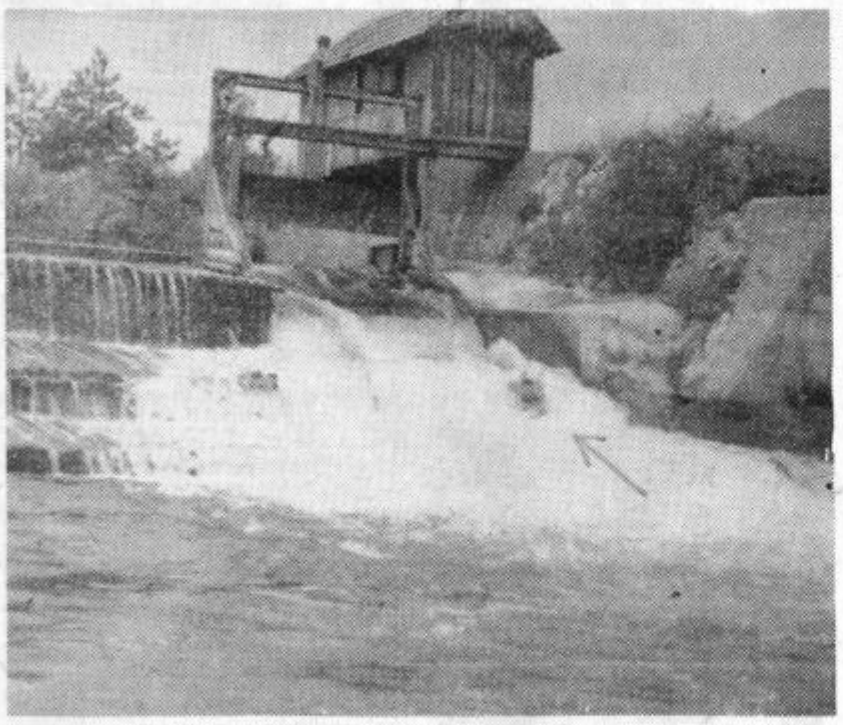

Posnetek je star več kot 14 dni. Objavljamo ga v pričakovanju sončnih nedelj, ko bodo kopanja in zraka željni Celjani spet napolnili bregove ob Savinji ob toku navzgor in navzdol. Posnetek je bil narejen pod podvinskim jezom nad Polzelo v trenutku, ko sta se dva mlada kopalca pogumno spustila na blazinah čez jez. Če odmislimo morebitne žeblje in ostre štrelje, ostane še vedno možnost za kakšno krepko buško. Toda kaj bi svarili ... Mladost je mladost, skače čez vodo, tam kjer je most!

LJUBEZEN PO KITAJSKO — naznamenitem kitajskem zidu, morebiti v skupnem lovu na komarje, »sovražnike« sodobne kitajske ureditve. Sicer je ta zid včasih ločeval rodove; žena je bila sužnja moža. Danes ni nič več gospostva, kajti žene so postale v vseh pogledih enakopravne.

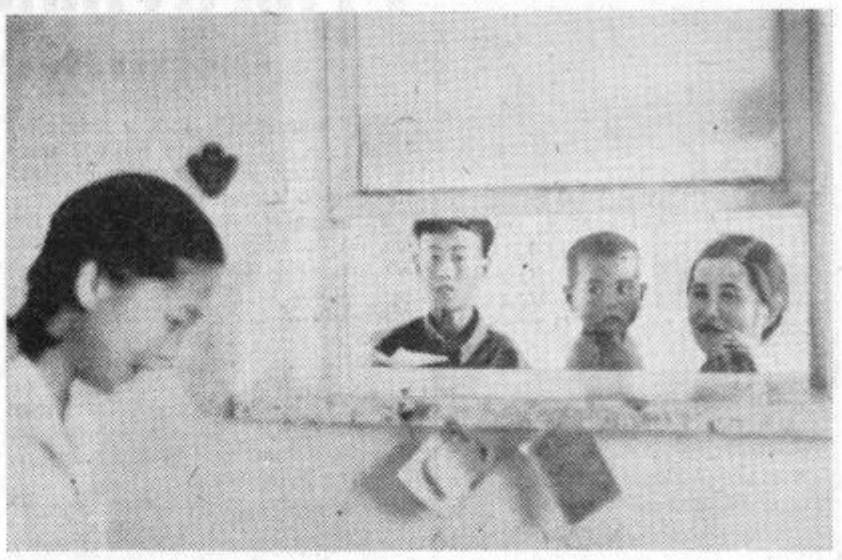

Zaposlene kitajske matere lahko v dnevno varstvo takole oddajo svoje otroke. Tu se lahko rešijo tudi drugih skrbi in opravil, kot pranja, raznih popravil itd.

DVE DEFINICIJI

— Prometni signal je v daljavi majhna zelena luč, ki se v bližini spremeni v rdečo.

— Sanjski avto je tisti, ki v njem sedemnajstletno dekle sanja, da je šestdesetletni voznik star šele trideset let.

ZAŠČITNO DRUŠTVO

Francoski pisatelj Tristan Bernard si je v nekem podeželskem mestu ogledal gledališko predstavo. Zaradi velike dolgočasnosti se je po prvem odmoru izmuznil iz dvorane. V foyerju je zagledal lepak, ki je na njem pisalo: »V dvorano je prepovedano voditi pse!« Pisatelj se je namuznil in pripisal: Društvo za zaščito živali.

ZASTAVLJENO ŽIVLJENJE

Emil je s stavami zapravil vse družinsko premoženje in zaradi tega so ga sorodniki spravili v umobolnico. Ko se je po šestih mesecih poslavljal, ker so zdravniki šteli, da je zdrav, mu je glavni zdravnik dejal v slovo: »Upam, da se tukaj ne bova videla nikoli več!« Emil pa v odgovor: »A bi stavila?«

Mala križanka

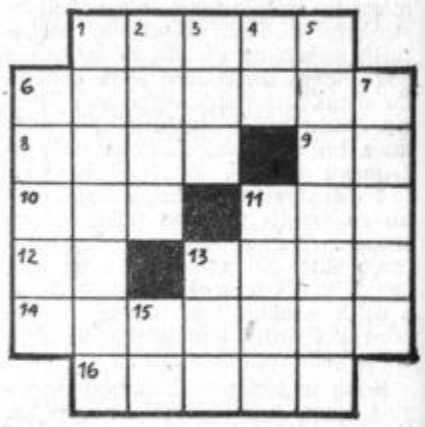

VODORAVNO: 1. svetovno znano kopališko mesto na Floridi, 6. mesto v Toscani, znano po odličnem marmorju, 8. obžalovanja vredna ocena, 9. kratica za hokejski klub, 10. žensko ime, 11. geometrijski pojem, 12. okrajšan podredni veznik, 13. ptica, ki živi samo v Novi Zelandiji, 14. rejenje, reja, 16. pripadnik velike evropske države.

NAVPIČNO: 1. model za razkazovanje mode, 2. pripadnica evropske otočne države, 3. naplačilo, 4. primorski vzklik, 5. kdor nosi irhovice, 6. najboljši jugoslovanski telovadec, 7. tvorni glagolski način, 11. spleti ženskih las, 13. ime filmske igralke Novak, 15. nota iz solmizacije.

CELJSKI TEDNIK

UREDNIŠTVO IN UPRAVA: Celje, Gledališka ulica, poštni predal 161, TELEFON: 23-69. — UREJUJE uredniški odbor. ODGOVORNI UREDNIK Drago Hribar. — Časopis je ustanovil okrajni odbor SZDL Celje. Izhajal je kot »Nova pot«, »Na delo«, »Naše delo« (1945), kot »Celjski tednik« (1948-1950), nato kot »Savinjski vestnik« (1950-1954) in od 1955 ponovno kot »Celjski tednik«. S 1. januarjem 1966 so ga USTANOVILE občine Celje, Laško, Mozirje, Slovenske Konjice, Šentjur pri Celju, Šmarje pri Jelšah in Žalec. — Tednik IZHAJA ob petkih. IZDAJA: Zavod za informativno službo Celje. TISK IN KLIŠEJI: »Celjski tisk«. — Cena: posamezna številka 50 par (50 din), letna naročnina 20 (2.00) din, polletna 10 (1.000) din. Tujina 40 (4.00). — TEKOČI RAČUN: 501-3-227.